

ראשית צמיחת גאון לתנו

חוברת פעולות לחודש אייר

יוצא לאור ע"י:
מחלקת ההדרכה של תנועת אריאל

תנועת אריאל
רחוב הקבלן 41/1 הר נוף ירושלים 93874
טלפון 02-6510822 פקס: 02-6510823
מייל: ariel@dtariel.org.il

צוות הכותבים:

שלומציון דדוש, שושנה ציפליביץ', בניהו
ינקוביץ'

עורכים:

זיו מזעקי, שרי ליון

עורכת לשון
אביטל כהן,
"רואים את הקולות- עריכת ספרות ותוכן"

עיצוב גרפי ועימוד:
נעמה מדר, אסימטרית-סטודיו לעיצוב

כל הזכויות שמורות
ניסן התשע"ט
ירושלים

תוכן העניינים:

4הקדמות למדריך

7פעולות בנשא יום השאה

27פעולות בנשא יום הזיכרון

41פעולות בנשא יום העצמאות

57פעולות בנשא א"ג בעומר

69תוספות ונהלים- א"ג בעומר

81פעולות בנשא יום ירושלים

107פעולות בנשא שבועות

מדריכים יקרים!

ב"ה אנו עומדים בפתחה של תקופה לא קצרה המלאה בימים מיוחדים וחגים.

לתקופה הזו יש נטייה לעבור עלינו בעומס רב - בטקסים רבים, מנגלים, ערבי שירה במדורה, צפירה, ריקוד דגלים ושאר דברים כגון אלה. אבל כאשר אנו עוצרים רגע לחשוב, אנו נזכרים שכל מהות התקופה הזו הוא "אתחלתא דגאולה".

הימים הללו, שמתחילים מציון יום הזיכרון לשואה ולגבורה ויום הזיכרון לחללי מערכות ישראל, אלו ללא ספק ימים שקשים לנו כעם. ימים שמזכירים לנו את האבדות הקשות שספגנו ואת הצורך שלנו להתגבר יום יום על המשברים בדרך לגאולתנו.

בתוך הימים הלא פשוטים הללו אנו מציינים גם את התחלת שלבי הגאולה, את הקמת המדינה, שחרור ירושלים, סיום מגפת תלמידי רבי עקיבא, ובשיא - אנו חוגגים בכל שנה מחדש את קבלת התורה, הברית המשותפת לנו ולריבונו של עולם.

התפקיד שלנו כמדריכים, והמטרה העיקרית של החוברת - לקחת את כל הכוחות שלנו קדימה. אנחנו חיים במציאות נסית שדורות שלמים חלמו להגיע אליה. התפקיד שלנו הוא לא להישאר במקום של "אתחלתא דגאולה", אלא להמשיך את התהליך, להרים את קומת הרוח בעם, לקדם ולהתקדם לגאולה שלימה ולבניין אריאל.

בהצלחה גדולה!

מחלקת הדרכה.

להיפגש בכדי להתחבר

חודש אייר מזמין אותנו לחיבור עם הבסיס - התורה הארץ והעם שלנו. חיבור אמיתי ועמוק ממקום של אבל ויום טוב. חיבור של ימי גאולה. בימים אלו אנו רוצים ליצור הזדמנויות ולהרבות באהבת ישראל על מנת להיטיב עם החברה שלנו ולקרב את הגאולה השלמה.

פרויקט 'מפגשים' קורא לסניפים שלנו לקיים מפגש של שיח ודיבור על המשותף והמחבר, עם קבוצות של תנועות וארגוני נוער ממגזרים שונים. מפגשים שבהם יוצרים שפה משותפת ורוכשים מיומנות של קבלת האחר למרות הפערים. אנחנו רוצים לדעת ללמד את עצמנו לשמוע, להקשיב ולכבד גם את מי שנמצא אידאולוגית 180 מעלות מאתנו ולדעת להגיד - "אני מכבד אותך ואוהב אותך רק כי אתה אח שלי".

מרים פרץ קיבלה את **פרס ישראל למפעל חיים על "חיזוק הרוח היהודית-ישראלית"**. בטקס אמרה כך:

"...עם הלב הזה יצאתי אל עמי, ובמילים פשוטות בשפת הלב השבור דיברתי על הארץ הזאת ומורשתה.

על הבחירה בטוב, על השמחה, על הדבקות בחיים, על אחריות, על מעורבות חברתית. ומתוך הלב הזה שפועמת בו אמונה, בארץ הזאת ובעם הזה, מתוך תהומות הכאב, נבעו מעיינות של אהבה.

זכיתי להיפגש בחברה הישראלית עם גוניה, מפגשים של פנים ופנים, מפגשים מרחיבי לב שאפשרו לי כניסתן של מחשבות חדשות. הייתי שמחה אם נצא כולנו לפגוש את הגיוון הזה, את האחרים, נכיר, נרגיש, נראה את העיניים הכואבות והשמחות, נשמע את הצלילים השונים. גם אם יש בינינו תהומות נוכל לבנות מעליהם גשרים, אם רק נכיר בכך שרב המשותף בינינו על המפריד.

"כולנו חפצי חיים, כולנו חפצי שלום, זה הבית של כולנו ואין בלעדיות של אהבת העם והמולדת לצד מסוים. כולנו רוצים לזכות לראות את נכדינו בונים כאן את ביתם, מטיילים בארץ בבטחה ונהנים מנופיה. כולנו מייחלים לחברת מופת ברוח חזון נביאי ישראל ומכוח זה כולנו נושאים באחריות לאופיו, לערכיו ולעתידי של הבית שלנו.

"לא נוכל להתעלם, לא נוכל לעמוד מנגד בפאזל הזה שנוצר....
על כן איני מוכנה לוותר על שום חלק מעמי. וגם אם מלאכת ההרכבה תיארך, אינני מתייאשת. כדי להצליח ביצירת הפסיפס הזה עלינו לכבד את כולם בשיח שלנו, עלינו לייצר שיח מאופק,

סבלני, שמאפשר הבעת דעה בלי פחדים ואימים, שיש בו מקום לסליחה ומחילה.
**שיח שמחזק את המחויבות שלנו לאהבת האדם, כי בצלם אלוהים ברא את האדם.
שיח שלא מתרכז רק בחושך, שיח המכבד את מורשתנו, המרבה טוב, אור ותקווה.**"

רעיונות להזדמנויות למפגשים בחודש אייר:

* ליצור מפגש עם קבוצה ביום הזיכרון אחר הצהריים על המעבר בין יום הזיכרון ליום העצמאות.
* בל"ג בעומר לשמוע יחד הרצאה של אדם מדור המייסדים דרך עמותת "מסביב למדורה"
וליצור דיון על המשך ועתיד המדינה לאחר מכן.

* סניפים שעושים אוהלי עצמאות יכולים לקבוע עם קבוצה שם וליצור שיח על זהות ישראלית - יהודית.

* סניפים שמגיעים לירושלים לשבת ירושלים או יום ירושלים יכולים למצוא סניף מתנועה אחרת שיארח אותם לשיח על "מקומה הרוחני של העיר ירושלים".

בכדי ליצור מפגש עליכם לאתר קבוצה בקהילה שלכם ע"י הרשות המקומית - דרך רכז נוער, של"פ, מועצת נוער, מתנ"ס, רכז תנועות נוער בעיר וכד'. או דרך ההנהלה - לפנות לרכז מלווה הפרוייקט, לקבוע איתם זמן ומיקום ולתכנן את התוכן שיעבור במפגש. וביחד להתאים לשתי הקבוצות.

חשוב לזכור שמטרת המפגש היא שימת דגש על המשותף והמחבר. אנחנו באים למפגש לא בכדי לשנות את דעתו של האחר אלא בשביל להתרכז במשותף בצורה מכבדת.
יחד עם זה אנחנו לא מתעלמים שהמפגש יוצר הזדמנות לשיח שמעורר נקודות רגישות ומורכבות ולכן ההכנה המשותפת והבנת הנחת היסוד של המפגש היא קריטית.

פעולות בנושא יום השואה

פעולות יום השואה משואה לגאולה / שבטים גלעד - דביר

מטרת הפעולה:

נכיר את תקופת השואה
נלמד על הבחירה לצמוח מתוך השבר.

עזרים:

כוס עם אורז
סיפור - שרשרת זהב
כרטיסי אימוג'ים
שקית חול

מהלך הפעולה:

שלב א':

לכל מספר חניכים ניתן כוס מלאה אורז ונבקש מהם לספור את כמות גרגירי אורז שבכוס. לאחר כמה ניסיונות הם יתייאשו ונאמר להם שאם קשה לספור את האורז שבכוס, שיחשבו כמה קשה לדמיין ולספור כמה נשמות של יהודים עלו למעלה בעקבות השואה.

שלב ב':

נקרא את החלק הראשון של הסיפור (נספח א). נשוחח על החוויה הקשה של האם שצריכה להחביא את הילדה שלה, להחביא, ולהתפלל שימצאו אותה כשלוקחים ממנה את חפציה.

שלב ג':

נפזר אימוג'ים (נספח ב) על הרצפה/ על השולחן ונעשה סבב: כל אחד יבחר אימוג'י שמבטא את הרגשתו ביום השואה כאשר הוא יודע שכמות גדולה כל כך של יהודים נהרגו. נדבר על כך שלמרות שהשואה התרחשה מזמן מדובר באירוע מאוד חשוב לעם היהודי ולכן אנחנו מזכירים אותו כל שנה.

שלב ד':

נקרא את החלק השני של הסיפור, ונשאל את החניכים מדוע אביה של הרופאה גיבור.

נדבר על כך שניצולי השואה הם גיבורים. הם היו במקום מפחיד ומסוכן. הם נלחמו על חייהם ולמרות הכל עלו ארצה ובנו מדינה ב10 אצבעות.

שלב ה':

נאמר לחניכים שעושים תחרות ריצה ומי שמנצח מקבל פרס ממש שווה. כשהתחרות תסתיים נביא למנצח את שקית החול. סביר להניח שהוא יתעבן. נדבר על כך שניצולי השואה רצו מאוד שתגמר המלחמה כדי שהם יוכלו לעלות לארץ ישראל ולבנות את מדינת היהודים, ולכן החול הזה הוא לא סתם חול, הוא חול של ארץ הקודש, שלנו הוא מובן מאליו אבל להם לא היה מובן מאליו בכלל.

סיכום:

נסכם בכך שבשואה נרצחו מיליוני יהודים. הגרמנים התעללו ביהודים רק בגלל שהם יהודים. למרות שהם רדפו אותנו וניסו להוציא מאתנו את צלם האנוש קמנו ובנינו מדינה. בכך נהפכנו להיות עם חופשי בארצנו הקדושה. ניצולי השואה הם חלק בלתי נפרד ממהלך בניית המדינה וטיפוחה. לולא השואה, סביר להניח שהרצון למדינה משלנו לא היה מתעורר או לא היה מתעורר ברמה כזאת, כי היינו זקוקים לכוח רצון חזק כדי להקים אותה.

נספחים:

נספח א:

סיפור שרשרת הזהב:

חלק א':

במלחמת העולם השנייה היו יהודים שהגיעו למחנות הריכוז בפולין וזרקו את חפציהם הדלים מחוץ לגדר בתקווה קלושה שיום אחד יצליחו לברוח ולאסוף אותם. הנאצים שהבחינו בכך הורו לפולנים שבסביבה לאסוף את החפצים הללו.

יום אחד ראו שתי פולניות משלוח חדש של נשים יהודיות שהגיעו למחנה. במשלוח הייתה אישה בעלת מעיל גדול ומרווח שנראה מחמם מאוד. הנשים החליטו להפיל את האישה, להיאבק עמה ולגזול ממנה את מעילה. האישה זעקה בכול כוחותיה, כאילו היא נלחמת ממש על חייה, אבל בסופו של דבר ידן של הפולניות גברה והן לקחו את מעילה.

בכיסוי המעיל התפוחים נמצאו אוצרות רבים. לתמיהתן הרבה המעיל נשאר כבד גם לאחר שרוקנו את כל כיסויו. הן המשיכו לחפש ומצאו לפתע כיס פנימי נסתר. כשפתחו אותו גילו לתדהמתן תינוקת קטנטנה ענודה שרשרת זהב. אחת הנשים חמלה על התינוקת וחמדה אותה. "אני אקח אותה לבייתי ואגדל אותה כבתי", אמרה לחברתה, וכך עשתה.

היא גידלה את התינוקת באהבה. התינוקת גדלה והפכה לנערה שהצליחה בדרכיה. ברבות השנים הפכה לרופאת ילדים.

יום אחד הלכה לעולמה האם המאמצת הפולנייה. כמה ימים לאחר מכן התקשרה אל הרופאה אישה זרה ואמרה לה, "אני חייבת לגלות לך סוד. אינך בתה של אמך שנפטרה, אלא תינוקת יהודייה שמצאנו יחד במחנה הריכוז". האישה סיפרה לה את סיפור מציאתה במלואו.

הרופאה הנדהמת שאלה, "האם יש הוכחה לסיפורך?"

האישה ענתה, "כשמצאנו אותך הייתה עלייך שרשרת זהב עם ריקועים מיוחדים ומשונים. יכול להיות שזה משהו שכתוב בעברית. נסי למצוא אותה בביתך".

הרופאה עשתה כן, ולאחר חיפושים ממושכים הצליחה למצוא את השרשרת. היא הצטמררה. הגילוי השליך אור חדש על כל חייה, ונולד אצלה צורך לברר את האמת עד תומה. זמן מה לאחר מכן נסעה לחופשה באחת ממדינות אירופה. בעודה משוטטת ופונה כה וכה, ראתה שני בחורים לבושים חליפות וחבושים מגבעת שנראו לה כרבנים יהודים. מיד פנתה אליהם, סיפרה להם את סיפורה, ואמרה שהיא רוצה לדעת מה כתוב בשרשרת והאם יתכן שהיא יהודייה. שני היהודים אמרו לה מהו השם העברי שכתוב בשרשרת, ובקשר לשאלתה השנייה אמרו, "תכתבי לרבי

מליובאוויטש ותשאלני אותו", ומסרו לה את כתובתו בארצות הברית.

הרופאה עשתה כדבריהם וכתבה לרבי. כעבור זמן מה קיבלה ממנו מכתב ובו נאמר: "את יהודייה. במקום לטפל בחולים פולנים, עדיף שתעלי לארץ ישראל ותטפלי שם בילדים יהודים".

היא הייתה נחושה ללכת עד הסוף עם האמת שגילתה ושמעה לעצתו, וכך עלתה לישראל והתגוררה בירושלים. כעבור זמן מה נישאה ליהודי ובנתה את ביתה, ולאחר מכן התקבלה כרופאת ילדים בבית חולים.

חלק ב':

בצהריי יום אחד, בעודה מטיילת עם בעלה במרכז ירושלים, נשמע פיצוץ אדיר במסעדת 'סבארו' הסמוכה להם. מיד אמרה לבעלה, "סע הביתה, אני אגיע לבית החולים עם אחד האמבולנסים שיגיעו לכאן", והלכה לטפל בפצועים הקשים שהיו שם לרוב. היא הגיעה לבית החולים באמבולנס והמשיכה לעזור שם כמיטב יכולתה.

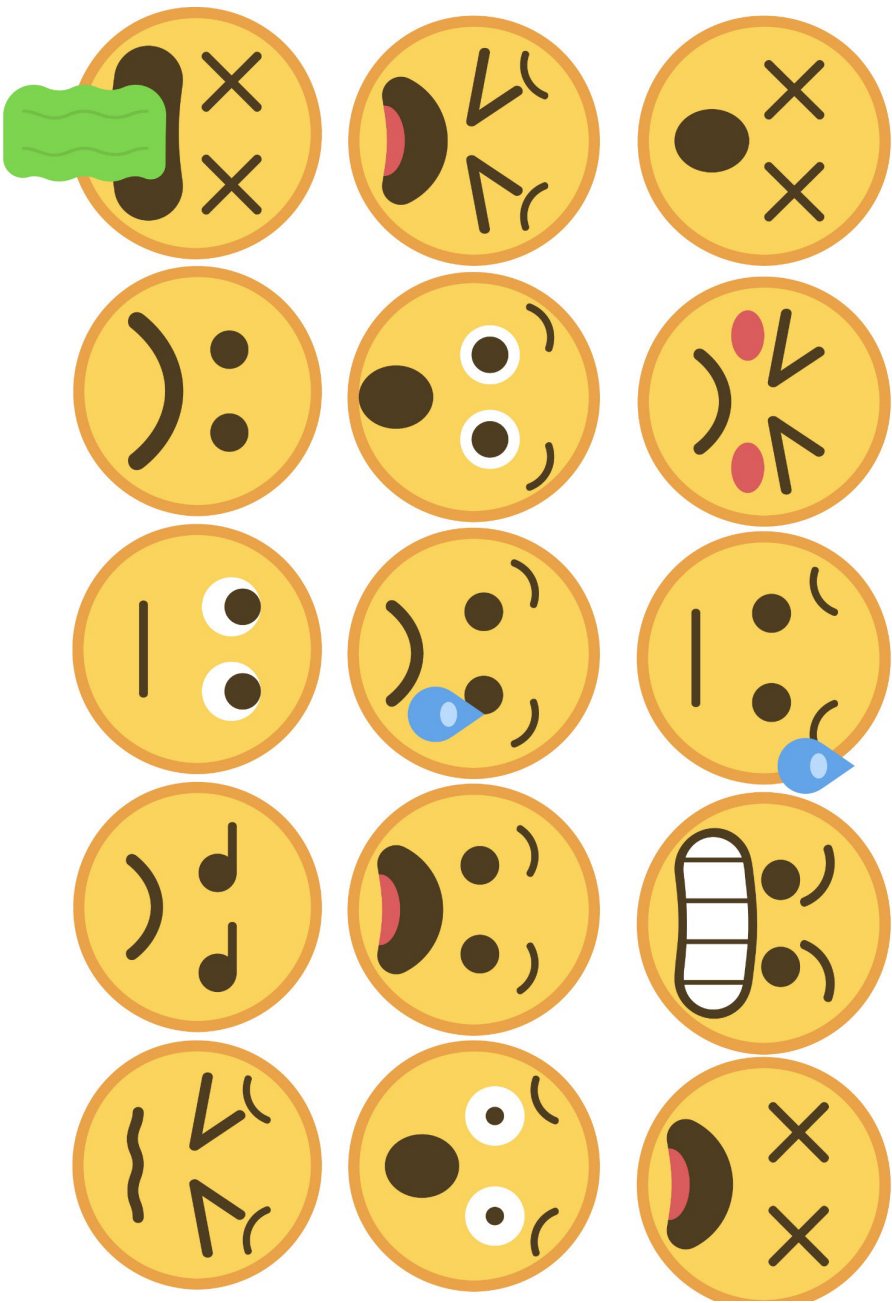
לחדר הטיפולים בו טיפלה הגיע לפתע אדם מבוגר שאמר בהתרגשות רבה כי הוא מחפש את נכדתו שהייתה איתו בפיגוע. בגלל התרגשותו איש לא הצליח להבין מי הילדה ומה שמה. הסבא אמר, "יש לה על הצוואר שרשרת עם השם של בתי."

הרופאה התנדבה לעזור לו לחפש את נכדתו וזו נמצאה. לאחר שראה כי פציעתה קלה נרגע מבהלתו. רק אז שמה לב הרופאה למראה השרשרת. נשימתה נעתקה. זו הייתה שרשרת זהה לשרשרת שלה, זו שגרמה לה להאמין בכך שהיא יהודייה. היא החוירה ושאלה את הזקן, "מנין לך השרשרת הזאת?"

הזקן ענה, "מה זאת אומרת מנין?! אני עשיתי אותה!"

הרופאה לא הצליחה להסתיר את התרגשותה, "אולי תוכל לומר לי איפה ניתן להשיג שרשראות כאלה? איפה מוכרים אותן?"

הסבא ענה בביטחון, "אין לך מה לחפש. אין כאלה שרשראות בכל העולם. היו לי שתי בנות, ובתור צורך עשיתי להן אותה שרשרת. בת אחת היא אמה של הילדה הפצועה, ואילו בתי השנייה נרצחה בשואה עם אמה".

גבורתם של יהודי השואה / שבטים הראל - נווה

מטרת הפעולה:

להכיר בגבורתם של יהודי השואה

שכל חניך ייקח איתו סיפור או סיטואציה של גבורה וינסה ליישם בחייו האישיים.

עזרים:

קטעי יומן

סיפור "תן לי סכין לפני שיהיה מאוחר"

דפים וטושים

כמה אביזרי תחפושת

כיסאות למשחק הכיסאות

מהלך הפעולה:

שלב א':

נפתח בשאלה איזה עוד שם יש ליום השואה. סביר להניח שהחניכים יגידו - יום השואה והגבורה. בתגובה לכך נעלה את השאלה - מה הייתה גבורתם של היהודים? הרי בסוף מתו שם 8,000,000 יהודים?

שלב ב':

נחלק את השבט לקבוצות ולכל קבוצה נחלק קטע יומן של ילדים באושוויץ (נספח א). כל קבוצה תציג את קטע היומן באיזו דרך שתבחר - ציור, הצגה, שיר וכדו'.

לפי הסיפורים נבחין בכך שהיהודים בשואה היו צריכים להתמודד באומץ רב מול החוויות שהמלחמה זימנה להם.

לאחר מכן נשחק משחק הכיסאות ונעשה סיכום ביניים: נאמר שבמשחק כל אחת מנסה לתפוס את הכיסא שלה, אך בשואה יהודים רבים ניסו להציל את חבריהם גם אם זה אומר שהם צריכים לוותר על הכיסא - כלומר החיים שלהם.

שלב ג':

נספר את הסיפור "תן לי סכין לפני שיהיה מאוחר" (נספח ב) ונעלה שתי שאלות בפני הקבוצה:

מדוע לאישה היה כל כך חשוב למול את התינוק? הרי ברור שהוא לא יחיה והיא מסכנת את חייה?

במה הייתה גבורתה?

שלב ד':

נעשה סבב שבו כל חניך יגיד איזה מעשה גבורה הכי תפס אותו, ומה היה רוצה לקחת לחייו האישיים מאנשים אלו.

סיכום:

נדבר על כך שאנשים רבים שעברו את השואה היו גיבורים מאוד. הם נלחמו יום יום על חייהם ולא הסכימו לוותר. הם לא ראו רק את עצמם אלא תמיד הסתכלו על האנשים שסביבם וניסו לרומם ולעודד. הם לא הסכימו לוותר על יהדותם והיו מוכנים לקיים מצוות בחירוף נפש, גם אם זה אומר שמחר בבוקר הם כבר לא יהיו בחיים. למרות כל הזוועות שעברו, הם עולים לארץ ומקימים מדינה. הם לא נופלים ונשברים, הם ממשיכים בעוז ובגאון - זוהי גבורתם האדירה!
בתור דור ההמשך עלינו לחשוב כיצד אנחנו ממשיכים את גבורתם וכיצד אנחנו מוסיפים עוד טוב לעולם הזה. גיבור הוא מי שחי חיי גבורה, שאינו מוותר לעצמו וגם כשחווה נפילות ממשיך הלאה...

צופה: (נספח ג)

רוצה אני שתקימו יד לנו - מצבה שתגיע עד השמים, ציון שיראה אותו העולם כולו - פסל לא משיש ולא מאבן, אלא ממעשים טובים. כי מאמינה אני באמונה שלימה, שרק מצבה כזאת עשויה להבטיח לכם ולילדיכם עתיד טוב יותר, ואז לא ישוב אותו רשע שהשתלט על העולם והפך את החיים לגיהנום". (דוניה רזן)

דוניה לא שרדה, אך מעשינו וחיינו הם הנצח של העם היהודי.

נק' להרחבה:

נשים את השיר של רמי קלינשטיין. כל חניך בוחר משפט בשיר שהוא מתחבר אליו.

נדבר על כך שהחוכמה היא לא להסתכל אחורה אלא להמשיך הלאה. זאת הגבורה - לא ליפול, אלא להמשיך.

גיבור

רמי קלינשטיין
מילים: רמי קלינשטיין ואליקה
לחן: רמי קלינשטיין

שוב תשב עם עצמך ושוב תרגיש דפוק
שוב תקום בבוקר רע ורק תרצה חיבוק
ותגיד לעצמך שאין יפה מהילדות
אתה רק רוצה לחזור לשם כי שם הייתה תמימות

אז אולי תפסיק להסתכל לאחור
ותבין שאתה, אתה הוא הגיבור
אז אולי תפסיק להסתכל לאחור
ותבין שאתה, אתה הוא הגיבור

אז אמרת שאין בך פחד
אתה בעצם רועד מבפנים
אתה רק בן עשרים ואחת
כבר איבדת שלושה חברים
להשתדל להיות הכי טוב
למרות שרק הרעים מנצחים
להתאהב בבחורה ולסגור עוד שבוע בצבא
היא לא רוצה קרביים

אז אולי תפסיק להסתכל לאחור...

ברכבת מיליוני אנשים מכל הסוגים
ובא לך לדעת מי אתה בעולם מכל הטיפוסים
ואז פתאום יש רגע, מן רגע כזה בחיים
שצל גדול נופל עליך ואין קיצורי דרכים

אז אולי תפסיק להסתכל לאחור
ומתי תביט קדימה
ותבין שאתה הוא הגיבור
הוא אצלך בליבך פנימה
עד מתי תמשיך לעשות חשבון
תאמין, אל תישן, אל תנוח
תבין שאתה הוא הגיבור
גם אם תצטעד לעיתים מול הרוח

אז אולי תפסיק להסתכל לאחור...

נספחים:

נספח א:

העומדי, על סף החוות, הנני צוללת ליומני. הייתי רוצה כי לא יסתייס האופן עולם
 בתנור או המצבה. הייתי רוצה כי מישהו, יהיה זה אפילו לרמני, ימצאה
 ויקרא אותו. הייתי רוצה כי כתובתי, המכילה רק חלק צעום ממה שער עיני,
 תשע עצות למצבנו העולם.
 -מרים חש'ב'באצקי-

הפסקתי את הכתיבה. אין לי עוד סבלנות. אנחנו נוסעים! אינני מסולת
 להתרכז. ירדתי לגמרי מהפסיס. אני עצמי לא יודעת מה מתרחש בתוכי.
 אני רק מודעת לכך שצד מעט ניסע. נסתיימה הללות המרה, השבי העצוב. אני
 חופשייה. אני עולה ארצה. האפשר לאשר תחשה כזאת? אנשים באים- הולכים,
 מעבירים חצות. כולם מלאי תקווה וזיכיות. פני הבריאות מקריות אלשר. הכ
 היה כבאי למען הרגע הזה. הולכים הביתה, see צפויה לנו משימה גדולה
 וכבה למדי ועתידי הרה צאלות. אבל יפה. בניית ארצנו תלויה בנו.

המאבק יהיה קשה, אבל מלא תוכן. עיניו לרחוק עד הרגע האחרון, אף אם
 הניצחון אינו מובטח; אבל נקווה שכל זאת יהיה שלנו. עם כמון, האומה
 היהודית, עם הרצון העז ומסירת הנפש למען המולדת - אני חיובים לנצח!
 עשיו מסתיימים העיניים, הדיכוי הלואי. נשק אויר צה, אויר חפשי, אנחש את
 המאבק בכוחות מחודשים.

אוויקה שלי, אני באה אלייך, נפלש. גם את חשה זאת ומחכה לי, נכון? אני
 לא רוצה בעת לחשוב מה ואיך יהיה. רק לראות אותך, אני רוצה כבר.
 להתראות אחרי שתי שנים ארוכות ארוכות. ועוד בארצנו היקרה, הקדושה!
 אני לא מסולת לשער לעצמי את רגע הפגישה. אני רק מרגישה שהיא שלי קופד
 ממקומו, ואני בכלל השתגעתי, האם כל זה נכון? אני עובדת את גדר התו.
 זו הדרך האחרונה עד לנקודת היעד, ואנחנו נגיע! סוף לנצודים. עניח את מקל
 הניוודים, נתיישב במולדתנו העצמאית. ביום ראשון או חמישי אעצוב את האצבה
 הארוכה הזאת. הלוואי ואוכל לנסע ביחד עם פייגי. האושר לא יכול להיות מלא.

אולגה לא באה. הצניין שלה טרם סודר, אבל אני תקווה שהכל יסתדר... אני לא מסולת לרחוב. אני למחי מטלסט.

-רחל פריזמן-

באילו ישיבת התאספנו על המצף העליון בהלוק שלנו. היינו אז 5-10 בנות. לא הרבה זמן נשארו. בחלק הזמור הזרקנו. ולא היה אז כאלו אלווייף: לא רצפה, זלם תנאים סניטריים.

הזרקנו את הנרות והתחלנו לשר בעט ירכי שבת.

היינו מסנוורים מהאור של הנרות, ולא ידענו מה נעשה מביה.

אחרי הפסקה קטנה שמענו כבי חנוק מביה מעל כל המצפים שסובבו אותנו.

קוצם- הבכי הבהיל וצוצע אותנו. נתברר שכל המקומות (ואפשר היה לעבור ממצף למצף), נשים יהודיות שיבה חוזרים ואפילו נים התאספו סביבנו על המצפים השכנים- והקפידו לשירה.

היו אחדות שישרו, וביקשו נרשה להן לברק על הנרות.

היה זה מקרה ראשון מצוצע. אח"כ אלה שהיו בהלוק התרלוו שכל ערה שבת הזרקנו נרות. לא היה לנו רחם, לפעמים לא היה מה לשתות. אבל את הנרות השלנו איכשהו...

נספח ב

תן לי סכין! לפני שיהיה מאוחר:

את הסיפור הבא סיפר רבי ישראל שפירא, הרב מבולז'וב, שהיה עד לו בעת שהותו במחנה הריכוז יאנובסקה:

בכל בוקר, עם עלות השחר, הגרמנים נהגו להובילנו אל מחוץ למחנה ליום של עבודה קשה שהסתיים רק עם רדת החשכה. כל זוג עובדים קיבל מסור ענקי והיה צריך לנסר את מכסת בולי העץ שלו. בגלל התנאים האיומים ששררו במחנה ומנות הרעב שהיינו אמורים להתקיים מהן, רובנו בקושי יכולנו לעמוד על רגלינו. אך המשכנו לנסר, ביוזענו שחינו היו תלויים בכך. כל מי שהתמוטט במהלך עבודתו או שלא הצליח לנסר את המכסה היומית שלו, היה נהרג במקום.

יום אחד, בעודי דוחף ומושך את המסור הכבד יחד עם שותפי, ניגשה אליי אישה צעירה מקבוצת העבודה שלנו. חיורון פניה הסגיר את היותה במצב פיזי חלש ביותר. "רבי", היא לחשה לי, "יש לך סכין?"

מיד הבנתי את כוונתה וחשתי איזו אחריות כבדה מונחת על כתפיי. "בתי", התחננתי בפניה, כשאני משתדל לגייס את כל האהבה והשכנוע שבלבי כדי להניאה מן המעשה שאותו היא מתכננת. "אל תיקחי את חייך. אני יודע שחייך כעת הם גיהנום עלי אדמות, שהמוות נראה כמו שחרור מבורך ביחס אליו. אך אסור לנו לאבד תקווה אף פעם. בעזרת השם, נשרוד את המבחן הזה ונגיע לימים טובים יותר."

אך האישה נראתה כאילו אינה שומעת את דבריי כלל. "סכין", היא שבה ואמרה. "אני מוכרחה סכין. עכשיו. לפני שיהיה מאוחר מדי".

באותו רגע, אחד השומרים הגרמנים הבחין בנו לוחשים וניגש אלינו. "מה היא אמרה לך?" תבע לדעת.

שנינו קפאנו על עומדנו. שיחה בשעת העבודה הייתה עבירה חמורה. רבים מיושבי המחנה נורו על המקום בשל פשעים קטנים בהרבה.

האישה הייתה הראשונה להתאושש. "ביקשתי ממנו סכין", היא אמרה. לאימתי הרבה, כיוונה אז את בקשתה לשומר: "תן לי סכין!"

גם הגרמני ניחש את כוונתה, וחויך שטני ריחף על שפתיו. אין ספק שראה את גופות האנשים שמרום ייאוש השליכו את עצמם בלילה על הגדר החשמלית שסבבה את המחנה, אך זה יהיה מחזה חדש עבורו. בעודו מחייך, שם ידו בכיסו ונתן לה סכין קטנה.

האישה לקחה את הסכין ומיהרה חזרה לעמדת העבודה שלה. היא רכנה מעל חבילת סמרטוטים קטנה שהניחה על בול עץ. פתחה את החבילה והוציאה ממנה תינוק זעיר. לפני עיינינו הנדהמות, היא מלה את התינוק בן השבוע במהירות ובמיומנות רבה.

"ברוך אתה אדוני אלוקינו מלך העולם", אמרה בקול צלול, "שקידשנו במצוותיו וציוונו להכניסו בברית אברהם אבינו".

בהחזיקה את הילד בזרועותיה, הרגיעה אותו ואז פנתה לשמים: "אדון עולם! לפני שמונה ימים נתת לי ילד. אני יודעת שלא הוא ולא אני נשרוד זמן רב במקום הארור הזה. אבל עכשיו, כשתיקח אותו חזרה, תקבל אותו כיהודי שלם".

"הסכין שלך", היא אמרה, והגישה את החפץ הקדוש חזרה לגרמני. "תודה!"

נספח ג:

"רוצה אני שתקראו יצ'אן - מצבה שתגידו עז השמים,
ציון שיראה אותו העולם כולו - פסל לא משיש ולא
מאבן, אלא ממצעים טובים. כי מאמינה אני באמונה
שלימה, שרק מצבה כזאת עשויה להבטיח לכם
ואילוצכם עתיד טוב יותר, ואז לא ישוב אותו רע
שהתאט על העולם והפק את החיים לגיהנום".

(ציונה רוצין)

חשיבות הזיכרון / שבטים מעוז ומעלה

מטרת הפעולה:

להבין את משמעות זיכרון השואה

נלמד על הבחירה לצמוח מתוך השבר בגבורה עילאית
נדבר על כך שעצם קיומנו בא"י הוא הניצחון על הגרמנים.

עזרים:

חפצים

כרטיסייה – משפט של יגאל אלון

שיר ירושלים

קטע יומן

בריסטול וטושים

מהלך הפעולה:

שלב א':

נפתח במשחק, נפזר חפצים על השולחן נבחר חניך שיסתכל היטב בחפצים, הוא יעצום עיניו,
נעלים חפץ והחניך יצטרך לזכור איזה חפץ נעלם

שלב ב':

דיון - נשאל את החניכים את שאלת המאה: למה חשוב לזכור את השואה?

הקמנו מדינה, אנחנו כבר דור שלישי ורביעי ואפילו חמישי. אולי חלאס! זה עצוב ומדכא. אולי זה
כבר לא רלוונטי?

שלב ג':

נשים את הכרטיסייה עם המשפט של יגאל אלון (נספח א) במרכז ונשאל את החניכים מה יגאל
אלון רוצה להגיד לנו. נדבר על כך שאם איננו יודעים את העבר איך נוכל לבנות את העתיד? זה
כמו עץ בלי שורשים. בדרך זו העץ מת.

נשמיע לחניכים את השיר ירושלים/ מרדכי בן דוד (נספח ב).

נבקש מכל חניך לומר מה תפס אותו בשיר ומדוע מרדכי בן דוד נותן לנו את כל ההיסטוריה בשביל לשיר על ירושלים בירתנו הנצחית?

נדבר על כך שעם ישראל עובר משברים וצריך לזכור אותם כדי להתקדם הלאה.

קטע להרחבה:

הרב אריה הגדלר:

אמרו חז"ל: "דע מאין באת ולאן אתה הולך" (אבות ג'). דרשו דורשי רשומות - דע מאין באת, ומתוך כך תדע גם לאן אתה הולך. לימוד ההיסטוריה בכלל, וזיכרון השואה בפרט אמור להיות עבורנו אבן יסוד, ציון דרך במהלך חיינו הפ-רטיים והלאומיים. הידיעה מאין באנו מלמדת אותנו את המעלות ואת החסרו-נות שיש בעברנו, ומתוך כך את השליחות הגדולה המוטלת על כתפינו לשנות את הטעון שינוי, ולהמשיך את המחייב המשכיות. דווקא השואה שהייתה אחד המצבים הקיצוניים ביותר שעבר עמנו, הציפה ערכים רבים הדורשים התייחסות מצדנו, אנו, וזכרי השואה. במישורים הפרטיים צפו ועלו ערכים דוגמת רוח האדם, ערבות הדדית, הומניזם, התמודדות עם משברים, התא המשפחתי, אמונה ועוד. במישורים הלאומיים צפו ועלו ערכים דוגמת גלות וגאולה, ארץ ישראל, עם ישראל ועוד.

שלב ד:

קטע מיומנה של רחל פרידמן- נאומבורג (נספח ג) שהייתה בזמן השואה בת 17 וכתבה יומן במהלך המלחמה.

נדבר על כך שאנחנו הניצחון ובגלל זה אנחנו צריכים להוסיף טוב בעם ישראל.

המדריך מוציא בריסטול גדול והשבט מעלה רעיונות שבאמצעותם נוסיף טוב בעם ישראל ולאחר מכן כל שבט יבחר פרוייקט שהוא עושה לזכר ניצולי השואה.

סיכום:

ראינו כמה חשוב שנזכור מאין באנו ומה עברנו בתור עם. לא סתם קורים לנו כל מיני דברים במהלך ההיסטוריה, זה בא ללמד ולחזק אותנו כדי שנהיה יותר טובים. עם בלי עבר אין לו גם

עתידי ועלינו בתור דור ההמשך מוטלת האחריות להמשיך ולספר את קורות העם היהודי. בפסח המצווה היא "והגדת לבנך". יש עניין גדול להמשיך ולספר את ההיסטוריה.

ומכאן עלינו להמשיך ולהוסיף טוב בעם ישראל ובעולם. עצם קיומנו הנצחי הוא הניצחון שלנו על כל המלעזים והאויבים שלנו.

נספחים:

נספח א

"עם שאינו יודע את עברו,

ההווה שלו בל

ועתידו לאט בערפול."

יגאל אלון

ירושלים את ירושתנו

מרדכי בן דוד
מילים: מרדכי בן דוד
לחן: מרדכי בן דוד ומשה רוזנבלום

עולם ומלואו בשישה
ברא ברוב חכמה
ובשביעי שבת בתנאי
שבוא יבוא עם בני אבות
ויקיים מצוות
ובזכותם הכל כדאי
קרוב לשנת אלפיים
נבקעו שמים
עם הנבחר קיבל תורה
העניק לנו כנדוניה
הארץ הקדושה
כבראשית המחשבה
בים ובמדבר תמיד ניסים גלויים
אימתה ופחד על כל העמים
חומות יריחו בתקיעת שופר נפלו
את ארץ ישראל מן הטומאה אז גאלו

ירושלים את ירושתנו
לא נעזבך לעולם את בית חיינו
לבית המקדש נעלה עוד בימינו
ארץ אבותינו ושלנו היא לעד

בראש פסגת הר מוריה
מקום העקדה
קנה דוד בכסף רב
אחריו כשמלך שלמה
בנה בחכמתו
מקדש פאר כולו זהב
הגיעו כל מלכי עולם
השתחוו כולם
לקל עליון גדול נורא
בעבודת הכהנים
שירת הלויים
קבלו העם פני שכינה

אך מפני חטאינו ופריקת העול
גלינו מארצנו החריבו את הכל
נשינו וטפינו לטבח כמו צאן
על נהרות בבל בכינו בזכרנו את ציון
ירושלים את ירושתנו...

עברו מאז אלפי שנים
תקופות של משברים
הלב פועם אינו מבין
צרות קשות ממש נורא
מיליונים בשואה
ובכל זאת ליבי מאמין
מאמין שעוד יבוא היום
עוד ישמע פתאום
קול השופר ממרחקים
יקומו לתחיית עולם
גם האבות כולם
ישובו בשמחת בנים
משמים בית מקדש ירד בנוי באש
עם ישראל מעולם לא התייאש
יום שהוא כולו שבת לעולמי עד
ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד

יומן / רחל נאומבורג

9 בדצמבר:

ערה אחרון בקפריסין. איצו שמחה! איצו אשיר! אחרי יום גדול פעילות אני
 תשנה לגמרי. המחשבות שלי מתרועעות. אני כולי נסערת. קשה להאמין שאכן זו
 אמת, ואני היא בת המלך, ומחר כבר אהיה בדרכ אל אוויוקה. מי עוד בזנה
 אי כחוק. הוי אלוקים! הארץ היא מולדתנו היקרה. אליוך חוזרים בתום אלפיים
 שנות סבל ועינויים. נשתחרר משלשאות הללות ומאכזריות הזוים. נהיה עצמאיים
 בארצנו הקדושה. עד עתה היינו נתונים לחסדי הזלות, היינו תלויים בטובות
 שלהם, אבל עכשיו מתחיל פרק חדש. הישן הסתיים. נראה לכול אומות העולם מה
 אנו מסוגלים לעשות. הכוח היהודי היוצר ותפוד מתוך הדיכוי ויברא. ארצנו
 תפרח ותהיה בזמנא לכול העמים, כי יש לנו ידע, וגדול רצוננו.

בלילה זה אני רוצה להשאיר את כל הרוע כאן, מאחוריי, ורק עם הטוב והאצול
 שבו להתחיל בחיים חדשים ולהחשיך במאבק הקדוש עד כמות הנשמה, כי בא
 יבא עתיד יפה וטוב יותר. שלום לך ללות, אצנה אכורה, שהותירה רק פצעים
 כאבים בלובי. השם ינקם את זמם השפוק לאלל של החפים, הטהורים. מי
 ייתן יסתיים עידן הזכורות ותבוא ברכה ונחמה על שארית הפליטה; ונלכל
 להראות את כוחנו ואת ניצחוננו! בלילה זה נסיים את פרק היינו העכשוויים,
 והחל ממחר נלך רק אל על. אינני יודעת אם אקח עוד בידי אותך, ויחני היקר,
 אי"ה, אכן... חלקתי איתך כאב רב, אבל תהיה איתי לעולמים ואמנח עליך באש
 רבנים.

השנה שלונה בערה.

פרויקט יום השואה

זיכרון בסלון:

מה זה?

זיכרון בסלון היא יוזמה חברתית המאפשרת לציין את ערב יום השואה בצורה משמעותית, בסלון הבית, בין משפחה וחברים, המפגש יכול לכלול עדות, חלק אומנותי-שיתופי ודיון.

איך זה התחיל ואיך זה ממשיך?

לפני כמה שנים התכנסה קבוצת חברים בסלון אחד כדי להעביר יחד את ערב יום השואה.

הם הקשיבו לעדות, שרו וניגנו, ופתאום מצאו את עצמם בעיצומו של דיון על האופן שבו השואה משפיעה על החיים שלנו כאן ועכשיו.

בסוף הערב היה ברור שצריך לשתף בחוויה הזו אנשים נוספים.

עד כה למעלה מ-750,000 איש ציינו את יום הזיכרון לשואה באמצעות 'זיכרון בסלון'.

כל אחד יכול לקחת חלק במיזם, בין אם כאורח ובין אם כמארח. גם אתם!!

מה זה דורש ממני?

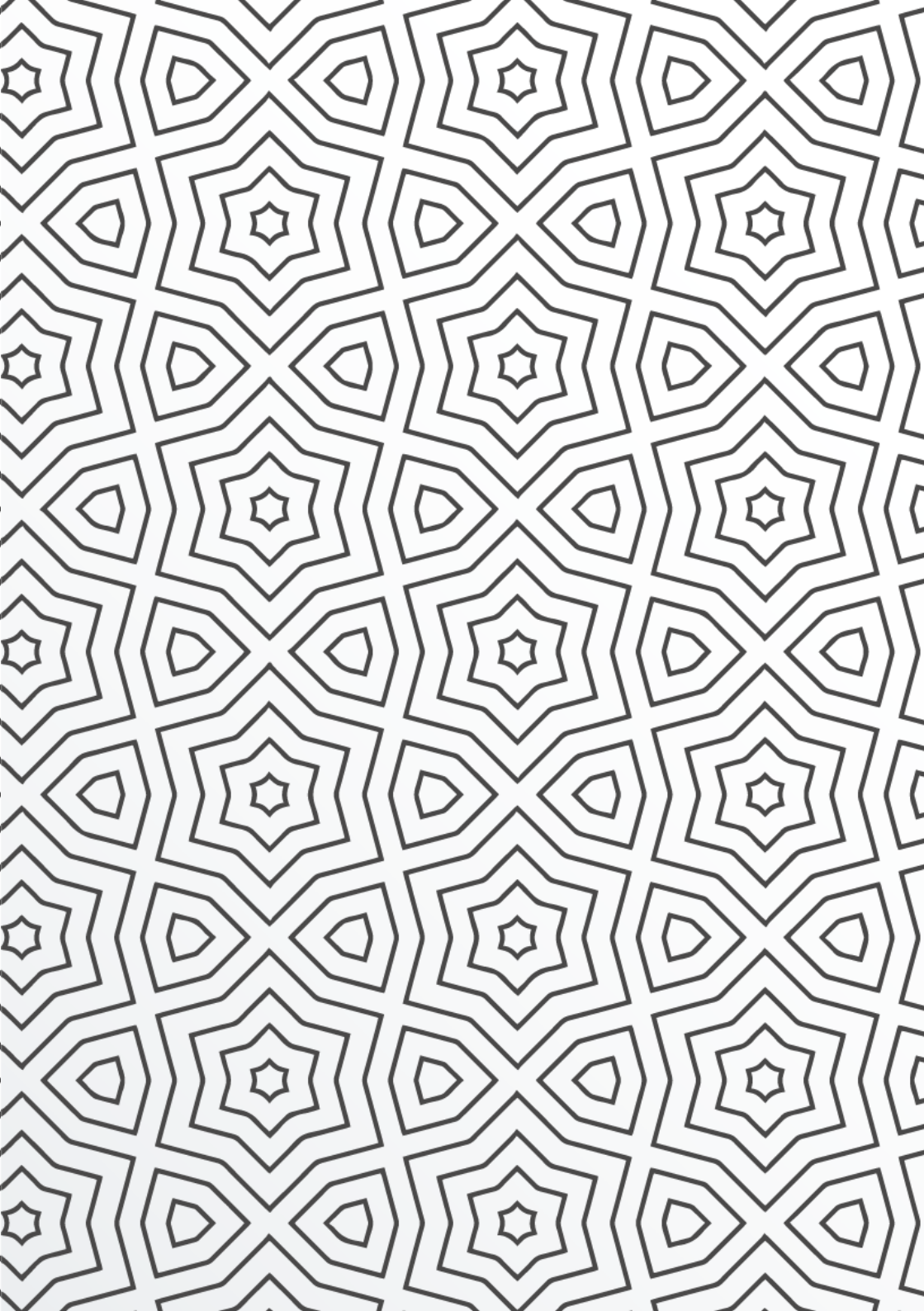
להיכנס לאתר: [/https://www.zikaronbasalon.com](https://www.zikaronbasalon.com)

אתם מחליטים אם אתם רוצים לארח בסלון של מדריך/ חניך/ חב"ב, או להתארח אצל איש עדות בקרבכם. אנשי המיזם יפנו אתכם לאורחים או מארחים ותשתבצו אצלם.

יש לומר שכדאי להתחיל לחפש לבד איש עדות ובמקביל לפנות אליהם.

מוזמנים להיכנס, לחוות קצת ולשמוע עוד על הדבר המדהים הזה:

<https://www.youtube.com/watch?v=8SvMb5TW5f8>

פעולות בנושא יום הזיכרון

יחד נזכור / שבטים גלעד דביר

מטרת הפעולה:

החניכים יבינו שחלק מתהליך הגאולה וההגעה למקום בו נמצאת המדינה שלנו, ספגנו אבידות רבות. היום הזה נועד על מנת שנלמד ונקבל דוגמא מחיי הנופלים. בפעולה זו נתרכז בצוות בניה ונדבר על אחדות ישראל באמצעות שיח על מגוון האנשים השונים שנכחו בטנק והעבודה המשותפת שלהם למען עם ישראל.

עזרים:

קטע על בניה ריין

כיסאות לפי מספר החניכים

בקבוק קולה קר

חבילת קשים

מהלך הפעולה:

חלק א':

נחלק את החניכים לשתי קבוצות (או יותר, תלוי בכמות החניכים). כל חניך יעמוד על כיסא, ושתי הקבוצות יצטרכו להגיע מקצה אחד של החדר לקצה השני מבלי לרדת מהכיסאות ולגעת ברצפה - הקבוצה שמגיעה ראשונה מנצחת.

קצת יותר קשה: אחד מחברי הקבוצה יעמוד על ברכיו, אחד יתפוס משהו ביד ימין כך שידו הימנית לא תהיה פנויה, ואחד יחזיק משהו בידו השמאלית. קשיים שמחדדים עוד יותר את המסר:

נראה שבשביל שהקבוצה תגיע בשלמות ובזריזות נדרש שיתוף פעולה. גם המדינה שלנו לא הייתה יכולה לנצח בקרבות אם לא היה קשר בין חייל אחד לשני, ובין החילות השונים והמגוונים בצבא ההגנה לישראל.

חלב ב':

נספר לחניכים על בניה ריין:

רַב סַרְן בִּנְיָה רִיין צִ"ל, מ"פ שְׂרִיין בְּלָצ'וֹב "עֹלָה", אֹחֵס שֶׁהִרְאָה דְּבָקוּת בַּמִּשְׁמָחָה וְחֵתוּרָה אֲנִיצְחוֹן, בְּזֶמְנָה אִישִׁית וְרַעוּת. בִּתְאָרִיק י' הָאֵב הַתַּסִּי"ו רַב סַרְן בִּנְיָה צִ"ל וְצוּתוֹ אֶסְפֹּא אֲלוֹהֵם אֶת שְׁמוֹנֵת אֹחֵמִי הַהַנְדְּסָה אֶל גְּבֵי הַטֶּנֶק וְחִוְלָצוֹ אֹתָם אֲמָקָס מֵבִטְחִים. בַּשֶּׁק יוֹתֵר מֵבֵאֵל יוֹסֵם, הַמִּשִּׁק צוּתוֹ שֶׁ רַב סַרְן בִּנְיָה צִ"ל

אלוף כוחות נוספים תחת אש תוך סיכון אישי רב. התאריך י"ח באב התשס"ו
 בחברת אל כסיף, בעוצמה של פעולת חיילי נוספת של טנק שנתר בשטחי
 השמדה, נפלג הטנק של רב סרן בניה ז"ל מטו"נ"ט, וכל אנשי הצוות נהרגו.
 רב סרן בניה ריין ז"ל אשר התנדב להתחם במלחמה ובמהלכה אף נהרג,
 הפלגין בזמנה אישית, כוח לחימה, יוזמה, מנהיגות ויצאת דופן וחירוף נפש.
 המעשי אלה הוא היה מופת ללוחמי צה"ל בכלל, וללוחמי השריון בפרט. רב סרן
 בניה ריין ז"ל יועד להיות מ"פ בגדוד "שלח", אך בטרם מונה לתפקידו פרצה
 המלחמה. כאשר הצטרף הגדוד למלחמה, התעקש רב סרן ריין ז"ל להשתתף
 בלחימה וקיבל פיקוד על צוות טנקים שזכו לכינוי "כוח בניה". תפקידו העיקרי
 של "כוח בניה" היה ללוף לוחמים וכלים שנפלגו בלחימה.

אלו של בניה ריין מספרת: לא בכדי, בטנק של בניה היה מנע פסיכס של עם
 ישראל: משאלו, ימין, מתנהל, דתי, חילוני, קיבוצניק, ועולה חדש. אדם, אלכס, אורי
 לבניה.

נקודה חשובה ויסודית:

טנק לא ניתן להוביל על ידי אדם אחד. הטנק צריך רק לעצמו ארבעה אנשים בנוסף לכוח החיצוני
 שמוביל אותו ומשיג עבורו מידע ודרכי פעולה. על אף חלוקי הדעות והגיוון שהיה בתוך הטנק של
 בניה ידעו חברי הטנק שבכדי להוביל אותו צריך אחדות ושיתוף פעולה. האחדות הזו לא תביא
 רק תועלת טכנית ותגרום להזת הטנק אלא גם תתן לעם כולו כוח וביטחון להמשיך לצעוד עד
 לגאולה השלמה.

חלק ג':

ננחה את החניכים לשבת בצד אחד של החדר עם חבילת הקשים ואת בקבוק הקוקה-קולה נשים
 בצד השני. מטרת החניכים - ליצור קש אחד ארוך מהקשים 10 בכדי להגיע לבקבוק.

קצת יותר קשה: להקציב לשם כך זמן.

לאחר שהחניכים מכינים את הקש נאמר להם שכעת הם מוזמנים לשתות מהבקבוק כמה שירצו
 אך בתנאי אחד - לפני ששותים יסירו קש אחד מהאמצע (ובגלל נדיבותנו אנחנו נותנים להם את
 האפשרות להסיר את הקש שהם בוחרים).

אל דאגה, גם החניכים שלכם יבינו לבד שכאשר אתה מסיר קש אחד מהאמצע פירוש הדבר
 שהקש הארוך לא יגיע לייעודו (תוך הבקבוק)...

שבבת אין בזה משום איסור בונה שכן הדבר בסופו של דבר מתפרק.

סיכום:

כל אחד מהלוחמים מהווה חלק ממטרה ולשם כך כולם נדרשים להיות מחוברים יחד אחד לשני. אי אפשר לדלג על אף אחד! נתייחס לבניה ריין, לדרך שבה הוביל את הצוות שלו שהיה מגוון כל כך בצורה של אחדות למען עם ישראל. נציע לחניכים שניקח על עצמנו ללמוד מבניה ולפעול בצורה של אחדות עם ישראל. ניתן וכדאי לסיים בסבב - מה כל אחד לוקח על עצמו על מנת להמשיך את דרכו המאחדת של בניה.

זוכרים ואחראים / שבטים הראל-נווה

מטרת הפעולה:

נלמד שכחלק מתהליך הגאולה והמקום שלנו היום כמדינה ספגנו אבדות רבות. היום הזה נועד על מנת שנלמד ונקבל דוגמא מחיי הנופלים. בפעולה הזו נתרכז בלירן בנאי ובארז אורבך ה' יקום דמם, ונלמד על לקיחת אחריות.

עזרים:

קטעים על ארז ולירן

מגוון חפצים

מהלך הפעולה:

חלק א:

ספרו לחניכים על ארז ולירן על פי הקטעים המצורפים:

קצת על ארז אורבך:

ארז אורבך הי"ד, בן 20 מאלון שבות, נרצח בפולגו דרוסה בארמון הנציב בירושלים.

סג"ם ארז אורבך, בוצר בה"ד 1, למד בישיבת ההסדר במעלות, ונלחם על הזכות להתנדב לשיירות בה"ד"א. על המאבק להתגייס לצה"ל סיפר סבו: "לארז הייתה בעיה בריאותית שגלגלה הוא היה פטור משיירות צבאי, אבל הוא לא הרגיש פטור. הוא נאבק כדי להתגייס לצבא, ולמרות שנדחה במספר ועדות צבאיות - הוא עמד על שלו שהוא רוצה להתגייס, והוריו עודדו אותו ותמכו בו במאבק". ארז זכה להגשים את חלומה והתגייס לחיל האוויר. כדרכו, הוא עשה כל דבר מתוך חשיבה ותכנון, וכמו שאמר אחד מחבריו ליחידה - הוא חשב כל הזמן כמה צעדים קדימה כדי להביע את החשימה שלו טוב יותר וביעילות רבה יותר. הסיף הסב וסיפר "כשארז החליט שהוא רוצה להתגייס לקורס קצינים - גם על זה הוא היה צריך להיאבק, אבל מקבלי השתכנון מניחותו ותמכו בו, והוא התקבל לקורס".

קצת על לירן בנאי:

סמ"ר לירן בנאי הי"ד, אוחס גבעתי שפטר בפולגו מטען אויז כיסופים.

לירן בנאי נולד בתל אביב, ביום י"ח באולו תשמ"ז, בהיותו בן אהרוב חרשים, למד לירן גלוי צעיר לתקשר עם הריו השפת הסיומנים. לכל אורכ חייו שיע לירן אהריו אפה, תרגם בעברם את המציאות, נאבק מול קשיי הביורוקרטיה כדי למנע את זכויותיהם, ותיווך הינך לבין הסביבה. הוא אהב את הריו והיה גאה בהם, ונהג להתפאר בפני היוצים ביכולתו לטחח עם השפה השמורה אהם בלבד. באסיפות ההורים היה לירן מתרגם אהריו ביושר את דברי ההורים, ולא הסתיר מהם אף את הדברים הנעימים פחות שנאמרו עליו.

סמ"ר בנאי ז"ל נאבק כדי להתגייס לקרבי אף שיכול היה להימנע מכך. זאת בשל הסיבה שהריו, חרשים אילומים, היו זקוקים לו מפני שהוא שיע אהם אפה ולאובניים. במהלך פעולות מברצות שגרתיות כשליח וחבריו גלויים ה"סופה" באזור מחסום כיסופים, התפוצץ מטען בעוצמה אדירה בסמוך לגיפ וכל נוסעיו נפלגו. הגשם הבדאי שיע אלצדו של לירן נהרג במקום, ואילו מני חיילים שיעבו מאחר נפצעו באורח קל. לירן נפצע באורח אנוש ולאחר מכן נפטר בבית החולים.

נדבר עם החניכים על כך שארז ולירן לא היו חייבים להתגייס לקרבי. הם יכלו לקבל ישירות פטור אך הם רצו לשמור עלינו ולהגן על המדינה שלנו. הם רצו שעם ישראל יגדל, יפרח ויתקדם, לכן הם לא ויתרו ולמרות כל הקשיים הם התעקשו לתרום ולמסור את נפשם על עם ישראל.

לנו כמובן יש הרבה מה ללמוד מהם - מהמסירות שלהם לעם ישראל, הדאגה והחשיבה על הכלל על אף הקשיים המוצדקים ביותר ובנוסף נוכל ללמוד מהם אף את עניין ההשקעה וההתמדה שיכולים להוביל למחוזות רחוקים כל אדם שרוצה.

חלק ב:

נשאל את החניכים כמה פעמים הם חושבים שהם יכולים לקפוץ על רגל אחת בדקה וחצי?

לאחר שנשמע את התשובות נסתכל על השעון וניתן להם סימן להתחיל לקפוץ.

לאחר דקה נשאל כמה פעמים כל אחד קפץ. סביר להניח שכל אחד עשה כמו המספר שניחש

בהתחלה שהוא יעשה או אפילו יותר מזה. **וכל זה בדקה ולא בדקה וחצי כמו שהם חשבו.**

נשאל את החניכים - למה זה קורה? האם הם לא מאמינים בעצמם?

הרבה פעמים אנחנו חושבים שאנחנו מסוגלים לדבר מסוים מצומצם אך באמת אנחנו מסוגלים להרבה יותר ועלינו להאמין בכוחותינו וכך נצליח. נצליח לא רק במעגל הפרטי שלנו אלא גם בליקחת אחריות ודאגה כללית לעם ישראל. ניקח אחריות למעשינו ונגלה הרבה יותר ממה שציפינו.

להבדיל, לארז הייתה מחלה בדם לא עלינו, ואף על פי כן הוא התעקש בשביל עקרונותיו ודאגתו לעם ישראל והוא הפך לקצין בצה"ל ששומר עלינו.

חלק ג:

נביא חפצים שונים ונשאל את החניכים מה כל חפץ.

לאחר שנשמע את התשובות, נבקש מכל חניך לקחת חפץ ולשכנע אותנו ביצירתיות שכדאי לקנות אותו.

החפץ הפשוט שלפני כן לא הגדרנו אותו ביותר משני מילים פתאום הופך להיות חי ויצירתי.

נשאל את החניכים מה ההבדל בין שתי הצורות שהצגנו בהם את החפצים.

דברים שנראים פשוטים אם ניקח עליהם אחריות ונחשוב עליהם בצורה גדולה וכללית נוכל להוציא הרבה יותר. כך גם בנוגע לעצמינו - נוכל להיות אנשים גדולים שדואגים ופועלים למען עם ישראל כאשר נסתכל על עצמינו ועל עם ישראל באחריות ובצורה גדולה וכללית.

סיכום:

יש לנו ללמוד מאותם אנשים גדולים שאינם חיים את חייהם הפרטיים בצורה מצומצמת אלא חושבים על הכלל כולו ומכוונים את חייהם מתוך דאגה כללית. כל אחד מאתנו יכול בכל תחום לבחור אם להעצים רק את עצמו או לבחור להעצים עוד אנשים אף אם זה מגיע על חשבוננו. גם בכיתה שאני לומד בה, האם אני לומד רק לעצמי או שאני מסוגל גם לעזור לחבר שמתקשה? האם אני מוכן לקחת לקבוצה שלי במשחק עוד חבר שאולי בגללו פחות אצליח במשחק, אבל מה שברור - את היום שלו אני אעשה והוא יהיה שמח? לשאוף לתת ולתת אלו דברים גדולים שאנו יכולים ללמוד מאותם הנופלים הי"ד.

קדימה ליותר / שבטים מעוז ומעלה

מטרת הפעולה:

החנכים יבינו שחלק מתהליך הגאולה וההגעה למקום בו נמצאת המדינה שלנו, ספגנו אבידות רבות. היום הזה נועד על מנת שנלמד ונקבל דוגמא מחיי הנופלים. בפעולה הזו נתרכז ברב רזיאל שבח ונלמד ממנו כיצד נוהג אדם טוב, כיצד נוכל להיות נעימים ולתת בחיך ובמאור פנים לחברה.

עזרים:

כרטיסיות

קטע קריאה על הרב רזיאל שבח

מהלך הפעולה:

שלב א':

נפזר כרטיסיות על הרצפה המכילות מטרות שונות ליום הזיכרון:

סיוע למשפחות שכולות

עיצוב גיוס לב"ה"

הכרת תוצה לנפלים שמסרו את נפשם

העלאת התוצה הציבורית לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

הגנת הערך של עם ישראל שהם לא ב"ב

לימוד על מסירות נפש

הנצחת חללי מערכות ישראל

נגיד לחנכים לעמוד ליד הכרטיסיה שמייצגת בעיניהם את מטרת היום.

נשאל אותם למה בחרו דווקא בנושא הזה. ומה אנחנו יכולים לעשות כדי לקיים את אותה מטרה.

נסביר שאחד הדברים המשמעותיים שאנו יכולים לעשות ביום הזיכרון הוא לזכור את הנופלים, ללמוד מהם ומדרך חייהם ולקחת זאת על עצמנו. גם בפעולה הקרובה נתמקד ברב רזיאל שבח.

שלב ב':

נקרא עם החניכים את המקור הבא:

כל הנותן צדקה לעני בסבר פנים רעות ופניו כבושות בקרקע, אפילו נתן לו אלף זהובים איבד זכותו והפסידה, אלא נותן לו בסבר פנים יפות ובשמחה ומתאוונ עמו על צרתו שנאמר אם לא בכיתי לקשה יום עגמה נפשי לאביון, ומדבר לו דברי תחנונים וניחומים שנאמר ולב אלמנה ארנין.

(רמב"ם | הלכות מתנות עניים | פרק י' הלכה ד')

שאלה לדין:

מדוע אבדה זכותו של הנותן צדקה לעני בפנים כבושות?

דרך נוספת לשאול את השאלה:

אדם נותן 200 שקלים לעני מסכן, שעוד רגע מת, בשביל שלא יפריע לו בשיחת טלפון, ומה לעשות, הוא נתן את זה תוך מבט של "יופי, מרוצה? אחלה. עכשיו רד ממני." ה-200 שקלים הללו נזרקו לפח בגלל שפניו היו רעות?! הרי הוא הציל את העני ממוות! שיקבל לפחות חצי מצווה...

שלב ג':

נספר מעט על יום הזיכרון (ראה בהקדמה, ויפורט מעט בהמשך) ונספר מעט על הרב רזיאל שבח:

*הרב רזיאל שבח הי"ד נרצח בפיגוע ירי סמוך לחולות לאעז מקום מגוריו. כאשר
אנו מקשיבים לסיפוריהם של האנשים שנפגשו איתו, אנו מלמדים תמונה של אדם
הוא לא רחוק מקרין אור על כל האנשים שבסביבתו.*

כעת נקרא את הקטע הבא לחניכים:

*ביום שלישי, כ"ב בטבת תשע"ח, נרצח הרב רזיאל שבח בפיגוע ירי. זמן קצר
לאחר-מכן התפרסם בפייסבוק פוסט מרגש של ניח בהלחי מגן יבנה. הנה
הפניכם חלק מהפוסט:*

האמת, אני לא נהגל אכתוב על דברים קשים בפייסבוק. אבל מצה כשאל עזות קשה אי לבאע את הרוב.

ה-29 בספטמבר 2016, השתחררנו מבית החולים עם בניו הקטן.

יצא שהברית תתקיים ביום השני של ראש השנה, אנחנו שמחים שבת וחגים והיה חשוב לנו לקיים את מצוות ברית המילה ברוב הדבר בבית הוריי בכפר תפוח. לכו תמצאו מוהל, הראש השנה - ביישוב כזה קטן.

הרמתי טלפונים לכל מי שרק אפשר ולא היה במצא, אבל שלי סיוע ועזר ודובר עם כל מי שהיה אפשר אך לא מצאנו! ארבעה ימים לברית - ואין מוהל.

בישרת האחרונה קיבלתי מספר טלפון מאבא שלי שאמר לי לנסות להתקשר למספר הזה, ואם לא יצלח נצטרך לקיים את הברית במקום אחר. מכיוון שהניסיונות קודמים עשיתי המוהל היה עסוק, או שהצדף לחלוג את ימי ראש השנה בחיק משפחתו - ידעתי שאין לי מה לתלות יותר מצד תקווה, אבל כמובן ניסיתי.

כך נשמעה השיחה:

אני: "שום, מצבר ניכ. נולד לנו ברוך השם יצד, והברית יוצאת ביום השני של ראש השנה. אנחנו רוצים לקיים את הברית בכפר תפוח. אתה תוכל להגיד?"

הרה רצואל שבת: "קודם כל מצל טוב! דבר שני, אי ולאשתי יש כלל - אנחנו לא אומרים לא למצוות ברית מילה".

אני: "וואאו - תודה רבה! אתה הראשון שזונה לי כן באי להסס... אתה יכול להגיד עם אשתך והילדים, כמובן. אני לא רוצה שלא תבא עם המשפחה שלך בחג. אנחנו נצאג להכל".

הרה רצואל שבת: "אתם תצאגו להשתחרר בהטחה מבית החולים, כל השאר יהיה בסדר, בעזרת השם".

אני: "מש תודה. מה צריך להכין?"

הרה רצואל שבת: "אני אשלח לך הוואטסאפ הכול. אם אתה צריך משהו, אם יש

גאולות, תעצבן אותי. נהיה בקשר”.

כך הסתיימה השיחה.

ואנחנו אכן ערכנו לכבודו ולכבוד משפחתו זירת אירוח, סיבחנו מקום השולחן או למשפחה - אך בערב ראש השנה הוא פשוט הגיע לבד.

”לא רציתי להטריח אתכם”, הוא הסביר. “אשתי מינה שבו מצווה להביא הברית של אברהם אבינו תינוק שנולד, והיא דווקא שמחה על ההזדמנות לבלות עם הילדים את ראש השנה בבית הזרית. ברוב השם, הכול בסדר”.

אני ידעתי שהוא לא אמר את האמת כדי שאני ארגיש יותר טוב, אני גם יודע שהוא באמת לא רצה להטריח. הרגשתי לא נעים, אבל הוא פשוט חיבק אותי, חיך בחום והחליק את הנעל כמו כולם עם הביחה או שתיים.

ראש השנה הזה היה ראש השנה הכי מנמנותי ומוצאתי שהיה לי מעולם. תחילה של קודש קשה לתאר, יוצר טהור ומתוק שהרחיב את הלב והנשמה, תפילות עם מזמורים, טקס ברית מילה שהתקיים שניה לפני מעמד התקיעות בשאר הבית הכנסת, אווירת חל של הייתה כמורה...

בילינו יומיים מלאים עם הרב רבואל שם - שהתלה כאישיות יוצאת דופן: צנוע וענוו, מוכשר בחכמה, איש של חסד ומעשה, פרמדיק מתנדב שציל חיים של אנשים, איש מלא ביצוע, איש של תורה ומצוות, חיובן, מכיל את הסובבים אותו באהבה, איש של החומר איכותי, בן תכנים, מרתק - בקיצור: צדיק. הייתי בטוח שבזמן עולם שלח לי את אליהו הנביא - מנח כק. יומיים שלמים בילינו אותו, והוא פשוט הילך על כולנו קסם. המוצאי ראש השנה שבנו לביתנו בגן יבנה. הוא אמר שהוא יגיע בכדי לבדוק שהכול בסדר עם הילד.

אמרתי לו שאנחנו מתארגנים בגן יבנה וזה קצת רחוק, אבל הוא מנח לא התרגש ולא עשה מזה עניין. כמובן שלא נאמרה חצי מילה על תשלום מצדו, ואני בעצמי לא התכוונתי לדבר על כך - זה נראה לי פשוט מהו מעולו לפגוע בו.

הוא הגיע אלינו הביתה, הוא והאישיות הנצורה שלו, לבדוק את שלום הילד. הרגע, איטל, צחק, סיפר הביחה והלך באצות שם.

נדון עם החניכים:

מה מיוחד אצל הרב רזיאל? מה כל כך הפעים את כותב הפוסט?

סיכום:

נראה שמעבר לדבר עצמו שהרב רזיאל שבח זצ"ל נתן, דרך הסיפור אנחנו לומדים גם באיזו צורה נתן; בשמחה ובמאור פנים.

המטרה של הזיכרון היא שנוכל להמשיך עם האור של הרב רזיאל ולהפיץ אותו. לקראת היום הזה אנו שומעים סיפורים על אנשים רבים. בואו נתרכז כשבט, נקשיב לסיפורים ונדייק מהם תכונות ומעשים שאנו יכולים לקבל על עצמנו.

ניתן לעשות סבב שכל אחד ישתף מה הוא לוקח מהרב רזיאל שבח או מסיפור שהוא שמע על חללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה.

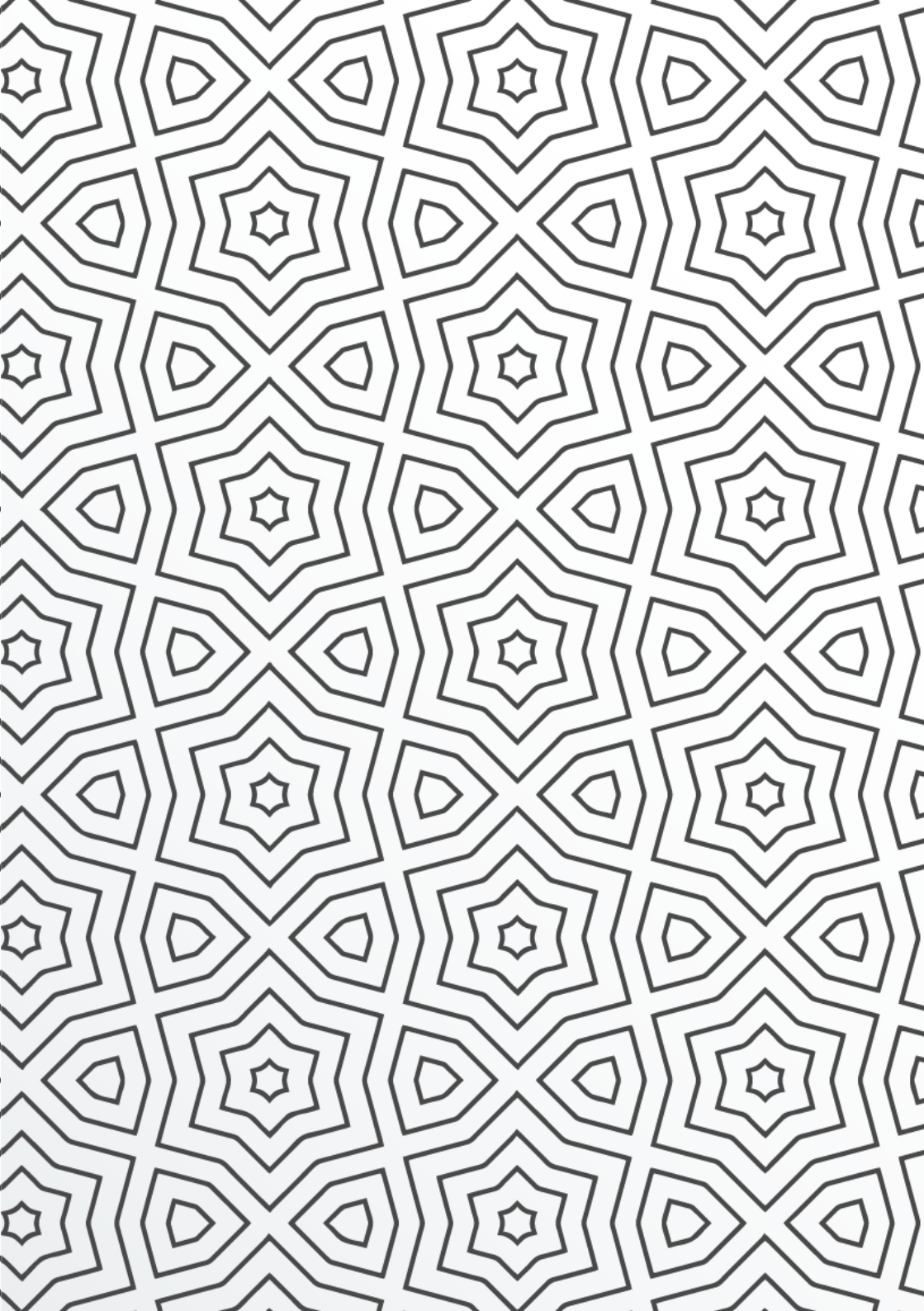

פרויקט יום הזיכרון

נר ודגל:

מועצת תנועות הנוער לוקחת על עצמה בכל שנה פרויקט מיוחד של הנחת נר נשמה ודגל ישראל בבתי עלמין על קברים של נפגעי פעולות האיבה, במטרה לחבק את המשפחות, ללמוד ולהתחבר לחללי מערכות ישראל.

כהנהלה אנחנו מקבלים בכל שנה מקומות בארץ בהם נלך להניח נר ודגל. אם הסניפים שלכם לוקחים חלק, אתם יותר ממוזמנים לפנות לקומונרים ולבקש להיות הנציגים שהולכים להניח.

פעולות בנושא יום העצמאות

רקע אנציקלופדי:

לפני שאנחנו מדברים עם החניכים שלנו על גאולה, קיבוץ גלויות וכד' חשוב שאנחנו נתפוס פרופורציה ובנין כמה דברים חשובים. גם אם אנחנו לא הולכים לספר להם הכל (מודגשים הנקודות שנדגיש לחניכים) ובצורה שמובאת כאן, חשוב שאנחנו עצמנו נהיה בעניינים:

אנחנו אומרים בחנוכה "קץ בבל זרובבל לקץ שבעים נושעתי". כמה אנשים עלו בשיבת ציון - הגלות הראשונה - אחרי גלות של שבעים שנה? הנביא נחמיה אומר

"כָּל הַקֶּהֱל כְּאֶחָד אָרְבַּע רְבּוּא אֲלָפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים" (ז, 10) - 42,360 -

כמות של שתיים-שלוש שכונות בירושלים בערך, זה כל שיבת ציון! אבל הפסוק ממשיך לספר לנו:

"מִלְבָּד עֲבַדְיָהֶם וְאִמְהַתִּיָּהֶם אֵלֶּה שְׁבַעַת אֲלָפִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעָה 7337- וְלָהֶם מְשָׁרְרִים וּמְשָׁרְרוֹת מֵאֲתָיִם וְאַרְבָּעִים וְחֲמִשָּׁה-245. סוֹסִיָּהֶם שֶׁבַע מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה 736- פְּרִדְיָהֶם מֵאֲתָיִם אַרְבָּעִים וְחֲמִשָּׁה 245. גְּמִלִים אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה 435- חֲמָרִים שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שֶׁבַע מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים 6720- (12-טז)

בחמילה, אבל אין לתנ"ך מה לכתוב? מספר הסוסים, מספר הפרדים, מספר הגמלים ומספר החמורים?! אלא הדבר הזה מלמד אותנו דבר עצום: כשאנו מדברים על הגאולה של עם ישראל אנחנו סופרים גם את החמורים והסוסים. במילים אחרות, אם התנ"ך היה נכתב בימינו היה נכתב כמה מעפילים היו על אניית אקסודוס (4515 מעפילים) וכמה היו על אניית סטרומה (768 מעפילים) וכמה היו על אנייה אחרת, וכמה טנקים היו (13 טנקים) וכמה מטוסים היו (15 מטוסים בסוף מלחמת העצמאות). זאת הגאולה של עם ישראל.

בספר נחמיה, על איזו גאולה מדובר? על גאולה מגלות שהייתה במקום אחד במרחק לא גדול יחסית - 1000 ק"מ. ואנחנו זכינו ב100-120 שנה האחרונות לקיבוץ גלויות לא של 42,000 ולא של 420,000 ולא של 4,200,000 אלא הרבה יותר מזה - כ-6,674,700, והגאולה הזו לא באה אחרי גלות של 70 שנה ולא במרחק של אלף ק"מ אלא מארבע כנפות תבל אחרי אלפיים שנה במרחקים של עשרות אלפי קילומטרים!!! כדאי להתבונן לפעמים בפסוקים רק כדי להבין כמה חשובה הגאולה שלנו!!!

(דברים אלו סוכמו משיחה של הרב איתן שגדורפי שליט"א)

יום העצמאות הוא יום טוב לישראל המציין את זמן ההכרזה על הקמת מדינת ישראל בתום המנדט הבריטי, דבר שהביא להסרת חרפת הגלות והצלת עם ישראל מרודפינו בגולה ללא יכולת להתגונן. ולא רק הצלה פיזית הייתה בימים אלה, אלא אף הצלה רוחנית מפני ההתבוללות הרבה שהייתה בגולה. לפיכך עלינו לציין את היום הזה בשמחה ובהודאה לד'.

יום העצמאות חל בתאריך העברי ה' באייר, או בסמוך לתאריך זה, מיד בצאת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל. קביעת יום העצמאות כיום חג נעשתה עם קום המדינה על ידי הרבנות הראשית שכן מצווה לקבוע יום טוב לשמחה והודאה לד' ביום שנעשית תשועה, ועל סמך זה נקבעו פורים וחנוכה כימים טובים לדורות.

אתחלתא דגאולה / שבטים גלעד דביר

מטרת הפעולה:

ראשית צמיחת גאולתנו: נדבר על 70 השנים האחרונות בהן נעשינו למדינה, הלכנו והתפתחנו. ועל כך שאנו רואים בעיניים שלנו את תהליך הגאולה. נתייחס גם למטרה אליה אנחנו שואפים, למציאות של גאולה שלמה. נתרכז בפעולה זו גם בעניין קיבוץ גלויות מוחלט.

עזרים:

כסאות לפי מספר החניכים

מהלך הפעולה:

חלק א':

נספר לחניכים שברוך ד' אנחנו בתהליך של גאולה. קיבוץ גלויות מתרחש בצורה יוצאת דופן (כפי שראינו בדברי הרב איתן שנדורפי). בספר ישעיהו (יא, יב) נאמר

"וְנִשָּׂא גֵס לְגוֹיִם וְאַסָּף נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל וּנְפָצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ"

– פסוק זה נכתב כאחד התיאורים של תהליך הגאולה. תופעת קיבוץ גלויות מארבע כנפות הארץ היחידה בהיסטוריה התרחשה במאה שנים האחרונות! לראשונה יהודים מכל העולם מגיעים לארץ ישראל כפי שמתאר הנביא. ממשיך הנביא ואומר (יב, ד) שכאשר אירועים אלו מתממשים "וְאַמְרָתֶם בַּיּוֹם הַהוּא הוּדוּ לַד' קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְעַמִּים עֲלִילְתִּי הִזְכִּירוּ כִּי נִשְׁגַּב שְׁמוֹ". יוצא מכך שאנו חייבים להודות לד' על כל הטוב שאנו זוכים לו והחסד שעושה עמנו; שאנו חיים בארץ ישראל עם שלטון משלנו וצבא משלנו. עם ישראל שבמשך שנות הגלות היה שפל, יכול כעת לקדש שם שמים ולהראות לכל הגויים שעם ד' הוא עם הנצח. עם כל מה שהעם הזה עובר, ועם זאת שלא אחד בלבד עומד עליו לנסות לפגוע בו ולכלותו ח"ו, בסופו של דבר הוא חי ונושם, חוזר לארצו והקב"ה מצילו.

אחרי שנספר לחניכים על קיבוץ הגלויות המדהים שמתרחש, נשאל אותם:

איפה לצאתכם יש יותר יהודים, בארץ ישראל או בחוץ לארץ?

לאחר שנשמע את התשובות נעדכן אותם:

בארץ ראש השנה תשע"ט הסוכנות היהודית אמצכת כי מספר היהודים בעולם 14.7 מיליון נפשות. מתוכם כ- 5.7 מיליון בארצה ואילו בארץ ישראל

עומד מספר היהודים על כ-6.6 מיליון נפש, כאומר עדיין רוב היהודים לצערנו
 בזוהר. ועל כך אנו מתפללים בתפילות שמונה עשרה "מקבל נדחי עמו ישראל".
 בגאולה השלמה כל היהודים יעלו לארץ ולכך אנו מאמינים! יש אצת לצערנו
 היהודים הזוהר המצב לא טוב והרבה מהם לצערנו מתבוללים בין הגוים.
 לצערנו יש גם אנשים שחיים בארץ ולא מבינים את החשיבות והמטרה להיות
 בארץ. אנו הריק ד' זוכים להבין זאת וככל שאנו נחווה את זה יותר דבר
 יצא החוצה. אנו צריכים להפנים את העובדה שאנו בתהליך של גאולה ויש
 עברנו ליחות להיות חלק מהתהליך הזה. אם כל אחד ואחד מאתנו יהיה
 בתדעוה שאנו עם הנצח ויחיה ברוב בו, תחזקת הגאולה האלוהית אט אט
 תקרין על כל אחד ואחד שאנו נפגשים עמו. והעצרת ד' דבר יופנס לכל העם
 כולו ולכל העמים כולם.

חלק ב':

נעשה מעגל של כיסאות כמספר החניכים ונבקש מחניך אחד, כזה שמבחינה חברתית הוא בסדר
 גמור, שיעמוד במרכז המעגל ומשאר החניכים נבקש שישבו על הכיסאות. כך ייצא שכיסא אחד
 ישאר פנוי. תפקיד החניך שעומד במרכז הוא להתיישב בכיסא והתפקיד של שאר החניכים למנוע
 ממנו לעשות את זה ע"י כך שיעברו לכיסא הפנוי שוב ושוב.

נשחק את המשחק שוב אך הפעם נוסיף למרכז המעגל עוד חניך ומטרתם להגיע לכך שרק אחד
 יישב.

נשאל את החניכים למי היה יותר קשה. כשיענו נשאל למה. (התשובה היא שהיה יותר קשה לחניך
 שבאמצע כי הוא מול כולם).

נסכם: כאשר כל עם ישראל בארצו לעם ישראל יש יותר כוח גם מבחינה פיזית וגם מבחינה
 רוחנית. היכן שיש הרבה יהודים יש הרבה שכינה, והיא אף גדולה יותר כשמדובר בארץ הקודש.
 נסכם גם ונאמר שחלק מעניין הגאולה הוא קיבוץ גלויות ואנו צריכים לפעול ולקרר את הגאולה.

חלק ג':

נפתח בשאלה לחניכים:

קבוצת אנשים נמצאת בעדה קוצים ומאזינינת לשת לאחר הליכה ארוכה. אין
 ברשותם כיסא והקוצים אינם מאפשרים לשת על הקרקע. מה יעשו?

התשובה היא שאם בו זמנית כל אחד ישב אחד על השני (על הברכיים של חברו) במעגל כולם
 יוכלו לשבת בנוח!

תאוריה יפה. עכשיו תורכס:

נעשה מעגל כך שכל אחד עומד כשפניו לגבו של חברו, ואז באיטיות מתיישבים כך שכל אחד מתיישב על השני. במידה וחניך אחד ייפול, יפלו גם כל השאר.

הסבר: עם ישראל הוא לא אוסף של הרבה פרטים אלא הוא נשמה אחת. ארץ ישראל היא חלק מעם ישראל וכדי שנגיע לשלמות עלינו להגיע לידי כך שכל עם ישראל יהיה בארץ ישראל. וכמובן ישמור את תורת ישראל. כשיש עדיין יהודים בחו"ל זה עדיין לא שלם. אנחנו צריכים את כולם.

לסיכום:

התחלנו בחובה שלנו להודות לה' על הנס הגדול של הקמת מדינת ישראל, ראינו את המהלך הגדול של קיבוץ הגלויות שמתרחש לנגד עינינו אחרי אלפיים שנות גלות, ממש כפי שמתאר הנביא! אך עדיין, ישנן משימות רבות כמו קיבוץ גלויות מושלם, הרמת קומת הרוח של העם מתוך הבנה שאנו עם הנצח ובסוף כולנו שבים הביתה, לבית שלנו, ארץ ישראל. אנו צריכים יותר ויותר לחיות עם התחושה שאכן איננו עם רגיל. אנו עם ד', עם הנצח, ארצנו וביתנו זה ארץ ישראל ובעז"ה גם דרכנו ההבנה הזו תעבור ותגיע לכל עם ישראל.

ראשית צמיחת גאולתנו / שבטים הראל-נווה

מטרת הפעולה:

ראשית צמיחת גאולתנו - נדבר על 70 השנים האחרונות בהן נעשינו למדינה והתפתחנו, ועל איך שאנו רואים בעיניים שלנו את תהליך הגאולה. נתייחס גם למטרה אליה אנו שואפים - למציאות של גאולה שלמה. נתרכז בפעולה זו גם בעניין בית המקדש.

עזרים:

10 פתקים

חבילת כוסות חד"פ

מהלך הפעולה:

חלק א':

נעמיד חניך כאשר מעל ראשו מוצמד פתק שאינו יכול לראות אותו, ובו כתוב שם של חפץ מסויים כמו מכונית, מחברת, כיסא וכד', וניתן לחניך אחר לפתוח מולו פתק עם שם של חפץ אחר, למשל תפוז, מנורה, מחשב וכד'. נשאל את החניך שעומד האם הוא מוכן להחליף את החפץ שיש לו בראש עם החפץ שפתח החניך השני. אם ענה על השאלה בחיוב שואלים אותו בכמה אחוזים הוא בטוח שהוא רוצה להחליף. מסתבר שהוא לא יענה 100% שכן אינו יודע מהו החפץ שכתוב לו על הראש.

לאחר מכן נחליף לילד נוסף וכן הלאה.

כשנגיע לחניך האחרון נניח פתק על ראשו ובו כתוב 20 מליון דולר. ומולו חניך אחר יפתח פתק בו כתוב מליון דולר. נשאל אותו אם הוא מעוניין להחליף את הפתק שלו. סביר להניח שהוא יגיד שכן הודות לכך שסך הפרטים שעמדו עד כה לא היו קרובים כלל לסך של מיליון דולר! נשאל אותו בכמה אחוזים הוא בטוח, וסביר להניח שהוא יענה מספר הקרוב ל100% אם לא 100%. מיז נראה לו שבעצם הפסיד 19 מיליון דולר!

נשאל אותו כיצד הוא מרגיש, ונוסיף הסבר: הגיוני מאוד שאדם ישאף לדבר מצומצם ויגיע להחלטות ברורות ושגויות כאשר הוא לא מודע למה שעומד ביכולתו.

חלב ב':

ניתן לחניכים חבילת כוסות חד"פ ונבקש מהם לבנות מגדל כוסות. **לא** נציין בכמה כוסות עליהם להשתמש. נבקש שיעדכנו אותנו כאשר סיימו.

לא משנה מה הם יעשו מסקנתנו תהיה אחת: בחיים שלנו אנחנו צריכים לשאוף ליותר.

• אם הם יעשו את זה מושלם, ותכף נסביר מה זה אומר מושלם, נאמר להם שכמו שפה הם לא הסתפקו במגדל כוסות בסיסי, שכן לא אמרנו להם בכמה כוסות להשתמש והיו יכולים לעשות מגדל עם 3 כוסות, כך גם בחיים שלנו עלינו לשאוף לשלמות.

• אם הם ישתמשו ברוב הכוסות (כמעט מושלם - 13 בתחתית עד 1 בסוף - סה"כ 91 כוסות) ואת תשע הכוסות שנותרו ישימו בצד, נשאל אותם מדוע הם מוותרים על 9 הכוסות. צריך תמיד לשאוף ליותר.

• אם הם לא ישתמשו בכל הכוסות נשאל אותם מדוע הם לא שואפים ליותר.

• אם הם יתחילו מגדל ענק אך ייגמרו להם הכוסות באמצע, כאן עומדות בפנינו שתי אפשרויות - גישה חיובית או גישה ביקורתית - כמו שכאן חשבתם בגדול ופרגנתם בהתחלה בכוסות, ככה גם בחיים תשאפו לחיים גדולים ושלמים. או שלהפך - מדוע אתם חושבים על אותו רגע, לא מתכננים נכון ובעצם לא שואפים למגדל יפה ומסודר שמתחיל בהרבה כוסות ונגמר באחד?

• תמיד אפשר לשאול מדוע הם לא עשו מגדל תלת ממדי גדול ויציב.

כחובן ע'ס אפרזן הרבה על מה עשה, ועל זהו הפרזון ונסוף את הצרתנו.

חלק ג':

עאלה: אם נציע לילד בן 6 ספרים מחשבה בשלל 200 ש' או חיבורות גולות בשלל 20 ש' מה הילד יבחר? - התשובה המקובלת היא גולות.

ניתוח התשובה ע"י שאלות נוספות:

למה? - כי זה מה שמעניין אותו...

אבל הוא מפסיד מזה? - הוא לא מבין בספרים...

אם הוא ימכור את הספרים הוא ירוויח יותר? - הוא לא מבין שזה חשוב ושהוא ירוויח מזה...

ולמה שאדם מבוגר לא יבחר בגולות וישחק בהן? - כי הוא לא מתעסק בדברים כאלה...

המבוגר מסכן בכך שלא משחק בגולות? - הוא לא מסכן, הוא חי בעולם מושגים יותר בוגר ומעניינים אותו דברים יותר חשובים...

הסבר: חוסר ידע זה לזכר אנו לחוסר הבנה מה אנו אנו מפיצים.

עולם המושגים שלנו כעת מאוד מצומצם כעולמו של ילד קטן שמצומצם ביחס לאדם המבוגר, ולכן לא בטוח שאנחנו מבינים את גודל החיסרון של בית המקדש. לכן עלינו לדעת שעם בית מקדש המציאות תהיה הרבה יותר טובה בכל רבדי החיים: האנשים יהיו הרבה יותר שמחים וקדושים, פרנסה ורפואה יהיו בשפע. כל המציאות תהיה יותר טובה! אנחנו לא סתם מתפללים על זה בכל התפילות - לכך אנחנו צריכים לשאוף!

לפעמים המציאות שלנו נראית 'סך הכל בסדר'. סיבת הדבר היא שאנחנו רואים את המציאות בצורה מצומצמת וקטנונית. עדיין יש עניים ברחובות, עדיין יש מחלות ובעיות רבות לא עלינו. אנחנו חייבים לצאת מהקטנוניות ולהבין שיש מציאות הרבה יותר שלמה שאלה אנחנו שואפים. במילים אחרות, לחיות יותר את המילים שאנחנו אומרים בכל יום בתפילה: "ולירושלים עירך ברחמים תשוב", "השיבה שופטינו כבראשונה" וכו', להגדיל את השאיפות ולחיות באמת את הרצון לבית המקדש, לחיים שלמים של קדושה וקרבה לריבונו של עולם. ולשם ההגעה לבית המקדש אנו צריכים את ההשתוקקות, כפי שראינו בדברי הרב יהושע מנגס. וכדברי רבי יהודה הלוי בספרו הכוזרי: "כי ירושלים אמנם תבנה כשייכספו בני ישראל לה תכלית הכוסף עד שיחוננו אבניה ועפרה".

לסיכום:

כשאדם עולה לשמים הוא נשאל שש שאלות יסודיות שבאות לסכם נקודה אחת: "האם חיית חיים שלמים?". אחת השאלות היא - "צפית לישועה?" - כלומר בחיים שלך, בעולם הזה, חיית עם שאיפה למציאות שלמה או חלילה עברת אותם בצורה קטנה ופרטית ללא שאיפה וכיסופים אל השלמות?

נשתדל להתחזק יותר ויותר בשאיפותינו ולהגיע לתכלית הכוסף שעל ידה בעז"ה יבנה בית המקדש במהרה בימינו.

בציפיה לבניין אריאל - באמת!!!

בדרך לבניין אריאל / שבטים מעוז ומעלה

מטרת הפעולה:

נדבר על 70 השנים האחרונות בהן נעשינו למדינה והתפתחנו, ועל איך שאנו רואים בעיניים שלנו את תהליך הגאולה. נתייחס גם למטרה אליה אנחנו שואפים, למציאות של גאולה שלמה, ממלכת כוהנים וגוי קדוש.

עזרים:

קטע קריאה - שיחה בין יוסי לאבא

קטע - הרב מגנס

מהלך הפעולה:

חלק א': ראשית צמיחת גאולתנו?

נשאן את החניכים:

על מה/למה אנחנו חוגגים ביום העצמאות?
לאחר שנענו תשובות ניתן להתסיס מעט את האוירה ולהוסיף לשאול: עם כל הכבוד לזה שיש לנו מדינה משלנו וצבא משלנו יש גם הרבה בעיות חמורות? (- פירוט על פי ראות עיניכם).

כעת נקרא את הקטע הבא לחניכים:

"אבא, אין מצב, אני לא אומר השנה הלא!" אמר יוסי לאבא בנחרצות.

"למה?" שאל אבא, "תראה כמה חסדים עשה הקב"ה עימנו: אחרי הללות הקשה וכל הסבל סבלנו, בקושי יכולנו לנשור על יהדותנו!"

"אבא, אין מצב," התעקש יוסי "תראה, כמה פילוצים יש פה! ולא רק ביטחוניות, אבא, אלא גם מבחינה דתית. כמה שומרי תורה יש היום? - איש הישר בעיניו יעשה! ובכלל, איפה אתה רואה פה גאולה?"

אבא כבר רגש בהגזי חג מהודרים, השולחן ערוך ומתחיל להיות מאוחר. ובכל זאת ניסה לרצות את יוסי: "סבא רבא רבא שאלך לא היה מצמיח שאנחנו נבכה להיות הארץ שלנו. בכדי להגיע לפה היו ניסים גדולים! ואנחנו מכירים בניסים

אזלו על אף האבידות הגדולות בדרכך... ברוך ד', כגון אנתנו בטאון מלנו ובארץ
מלנו. נכון שלא מואס, אבל אי אפשר לעבור את כל הטוב שעה ד' עמנו!"

יוסי עזר לרגע לחשוב ואז שוב התפרד: "רק אתמולו הליצו הסכנים" היקרים
מלנו" וגנבו לעננה הזקנה את כל מה שהיה לה בבית. הארץ מנח לא נקויה
מאויבים וממלחמות ונראה

שעוד נשאר לנו הרבה עבודה. ת'כאס, על מה בדיוק אני אומר הלו?!"

כאב לאבא מלנו את הדברים, אך הזמן דחק בו והוא יצא בזריזות
מהבית. כבר מאוחר וצריך ללכת להקריב את קורבן פסח...

(מבוסס על מאמר נכתב בעלון 'ישלצניק' לפני כמה שנים בעילום שם)

נשמע מהחניכים מה הם אומרים על הקטע. האם הם מסכימים עם יוסי או עם אבא?

נסכם:

חז"ל אומרים שרק חמישית מעמנו עלו ממצרים לאחר שספגו שם אבידות. וגם אחרי שעם ישראל
כבר יצא משם והגיע לארץ ישראל היו הרבה בעיות - הארץ לא הייתה נקייה מאויבים. גם לאחר
חלוקת הארץ המשיכו בעיות ומלחמות, התרחשויות אלה מודגשות מאוד בספר שופטים. האם
היה עולה על הדעת לא להודות לד' על כל החסדים שעשה עמנו בפסח בגלל שכעת המציאות
לא מושלמת ולא הגיעה מעולם לשלמותה?!

חלק ב':

יש טוב, ויש מקום שעלינו לשפר.

נקרא גם את הקטע הבא לחניכים:

"רבינו הרב צבי יהודה זצ"ל מעולם לא אמר שהמדינה היא בתכלית השלמות,
הוא מעולם לא אמר שכל מה שהמדינה עושה הוא נכון, ואף היו פעמים שהוא
דיבר נגד מדיניות הממשלה.

ר' אברום (הרב אברהם אלקנה שפירא זצ"ל) תמיד היה מדגיש שאף פעם איננו
מדברים נגד המדינה. אנשים אומרים: 'תראו איך המדינה נראית'; מה פירוש?
נכון, יש בעיה נוראה - לא שומרים תורה ומצוות. וכי זה קשור למדינה?! וכי
משום שיש מדינה לא שומרים תורה ומצוות?! אין לזה כל קשר למדינה. אי

שמירת תורה ומצוות היא בעיה של החברה, לא של המדינה.

חשוב לשים לב להבחנה הברורה מאוד בין המדינה לממשלה. הממשלה והכנסת לפעמים מחליטות החלטות לא מוצלחות, ולפעמים יש צורך להחליף אותן. אבל אין זה מוריד כהוא זה מערכה של המדינה, שהיא מתנה שניתנה לנו מידו של הקב"ה. אם הקב"ה נתן מתנה, ואנו איננו יודעים להשתמש בה - וכי יעלה על הדעת שנחשב הדבר כאילו הקב"ה לא נתן לנו מתנה?

הרב צבי יהודה זצ"ל העלה ב'מזמור י"ט' שתי נקודות: נקודה אחת - במדינה אין רק דברים גרועים, יש גם הרבה דברים טובים. נקודה שנייה - **מוטל עלינו לפעול כדי לשפר את הדברים הגרועים, בשני כיוונים: האחד, ודאי שעלינו להחזיר את העם בתשובה ואף אנו צריכים לחזור בתשובה.** שנית, עלינו לראות את הקב"ה כשהוא מתגלה. גם ר' יעקב משה חרל"פ זצ"ל היה מדגיש שכמו שעלינו להילחם בעוז ובעוצמה על כל דבר שבקדושה, כך עלינו לדעת שהמדינה היא מתנה של הקב"ה ולראות את יד ד' המנהלת את העניינים.

(הרב יהושע מגנס שליט"א, מתוך החוברת בשוב ד' ציון)

אנחנו צריכים לדייק מאוד מה טוב ועליו אנו מודים לקב"ה ביום העצמאות, אך בנוסף עלינו לזכור ש"**מוטל עלינו לפעול כדי לשפר את הדברים הגרועים**" שעדיין אינם מושלמים. למשל, את כל אותן בעיות שצינו בתחילת הפעולה.

חלק ג':

מעמידים את החניכים בקבוצה (יותר מ-8 חניכים מומלץ לפצל לשתי קבוצות - קבוצה עומדת וקבוצה צופה) ומבקשים מהם לספר סיפור המבוסס על נושא שנקבע, שלא תכננו מראש, באופן שכל אחד אומר מילה אחת.

לדוגמא:

ילד א: "פעם". ילד ב: "אחת". ילד ג: "היה". ילד ד: "נגר". ילד א: "שאהב". ילד ב: "לאכול". וכן הלאה...

נראה שכדי שהסיפור יצא מוצלח כולם צריכים להקשיב לכולם ובנוסף לזכור מה המטרה. כך נגיע לשלמות. אחרת הסיפור יצא בעייתי וללא קשר.

הנמשל: עלינו להקשיב לכל המציאות. לא לראות רק את הבעיות אלא את הטוב הרב

שיש לנו ובנוסף עלינו לזכור את המטרה שאליה אנחנו שואפים ומובילים וכך נתקדם ונגיע לשלמות.

סיכום:

כשאנחנו שואפים קדימה דבר ראשון עלינו להגיד תודה על מה שקיבלנו. הקב"ה רואה שאנחנו מודים על הטוב והוא מרעיף עלינו עוד שפע וטוב. בנוסף, בכל דבר בחיינו, כדי לתקן דברים אנחנו צריכים לדעת בדיוק מה הרע ומה הטוב וע"י זה נדע איפה למקם את התיקון שלנו ולא חלילה לקלקל את הטוב.

כעת נחשוב יחד עם החניכים על דברים שקורים סביבנו והם לא מושלמים. נמקד את הנקודה השלילית, מה בדיוק הבעיה שאנחנו רוצים לשפר, ונחשוב יחד איך **אנחנו פועלים** כדי לשפר אותה.

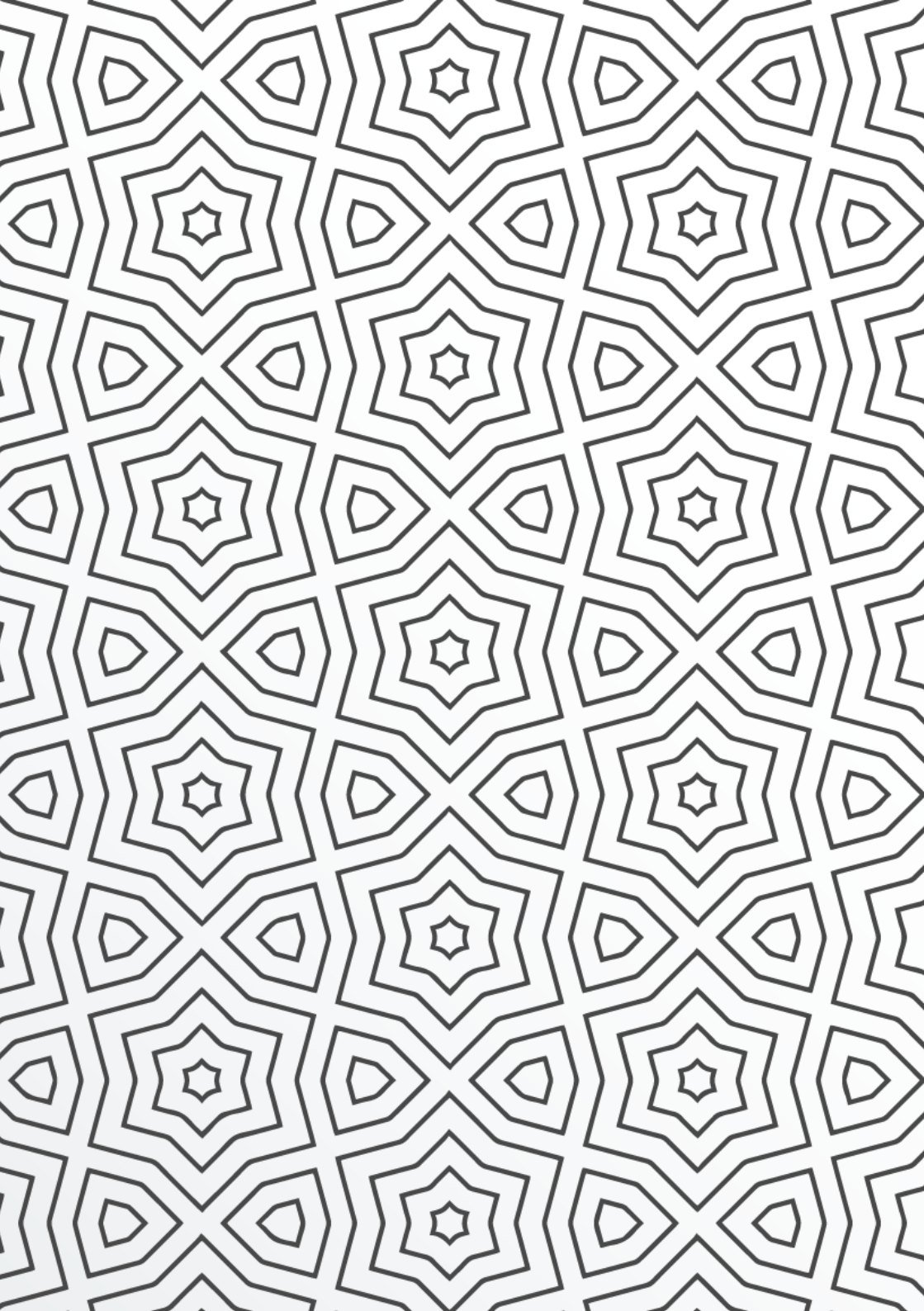
נסביר שאפשר לחשוב גם בגדול, אבל לפעול ולא לקטר על האחר.

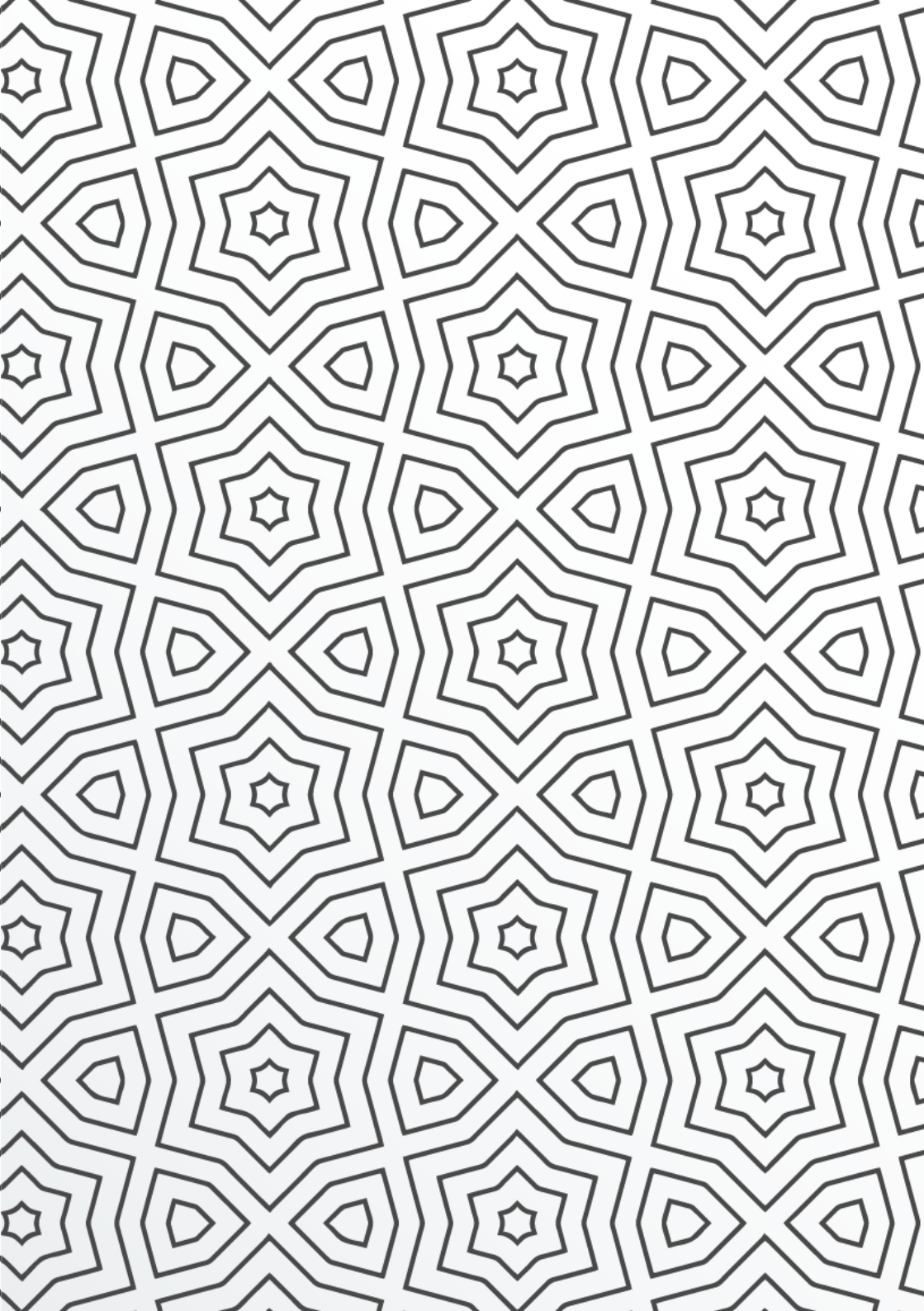
בציפייה לבניין אריאל.

פרויקט יום העצמאות

אוהלי עצמאות:

אוהלי עצמאות זה פרויקט בו החב"ב הסניפי בוחר ללכת לפארקים, יערות ומקומות מרכזיים בהם אנשים הולכים לחגוג ולעשות מנגלים ביום העצמאות. מטרת האוהל היא להרים את קומת הרוח ולחבר את עמ"י לתהליך הרוחני של גאולת ישראל. הפרויקט מסמל חלק משמעותי מהשליחות הרוחנית של התנועה, וכל סניף שבוחר להשתתף בפרויקט זה מבורך! איך נעביר את התכנים? בצורת משחקים, תחנות, פעילויות, מצגות, פרוספקטים ועוד.

פעולות בנושא ל"ג בעומר

"ואהבת לרעך כמוך / שבטים גלעד - דביר:

מטרת הפעולה:

ללמד על תלמידי רבי עקיבא ועל המשמעות של "ואהבת לרעך כמוך".

עזרים:

כסאות כמספר החניכים

קטע הצגה

כרטיסיות רגשות

כדור

מהלך הפעולה:

שלב א':

כל החניכים עומדים על הכיסאות במעגל. המטרה שלהם להישאר על הכיסאות, בכל פעם המדריך יוציא כיסא והחניכים יצטופפו על מספר מועט של כיסאות. חניכים שנופלים לרצפה יוצאים מהמשחק.

במשך המשחק נראה איך החניכים מתאמצים לעזור לכל אחד מהחניכים האחרים לא ליפול, איך הם נותנים מקום ומצטופפים יחד.

נדבר איתם על כך שכמו שבמשחק היה לנו חשוב לעזור לכל אחד מהשבט, בלי לחשוב מי זה ולמה אני מנסה לעזור לו, כך גם בחיים, חשוב שניתן מקום ונושיט יד לכל אחד, אם אנחנו מכירים ואם לא.

שלב ב':

נציג לחניכים את המדרש (נספח א') על רבי עקיבא שבא לבקר את התלמיד החולה שאף אחד לא ביקר. ניתן לתת לחניכים להציג את הסיפור בעצמם.

נספר לחניכים שלרבי עקיבא היו 24,000 תלמידים ונשאל איך יכול להיווצר מצב שאף אחד לא לבקר את התלמיד החולה.

מומלץ לפתח איתם שיח על הרגשות שיכולים להתפתח אצל התלמיד הנ"ל, ולדבר על כך שאנחנו לא רוצים להביא אף אחד למצב לא מכבד, כמו שדיברנו בחלק הקודם של הפעולה.

שלב ג':

ניתן לכל שלושה חניכים להציג את הקטע הבא על פי הרגש שניתן להם:

וא: אמא, כאאבת אי הטטן.
 אמא: מה? כאאבת אק הטטן?
 וא: כן, כאאבת אי הטטן.
 אמא: מה נעשה?
 וא: נתקשר ארפא.
 אמא: רפא, כאאבת או הטטן.
 רפא: מה? כאאבת או הטטן?
 אמא: כן, כאאבת או הטטן.
 וא: כן, כאאבת אי הטטן.
 רפא: טוב, אני בא אראות.
 וא: רפא, כאאבת אי הטטן.
 רפא: מה? כאאבת אק הטטן?
 וא: כן, כאאבת אי הטטן.

מאגר רגשות:

התלהבות, כעס, אדישות, עייפות, שמחה, ייאוש, פחד, ביישנות, רחמים

סיכום:

ראינו איך כל דבר יכול להיראות אחרת לחלוטין, תלוי בגישה איתה אנחנו באים.

רבי עקיבא אומר "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה". למה זה כלל כל כך גדול בתורה? יש המון מצוות חשובות, למה ר' עקיבא בוחר דווקא את "ואהבת"? כי במצוות שבין אדם למקום אם נחשוב כך או אחרת אנחנו ממילא עושים את המצווה. אבל במצוות שבין אדם לחברו, אם נעשה אותן לא מכל הלב אנחנו לא מקיימים את המצווה.

על מנת להרבות "ואהבת לרעך כמוך" נשחק משחק בשבת, נשחק מסירות כאשר כל חניך שמוסר את הכדור צריך להגיד תכונה טובה שיש לחניך לו הוא מוסר.

נספחים

נספח א':

”מעשה בתלמיד אחד מתלמידי ר' עקיבא שחלה, ולא נכנסו חכמים לבקרו. ונכנס רבי עקיבא לבקרו. ובשביל שכיבד ורבץ לפניו - חיה. אמר לו: רבי, החייתני! יצא רבי עקיבא ודרש: כל מי שאינו מבקר את החולה, כאילו שופך דמים.” (מדרש תנחומא, וירא)

מבט של תורה / שבטים הראל-נווה

מטרת הפעולה:

החניכים ילמדו מדמותו של רשב"י על אהבת תורה ודבקות באמת.

עזרים:

- חוט
- סיפור ממסכת שבת

מהלך הפעולה:

שלב א':

נניח חוט על הרצפה המסמל ציר בין 0 ל-1. נגיד לחניכים שהם צריכים להיעמד על הציר לאחר כל פרמטר שנקרא, במספר המסמל בעיניהם כמה התורה תופסת מקום בחייהם בהקשר לנושא הזה.

רשימת פרמטרים:

שילוחי בית

משחק מחנ"ים בהפסקה

הליכה למכולת

שולחן שבת

צפייה בסרט

קניית הלדים

פאולות בסניף

בישול מרק

נעשה סבב ונדון עם החניכים באילו דברים התורה נוכחת יותר בחיינו? האם היא צריכה להיות נוכחת יותר?

שלב ב':

נשחק "רגליים, רגליים עיניים", כל החניכים עומדים במעגל, והמדריך אומר "רגליים, רגליים, עיניים" בקצב איטי ואחיד. בכל פעם שהמדריך אומר מילה החניכים פועלים בהתאם - "רגליים" ראשון - החניכים מסתכלים על הרגליים שלהם. "רגליים" שני - החניכים מסתכלים על הרגליים של חניך אחר. "עיניים" - החניכים מסתכלים על העיניים של החניך שהסתכלו על רגליו. חניכים שהסתכלו אחד על השני צריכים לצאת מהמעגל והמשחק.

לאחר שיהיו לנו מנצחים נשחק את המשחק מחדש, אך נשנה כלל אחד: במקום שחניכים שמסתכלים אחד על השני ייצאו מהמשחק עליהם לעשות תנועה מצחיקה.

נסביר לחניכים שברגע ששינינו כלל אחד במשחק, ובחרנו להסתכל אחרת המשחק הפך ממשחק תחרותי למשחק מצחיק.

שלב ג':

נספר את הסיפור ממסכת שבת על רשב"י (נספח א).
נדון עם החניכים מי לדעתם צודק וכמו מי מהרבנים היו מתנהגים?

סיכום:

מכל אחד מהרבנים ניתן ללמוד אך נבחר להתמקד ברשב"י שבל"ג בעומר זהו יום ההילולה שלו. רשב"י מלמד אותנו שהדבר שצריך להוביל אותנו הוא התורה. הוא פועל כך גם כשהוא תחת איום הרומאים וגוזרים עליו מוות. ניתן לראות בתרבות הרומית עולם ומלואו, אך מתוך התורה אנו יודעים שהמניעים שלה לא טהורים. אנו צריכים להסתכל על החיים מתוך עיניים של תורה. כמו במשחק ברגע שהמבט שלנו הוא שונה, הוא של תורה, החיים שלנו נראים אחרת.

נספחים:

נספח א:

”ישבו רבי יהודה, רבי יוסי ורבי שמעון בר יוחאי ושוחחו ביניהם על השלטון הרומאי ששלט במדינה.

נענה רבי יהודה ואמר: כמה נאים מעשיהן של אומה זו! בנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות...

רבי יוסי שתק.

ואילו רבי שמעון הגיב בחריפות: כל מה שתקנו, לא תקנו אלא לצורך עצמן! בנו שווקים, כדי להושיב בהם פרוצות; בנו מרחצאות, כדי לעדן עצמם; בנו גשרים, כדי לגבות עליהם מכס!

ישב לידם אדם בשם יהודה בן גרים, שהלך והלשין לשלטונות על שיחת החכמים.

מששמעו זאת הרומאים, גזרו: רבי יהודה שעילה ושיבח את המלכות, יתעלה; רבי יוסי ששתק, יגלה כעונש לעיר ציפורי; ואילו רבי שמעון שגינה את המלוכה, יוצא להורג.”

(תלמוד בבלי, מסכת שבת לג, ב)

בכל נפשך / שבטים מעוז ומעלה

מטרת הפעולה:

ללמד על מסירות נפש לתורה לאור דמותו של רבי עקיבא.

עזרים:

כרטיסיות ערכים

סיפור ממסכת ברכות

קלפי מלחמה

מהלך הפעולה:

שלב א':

כל חניך יקבל ארבע כרטיסיות עם ערכים ודברים יקרי ערך (נספח א), בתורו ירים מהקופה כרטיסיה נוספת ויחליט איזה מבין הערכים הוא זורק, כלומר שם באמצע המעגל, ואיזה הוא שומר אצלו. החניכים יכולים אם רוצים לקחת את הערך שזה שלפניהם זרק במקום לקחת מהקופה. בסוף כל סבב לכל חניך יהיו ארבעה ערכים שחשובים לו. במקרה שנגמרה הקופה והחניכים עוד לא הגיעו לערכים הכי חשובים בעיניהם אפשר לערבב את הכרטיסיות שזרקנו ולהחזיר אותם לקופה.

מטרת המשחק הוא לאזכר שיה אילו ערכים חשובים לנו!

כל חניך יאמר מהם הערכים שנשארו אצלו ביד, עד כמה הם חשובים לו, מה היו ההתלבטויות שלו במשך המשחק ומה הוא מוכן לעשות בחייו בשביל אותם ערכים.

שלב ב':

ללמד ממסכת ברכות על מותו של רבי עקיבא (נספח ב). נשאל את החניכים איך לדעתם ר' עקיבא הצליח להגיע למדרגה כזאת של מסירות נפש. האם אנחנו היינו מצליחים למסור ככה את הנפש על הערכים שבחרנו במשחק הקודם? האם היינו מצליחים למסור את נפשנו על ערכים אחרים?

נשמע את התשובות של החניכים ונסיים את הדיון בשאלה מה אנו יכולים ללמוד מהסיפור על רבי עקיבא.

שלב ג':

נשחק לשון:

כל החניכים יושבים במעגל. בוחרים מתחיל, המתחיל ירים קלף מהקופה, יבחן אם הוא יצטרך אותו כדי להשלים רביעיית קלפים זהה. אם לא, הוא רשאי להעביר את הקלף לחניך שיושב מימינו. אם הוא רוצה את הקלף יצטרך להעביר קלף אחר שברשותו לחניך שמימינו. כך עושה כל חניך שמקבל קלף, עד שמגיע קלף לאחרון במעגל, והוא זורק אותו או קלף אחר מהקלפים שלו לערימה מיוחדת שממנה אסור לקחת קלפים. תוך כדי שהקלפים עוברים במעגל, המתחיל לוקח עוד ועוד קלפים.

כאשר לאחד השחקנים יש רביעיית קלפים זהים (מאותו מספר) יוציא את לשונו. מטרת שאר השחקנים להוציא גם הם את לשונם כאשר הם מבחינים בחניך שהוציא לשון. השחקן האחרון שנשאר עם לשון בפנים הוא המפסיד של הסיבוב.

סיכום:

המטרה במשחק היא להגיע לסריה, אך ניתן לראות שאם נתרכז במטרה ולא נהייה בתודעה לבדוק כל הזמן אם משהו מוציא לשון, אנחנו נפסיד. לאורך כל המשחק צריך לשבת לנו בראש עניין נוסף. כך חי רבי עקיבא, הוא קיים את המצוות, לימד תורה ויחד עם זה הוא מעיד על עצמו "כל ימי הייתי מצטער על הפסוק הזה". הוא כל הזמן חי בתודעה שהוא לא יכול לקיים את המצווה של מסירות נפש. כל החיים הוא חי בתודעה שהוא מוכן למסור את נפשו על התורה. הלימוד הגדול מהסיפור הזה הוא לדעת שבעז"ה אנחנו לא נצטרך להגיע למצב שאנחנו מוסרים את הנפש על התורה, אבל אנחנו יכולים לחיות בתודעה יומיומית שהתורה היא בכל נפשנו וכל עולמינו וממילא נקיים את המצווה של מסירות הנפש, מתוך אמונה ותודעה מתמדת של ערך התורה.

נספחים:

נספח א:

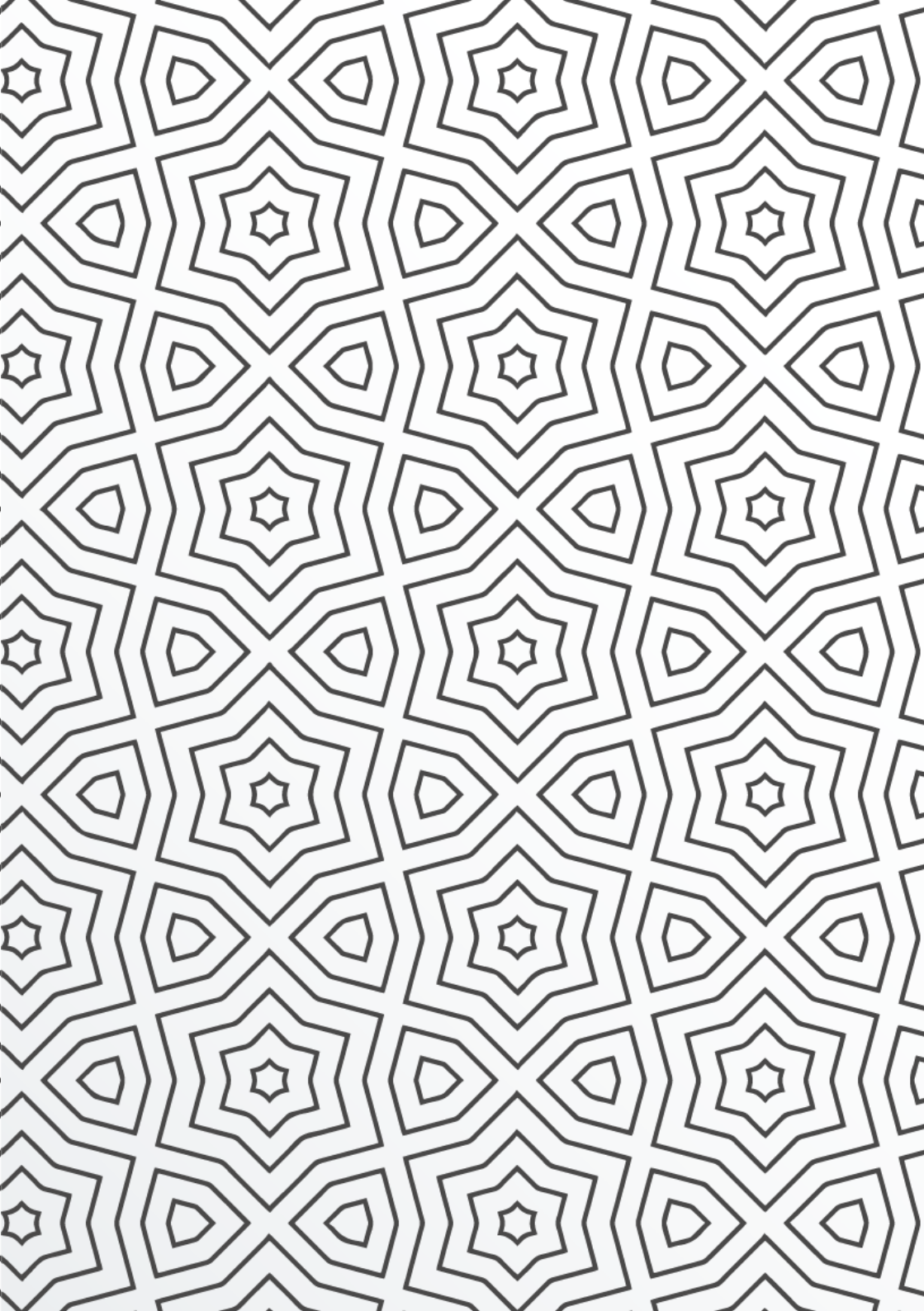
ממוצע 100 בכל המקצועות	שמחה	רישיון נהיגה	מחשב נייד	מצלמה	אמונה	תורה	תפילה	שקט נפשי	חכמה
פלאפון	בגדים חדשים	תחושת שליחות	התמדה	אומץ	נחישות	נתינה לאחרים	משפחה	כסף	חברות
הסקת דבר מתוך דבר	ביטחון	אמונה בעצמי	אמת	יושר	כשרון	אומנות	ריקוד	מוזיקה	סניף
דמיון	שובבות	אהבה	זריזות	עבודה	חריצות	התמסרות	עין טובה	לב טוב	ראיית הנולד
עזרה לאחרים	התלהבות	חברה טובה	עדינות	אסרטיביות	ענווה	קיום מצוות	טיול לחו"ל	רכב	זרימה
מנהיגות	אמונת חכמים	חשיבה עצמית	עומק	הכלה	הקשבה	מודעות עצמית	עבודת המידות	רגישות	אכפתיות
יוזמה	אותנטיות	הכרת הטוב	יצירתיות	יסודיות	משמעת עצמית	חוש הומור	בישול	סדר וניקיון	בהירות הדעת

נטפח ב:

מעשה וגזרה מלכות גזרה על ישראל שלא יעסקו בתורה, מה עשה רבי עקיבא, הלך והקהיל קהלות ברבים וישב ודרש... לא היו ימים מועטים עד שתפסוהו לרבי עקיבא וחבשוהו בבית האסורים, ותפסו לפפוס בן יהודה וחבשוהו אצלו, אמר לו: [פפוס], מי הביאך לכאן. אמר לו: אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה, אוי לי שנתפסתי על דברים בטלים. (אמרו) [בשעה] כשהוציאוהו לרבי עקיבא להריגה, זמן קריאת שמע היה, והיו סורקין את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מתכוין לקבל עליו עול מלכות שמים באהבה. אמרו לו תלמידיו, רבינו עד כאן, אמר להם כל ימי הייתי מצטער על הפסוק הזה, בכל נפשך ואפילו הוא נוטל את נפשך, אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו. היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד. יצתה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצתה נשמתך באחד. אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבש"ע זו תורה וזו שכרה, אמרו) תהלים יז (: ממתים ירך ה' ממתים מחלד. אמר להם: חלקם בחיים. יצתה בת קול ואמרה לו, אשריך רבי עקיבא (שיצתה נשמתך באחד, ואתה) [שאתה] מזומן לחיי העולם הבא.

(ברכות, ס"א)

תוספות ל"ג בעומר

מכתבו של הרב אלישע אבינר למדריכים:

מדריך ומדריכה יקרים,

במוצאי שבת הקרובה, אתם עתידים ללוות את חניככם להדלקת מדורות ל"ג בעומר. הגיע הזמן לחשוב כיצד להפוך אותה לפעילות מרוממת ותורמת.

האזכור הראשון על ל"ג בעומר הוא מתקופת הראשונים. המהרי"ל - רבי יעקב הלוי בן משה מולין. נקרא גם מהר"י סגל. נולד במגנצה לפני 650 שנה בשנת ה'ק"ך (1360) ונפטר בוורמייזה בשנת ה'קפ"ז (1427). נחשב 'אבי מנהגי אשכנז'. הנהיג לשמוח קצת בל"ג בעומר, מפני שבו ביום נעצרה המגיפה שפגעה בתלמידי רבי עקיבא. כמה מאות שנים מאוחר יותר, ציינו בית מדרשו של האר"י ותלמידו הרב חיים ויטאל את ל"ג בעומר כיום פטירתו של רבי שמעון בר יוחאי, שר הזוהר, והנהיגו לעסוק כל הלילה בלימוד חכמת הקבלה. זו ה"הילולא של רשב"י".

ה"הילולא של רשב"י" שהיתה נחלתם של בעלי הסוד, הניגשים אל הקודש פנימה מתוך קדושה וטהרה, הלכה והתפשטה בין המוני בית ישראל והפכה לחג עממי של שמחה. ומכאן מנהג המדורות של שמחה ואור. אבל ברבות השנים, נשכח התוכן הפנימי והקדוש של ה"הילולא", ול"ג בעומר עבר תהליך של חילון: הדלקת מדורות וצליית תפוחי אדמה בלא כל תוכן קדוש.

בשנים האחרונות, החמיר המצב ונוספו למדורה גם שתיית אלכוהול, עישון נרגילה ולעיתים, גם התנהגויות שאינן צנועות.

בידינו לשנות את הדבר. אלפי מדורות מדליקים חניכינו!! אתם נמצאים שם עם חניככם, והרבה תלוי בכם כיצד תיראה המדורה, איזו אווירה תשרור סביבה:

האם ישירו שירי קודש ויאמרו דברי תורה, או יבזבזו את הזמן לריק, יפרצו את גדרות הצניעות, ינבלו את הפה, ישתו משקאות משכרים ויעשנו נרגילה.

הזנחה של שנים בטיפול באווירת ל"ג בעומר הביאה לכך שהשתרשו נורמות שליליות, ונדרשת מהפכה על מנת ליצור אווירה אחרת במדורות ל"ג בעומר השבטיות והסניפיות. אבל אתם יכולים ומסוגלים לחולל את המהפכה. חובתנו היא לעצור את ההתדרדרות באווירת ל"ג בעומר. אם לא נשנה כיוון, זה ימשיך להתדרדר. ל"ג בעומר יאבד את ממד הקודש שבו ויימחק לגמרי. הנגע גם עלול להתפשט על חגים אחרים, וכבר ראינו סימנים ראשונים ביחס לליל שבועות (עישון נרגילה בליל שבועות!!!).

לחולל מהפכה איננו אתגר קל, אבל המטרה מצדיקה את המאמץ: להחזיר לל"ג בעומר את אופיו המקורי. כיצד עושים זאת? זה מתחיל בהחלטה נחושה שלכם, מדריכים ומדריכות, שלא להתחשב בנורמות שהשתרשו בסניף אלא לדחוף לשינוי ולהתקדמות באווירה. יתכן שיתעוררו ויכוחים ומאבקים

בתוך הסניף, אבל כל הישג שלכם ישמש כנקודת ההתחלה בשנה הבאה. וכך בתהליך איטי, שעשוי לקחת כמה שנים, ייקבעו נורמות אחרות, טהורות וקדושות.

כל תהליך מסוג זה כולל בתוכו עשייה בשני כיוונים: עשה טוב וסור מרע.

עשה טוב

א. צריכים להכין תוכן מסודר לפעילות סביב המדורה בהתאם לגיל החניכים. החל מסיפורים על רשב"י, וכלה בדיון על דרכו של רשב"י שהסתתר במערה; החל מחידון על תקופת מרד בר כוכבא שרבי עקיבא ותלמידיו השתתפו בו, וכלה בהכרת דמותם המופלאה של גדולי המקובלים בישראל והשפעתם על האומה; החל מרשימת שירים, וכלה בדיון על חטאם של תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה (מהו כבוד והאם אנחנו נוהגים בכבוד זה לזה? ומהו מקומן של המחלוקות?).

ב. הכנת לוו"ז מפורט של הפעילות. עם גמר הפעילות - כיבוי המדורה השבטית ופיזור. מאחר שקשה להכין פעילות לכל הלילה, המסקנה המתבקשת היא שלא נשארים ערים כל הלילה. לרוב, הבעיות הקשות מתחילות כאשר מסתיימת הפעילות הרשמית, ומתחילים חניכים חסרי מעש לחפש תעסוקה לשעות הקטנות של הלילה. עולים במוחם הקודר של כמה חניכים רעיונות אוויליים, וליל ל"ג בעומר מחליף את עורו לליל התדרדרות מוסרית השזורה בנפילות וכישלונות.

ג. על מנת ליישם את הרעיונות הפשוטים הנ"ל, צריכים לגבש קבוצה של חניכים שמבינים את העניין ומוכנים ללכת עליו. כאלו שמעוניינים במדורה משמעותית, ששוררת בה אווירה של קדושה, ומוכנים לוותר על ה"שטויות" המקובלות. סביבם נארגן את המדורה השבטית. מי שרוצה להצטרף "ברוך יהיה". מי שמחפש משהו אחר, ימצא אותו במקומות אחרים. אולי בשנה הראשונה תיווצר אי נעימות, אבל תיקבע נורמה חדשה. וזהו ההישג החשוב.

סור מרע

א. אין מדורה בלא תוכן.

ב. אין אלוהול, אין נרגילה, אין ניבול פה, אין שירים לועזיים.

ג. אין מדורה כל הלילה.

התארגנות ובטיחות:

תכנון הערב:

בחירת מקום המדורה -

יהיה במקום בטוח לפי כללי הבטיחות שמפורטים בהמשך.

• חלוקת אחריות ותפקידים לחניכים -

הדבר גם יקל עליך בעבודה וגם יחבר את החניכים למדורה

וירגיל אותם לקחת אחריות. זו הזדמנות לחזק ולהעצים חניכים חלשים.

הכנת רשימת ציוד -

כולל את הדברים הכי קטנים - חד פעמי, גפרורים, מדליק פחמים מוצק, שקיות זבל, מים (לפחות 9 ליטר - לשתייה, שטיפת ידיים וגם לכיבוי במקרה הצורך), אוכל, תפוחי אדמה ובצלים עם נייר כסף, שתיה, פותחן קופסאות, שמן, תבלינים, סכו"ם ברזל, מומלץ להביא ציוד ראשוני לעזרה ראשונה, וכדו'

תכנון כמיות -

בקבוק שתיה של ליטר וחצי אמור להספיק ל3 חניכים, קילו חומס בין 8 - 10 חניכים, קילו של חזה עוף מספיק ל-6 אנשים.

מצרכים \ התארגנות משוטפת (לשים לב לכשרויות) -

להקפיד במוצרים של בשר בקר שיהיה כתוב חלק, עדיף הרב מחפוד.

מכתב להורים -

בו מידע על מיקום המדורה, לו"ז, ומספרי טלפון שלכם ושל הקומונרים, מומלץ לשלוח מכתב סניפי.

איסוף עצים -

להקפיד על איסוף בטוח ונקי מחשש גזל.

תפילת ערבית -

לא לשכוח ספירת העומר (אתמול היה ל"ב לעומר)

ואהבת לרעך כמוך-

א. בימי ספירת העומר מתו תלמידי רבי עקיבא על שלא נהגו כבוד זה בזה. המדורה היא הזדמנות מצוינת לשתף את כל החברים בעשייה (לפני) ובהנאה מהמדורה. אם יש לכם בשכונה עולים חדשים, ילדים חדשים בשכונה או ילדים שידוע לכם שקשה להם מכל סיבה שהיא: דאגו שירגישו רצויים.

ב. ישנם חניכים שמכל מיני סיבות אינם יכולים להשתתף באיסוף הקרשים כמו כולם. יש לקבל גם חניכים אלה בסבר פנים יפות במדורה.

איסוף קרשים:

בכל יציאה לפעילות יש לוודא שכל החניכים מצוידים בנעליים סגורות ובמים.

האכה: לא תגנבה!

א. עגלות השייכות לחנויות לא נועדו להעברת קרשים ממקום למקום. השימוש בהן לצורך המדורה ללא רשות בעל החנות, אפילו כאשר מתכוונים להחזיר אותן אחר כך, הוא גזל!

ב. כאשר לוקחים קרשים משטח בניה, צריך להיזהר לא לקחת קרשים השייכים לקבלן או לבעל הבית. הקבלנים משתמשים במשטחים מספר פעמים והם שווים כסף. כדאי לדבר עם בעלי המלאכה, כי לפעמים ישנם משטחים שבורים או ישנים שהם כבר לא צריכים.

ג. קרשים של אדם פרטי או של העירייה - כמו המוטות התומכים בעצים צעירים - שייכים לאותו אדם או לעירייה והלוקח אותם גם עובר על איסור גזל.

כי האדם עץ השדה:

התורה מצווה עלינו לשמור על הסביבה ועל טבע העולם שהקדוש ברוך יצר. לכן יש איסור ההשחתת אילנות טובים, גדיעת עצים וענפים טובים ובריאים, אפילו אם מדובר בעצי סרק.

אותו הדבר נכון לגבי רהיטים טובים וכלים שיש אנשים בסביבה שהיו רוצים להשתמש בהם - אין להשחית אותם באש סתם.

הוראות בטיחות:

אנרתם נאז אןפולתיכס:

א. עונת מדורת ל"ג בעומר היא גם העונה בה הנחשים והעקרבים מתחילים לצאת ולהימצא מתחת לסלעים ואבנים. לכן יש להיזהר באסיפת הקרשים לא להכניס ידיים למקומות שלא רואים מה יש שם, וכאשר מזיזים אבנים וקרשים לפעמים כדאי להיזז אותם עם הרגל או אם מקל ורק לאחר שזיהינו שאין מתחתם שום דבר, ליטול אותם בידיים.

ב. יש להיזהר ולתת את הדעת על מסמרים חלודים ומזוהמים הנמצאים מחוברים למשטחי עץ ועלולים לפגוע במשתתפים.

ג. כאשר מסתובבים בדרכים באסיפת קרשים יש להזהר ממכוניות. לא ללכת בשוליים של הכביש עם קרשים. חציה במעברי חציה. בלילה הנהגים עיפים, הראות יורדת ולא תמיד מבחינים בכם. המדורות נמצאות לפעמים במקומות שהנהגים אינם רגילים לראות שם ילדים, וגם הילדים מסתובבים לעיתים עם ידיים עמוסות בקרשים ואינם יכולים לראות מה קורה סביבם ולכן דרושה זהירות יתר.

מהסיבות האלו תקפידו שהמדורה לא תמוקם בסמוך לכבישים. ושהחניכים לא ישחקו בסמוך לכביש או יצטרכו לחצות כבישים במהלך משחק.

התאספות:

בהכנות למדורה-

יש לנכש את העשבים במקום לפני הדלקת המדורה ברדיוס של 4 מטר לפחות.
יש לתחום את המדורה באבנים.

כל מדורה תהיה בהשגחה של אדם מבוגר אחד לפחות.

אין להדליק מדורות מתחת לכבלי חשמל וטלפון ובאזורים מסוכנים, ליד בלוני גז, מבנים, מכוניות, מפעלים וכו'.

מה ששנוא עליך - אל תעש לחברך!

כדי ליהנות מהמדורה, ואפילו בשעות המאוחרות של הלילה, יש לבחור מקום טוב למדורה, היכן שהעשן והרעש לא יפריעו לשכנים שרוצים לישון.

מריבה על קרשים או מקום המדורה.

צריך להקפיד שהמדורה תשקף את הדרך החינוכית שלנו. להימנע מוויכוחים עם שכנים או ילדים ממדורות שונות, ושהאווירה תהיה טובה. שמהיום הזה יצא קידוש ה' ולא חלילה להפך.

תפילה - אסור להתפלל בשטח פתוח, במידה שיש אפשרות להתפלל בבית כנסת. כיוון שבחוץ קשה יותר לכוון ולהתרכז בתפילה. הגמרא במסכת ברכות לד: אומרת שמתפלל בשטח נקרא חצוף.

הולכי דרכים שאין להם אפשרות להתפלל בבית כנסת או במקום סגור עדיף שיתפללו בין העצים או מול קיר ולא בשטח פתוח.

טרומ הדלקה:

באחריות הסניף לדאוג שיהיה ליווי מבוגר או בוגר מהסניף, בכל הקשור להכנה וביצוע פעילות שבה מובערת אש ובהשתתפות חניכים ובני נוער. למבוגר או לבוגר האחראי יהיה טלפון נייד ומספרי טלפון חירום כמו: מד"א, משטרה וכיבוי אש.

לפני כל יציאה לפעילות שיש בה הדלקת מדורות, יש ללמד ולהנחות את החניכים והנוער בכללי הבטיחות במדורה הרשומים להלן:

"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" -

צריך להקפיד שאף אחד לא יתנהג בצורה שתסכן אותו או את סביבתו. ולהרחיק מפגעים בטיחותיים שעלולים לסכן את החניכים.

הוראות בטיחות

1) הבערת המדורה תעשה על ידי האחראי בלבד. יש להזהיר ולתת את הדעת למסמרים חלודים ומזוהמים הנמצאים מחוברים למשטחי עץ ועלולים לפגוע במשתתפים.

2) חל איסור מוחלט להבעיר אש באמצעות חומרים דליקים כגון בנזין, נפט וכדומה ואין להחזיק חומרים אלו בקרבת המדורה.

3) חל איסור להשליך מכלים ריקים מכל סוג, חזיזים, קליעי נשק או עץ צבוע בצבעי שמן למדורה. כמו כן אין להתיז דלק על אש בוערת - דבר זה מסוכן ביותר !!!

4) הוספת עצים וקרשים לליבוי המדורה תיעשה על ידי האחראי בלבד תוך שמירה על כללי

הבטיחות.

- 5) יש להחזיק בקרבת המדורה אמצעי כיבוי כמו מים, חול למקרה של התפשטות שריפה.
- 6) חל איסור מוחלט לישון באזור המדורות.
- 7) במדורות המתבצעות בחוף הים תהיה תשומת הלב של האחראים לאיסור מוחלט של רחצה.
- 8) יש להיזהר לא להתקרב לאש מפני סכנת התלקחות בגדים ושערות.
- 9) הטווח המינימלי מאזור פחמים/גחלים יהיה לא פחות משני מטרים.
- 10) אסור לדלג מעל מדורות/גחלים.
- 11) אין להסתובב עם אש או כל חפץ חם אחר ליד המדורה.
- 12) בסיום האירוע, יש לוודא כיבוי מוחלט של המדורה, בעזרת חול או מים.

חיי חניכינו בדינו
הלוואי שנהיה ראויים
למשא כב(ו)ד זה.

הערות:

החייאת האש והזנתה-

המדורה דעכה והאש כבתה; אך הגחלים עדיין לוחשות ויש לעוררן. מצא אמצעי ליצירת רוח מלאכותית (רצוי צלחת) ונפנף מהירות מלמעלה למטה. יש להתקרב לפתח המדורה מצד הרוח. ראשית הזנתה של האש המתעוררת תהיה בחומר הנדלק במהירות כגון: שבבים, קש, נייר.

סיום:

כיבוי המדורה-

יש לדאוג לכיבוי מושלם של המדורה בחול ובמים. הכיבוי יעשה בפיקוח מבוגר.

אין לכבות אש בשמיכה.

במקרה שמתפתחת שריפה יש להזמין שירותי כיבוי אש.

ניקיון - בסוף המדורה, למרות העייפות, לא לשכוח לסדר ולנקות את המקום שבו הייתם.

הלכה:

נטילת ידיים - כולם מסכימים שגם מי שלא ישן כל הלילה חייב בנטילת ידיים. לגבי האם לברך על נטילה זו. המשנה ברורה פוסק לאשכנזים שיטיל את מימיו ואח"כ יברך על נטילת ידיים. הספרדים שקיבלו על עצמם את הוראות מרן השולחן ערוך לא יברכו.

ברכות השחר אומרים כרגיל.

ברכות התורה - הספרדים מברכים לעצמם. לאשכנזים עדיף שישמעו מאדם אחר שמברך ויתכוונו לצאת ידי חובה והוא יתכוון להוציא אותם. במידה שהם לא מצאו אדם כזה שיתכוונו בתפילה בבוקר באהבה רבה לצאת ידי חובת ברכות התורה.

תפילת שחרית למי שהיה ער כל הלילה - להקפיד ללכת עם החניכים להתפלל במניין בבית כנסת.

זמני התפילה לפי אופק ירושלים.

הוראות בטיחות:

כיבוי של המדורה -

יעשה על ידי מים או חול. בשום פנים אין לכבות את האש ברגליים.

צריך להיזהר מגחלים חמות שנראות כבויות ועלולות להתלקח.

קיפול של מנגל -

עם סיום השימוש במנגל שופכים את כל הגחלים למדורה או במקום שם אין חשש ששם הם יתלקחו. המנגל חם מאוד וצריך להזיז אותו בזהירות. בכל מצב כל העיסוק במנגל יהיה על ידי המדריך בלבד.

טיפול רפואי-

כוויות בגוף אדם שנפגע יש לצנן מייד במים, ויש לדאוג לפינויו לבית החולים הקרוב כשמדריך מלווה אותו, לדווח מייד לקומונר שהוא יעדכן את ההורים ואת ההנהלה.

מסביב למדורה

מה זה?

"מסביב למדורה" הוא מיזם שנולד בשנת 2016.

במסגרתו עורכים מפגש בין דור המייסדים של המדינה לבין הדורות הבאים והוא מתקיים דווקא בל"ג בעומר.

למה זה?

בימי הקמת המדינה, המדורה הייתה מוקד לשיח ולפעילות תרבותית, רעיונית וחברתית בקרב דור המייסדים. ברצוננו לרענן ולהוסיף מהות סביב המדורה, ולהפיח חיים באותו מעגל חברים המעלה רעיונות ומחשבות על חיינו במדינת ישראל בת השבעים.

בשביל מה?

מטרת המיזם היא לחבר בין דורם של מייסדי המדינה לבין הדורות הבאים, וליצור היכרות עם סיפור תקומה ממקור ראשון על ראשיתה של מדינת ישראל. במיוחד בשנה מיוחדת זו בה אנחנו חוגגים 70 שנה להקמת המדינה.

מה זה דורש ממני?

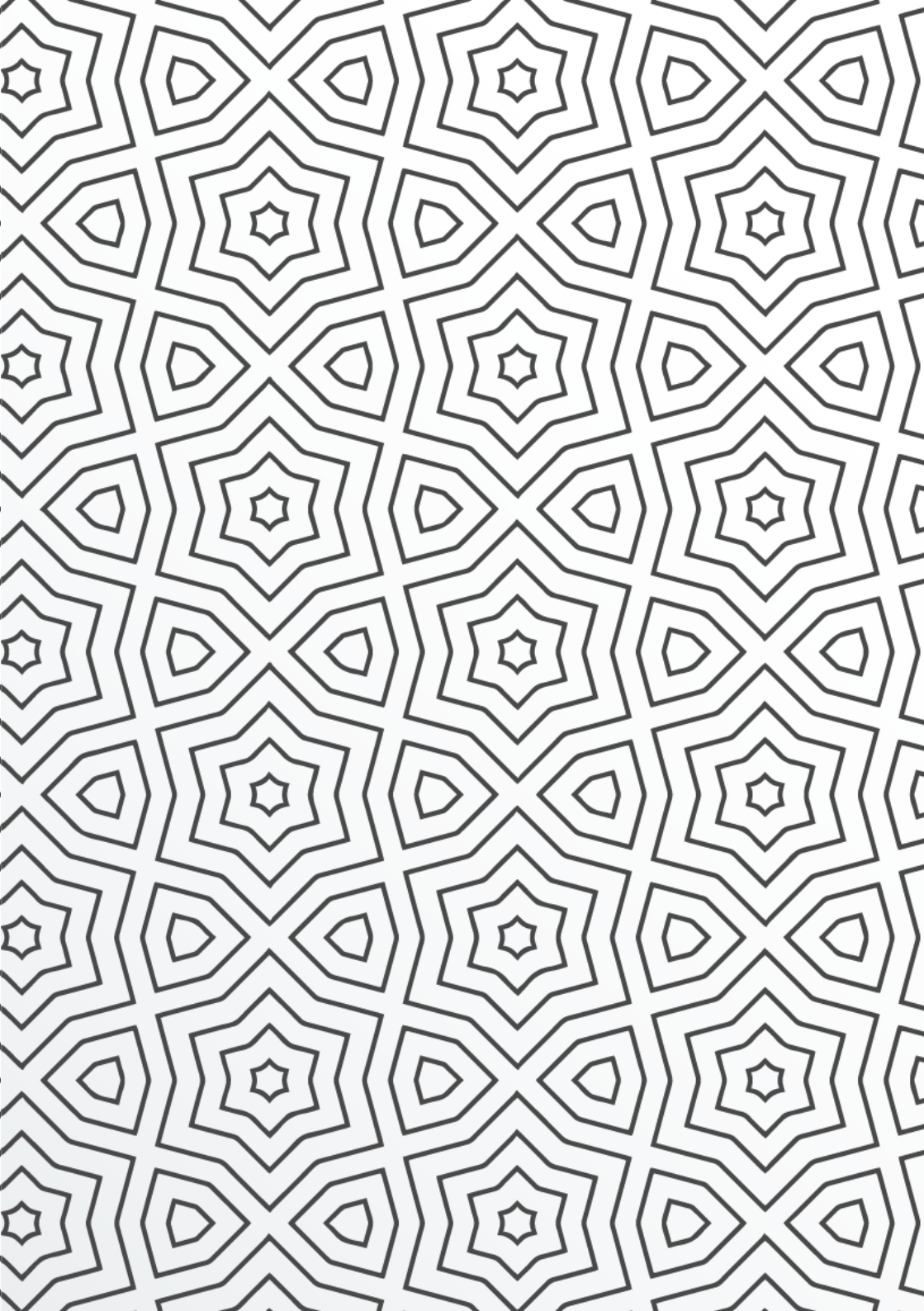
להיכנס לאתר: <https://www.misavivla.com/blank> וללחוץ על הלינק - "אני רוצה לארגן מפגש". למלא את הפרטים שלכם ואת השאלון הנלווה ולהירשם.

לאחר הרשמתכם יפנה אליכם נציג של המיזם כדי לקשר אתכם למייסד שבסביבתכם. אתם קובעים איתו איפה ומתי, מגיעים לקחת אותו ומכינים את הקבוצה לקראת המפגש המיוחד.

באתר קיימות המון שאלות מכוונות, עזרה ומערכים שאפשר לקיים אחרי המפגש עם המייסד.

אתם מוזמנים להיכנס לקישור הנ"ל, לראות ולהכיר:

<https://www.youtube.com/watch?v=-366n9k1RVo>

פעולות בנושא יום ירושלים

ירושלים - חלומנו של עם ישראל בכל הדורות / שבטים גלעד - דביר

מטרת הפעולה:

נלמד שירושלים היא המוקד אליו התגגעו בכל הדורות. היא מה שהחזיק את העם שלנו בתקופות הכי קשות. אנו מאד שמחים בשחרורה ומתפללים לבניין בית המקדש במהרה.

עזרים:

פתקים כחולים וורודים

כלי כתיבה

בריסטולים

דבק

קטע מהיומן של יורם זמוש

מהלך הפעולה:

שלב א':

נחלק לכל חניך שני פתקים בשני צבעים. בפתק הכחול רושמים חלום שלהם, בפתק הורוד רושמים מהי ירושלים בשבילם. את הפתק הכחול נכניס לתוך בקבוק, ובפתק הורוד נשתמש למשחק הבא:

שלב ב':

נתחרה במרוץ שליחים: כל חניך מחזיק את הפתק הורוד בידו וצריך לרוץ ולהדביק אותו על בריסטול. התוצאה הסופית: שני בריסטולים אליהם דבוקים הפתקים.

שלב ג':

יש הרבה רגעים חשובים בחיינו שמדברים בהם על ירושלים. נעשה רשימה יחד - חתונה, ברית, פסח, מוצאי יום כיפור, תפילות, ברכת המזון וכו'. נראה עד כמה ירושלים עוטפת אותנו כל הזמן.

שלב ד':

נקרא לחניכים את הקטע הבא הלקוח מתוך יומנו של יורם זמוש ממשררי העיר העתיקה:

אתמול בשעה מאוחרת, התכנסנו - חברת הפיקוד של עוזי ומקבצי הפלוגות -
בחירת הצפוף של משפחת כהן, ברחוב בית הכרם מס' 10. אבא ע"צ, אמא
לתי בנותיה - הזיאו לנו תה ועוגות, והרלו לנו להשתמש בטלפון שלהם, ... והם
מאזים להתפייס הפקודות והתכנון ...

המשפחה מפוזרת, אבל גם נרצשת מה באמת יקרה בישראלים? האם
הכוחות הישראליים יורלו לפרוץ לעיר העתיקה? ברצע מסוים, יצאה הסבתא,
שכבר עברה את גיל השמונים, והחזרה. הבת שלה סיפרה לנו שהסבתא לרה
עם בעלה המשק פנים ארוכות ברבע היהודי בעיר העתיקה, לפני שהירצנים
כבשו אותה בתש"ח. בעלה כבר נפטר, והסבתא מתגוררת בדירה קטנה
בסמך.

עוזי הסביר לנו את תכנית ההתקפה שלו. הוא הזגיש את חשיבות הרצעים
הראשונים לפריוצה. חיובים להבקיע את קו ההגנה הראשון של הירצנים
בכל מחיר. אני התחלתי כבר לתכנן כוחות ומשימות לפלוגה שלי, ואז חזרה
הסבתא מתנשפת, ונמצדה מאחורי. אני יושב והיא עומדת ממש מאחורי. "הנה
הבאתי לכם דגל" ... אמרה לי, ותחבה לתוך הפאוף שלי את דגל ישראל.
"זה הדגל שלנו", אמרה הסבתא, "מאז גורשנו מהבית בעיר העתיקה". היא
מחבקת מאחור בדמעות ... "בחורים ... כל העם היהודי ... כל הדורות של העם
היהודי דוחף אתכם בקצות האצבעות שלו ... שתגיוו בשלום ותניכו את הדגל
הזה ...

הסבתא בכתה. עז היוס אני חש את הדמעות שלה על העורף שלי.

טיבום:

לכולנו יש חלומות. הרבה פעמים החלום הוא מה שמחזיק אותנו, מה שגורם לנו להתקדם, הוא
המנוע שלנו. ירושלים היא החלום של כל הדורות. במשך אלפי שנים היהודים בכל הארצות כספו
והתגעגעו לירושלים. זה מה שהחזיק אותם על אף כל המשברים הקשים והצרות שבגלות, זה מה
שדחף אותנו לארץ ישראל, וזה מה שממשיך לדחוף אותנו להמשך הגאולה, לבניין בית המקדש
במהרה.

ירושלים אורו של עולם / שבטים הראל - נווה

מטרת הפעולה:

להבין שירושלים היא מקום כל כך קדוש עד שכל אומות העולם מכירים בכך.
להבין שמטרת עם ישראל להפיץ את הקדושה המיוחדת של ירושלים לכל העולם.

עזרים:

חידון

כרטיסיות שמות של עמים

פאזל

מהלך הפעולה:

שלב א':

חידון: המטרה של החידון היא לחשוף את החניכים לכך שירושלים היא בעלת משמעות לעולם כולו.
כל בת מקבלת ארבעה פתקים עם האותיות א, ב, ג, ד וצריכה להרים את התשובה הנכונה.
*מדריכה שיש לה שאלות נוספות יכולה להוסיף.

1. כמה תיירים היו בירושלים בשנת 2018?

א. 1.7 מיליון

ב. 424 אלף

ג. 245 אלף

ד. **3.7 מיליון**

2. בנאום העברת השגרירות לירושלים טראמפ אמר:

א. ירושלים היא בירת פלסטין לנצח

ב. אנו פותחים את השגרירות באדמה הקדושה וההיסטורית של ירושלים.

ג. לא נשא נאום

ד. כולי תקוה כי העברת השגרירות תביא לשלום אמיתי בין העמים.

3. מסעות הצלב היו:

א. טיול שנתי של נערים נוצריים

ב. מסעות של צלבנים נוצריים לכיבוש ירושלים

ג. מסעות לוויה של גדולי הנצרות

ד. לא היו מעולם מסעות צלב

4. מה עשה עומר החליף המוסלמי הראשון כשהגיע לירושלים?

א. ביקש מהיהודים בעיר להראות לו את מקום בית המקדש

ב. רצח את כל הנוצרים

ג. עומר מעולם לא הגיע לירושלים

ד. כבש את השלטון החשמונאי

5. מי בנה את חומות ירושלים?

א. דוד המלך

ב. הורדוס

ג. משה דיין

ד. הסולטן סולימאן

שלב ב':

נפזר על הרצפה חיילים מצבאות שונים (נספח א). החניכים יצטרכו לסדר לפי סדר היסטורי מי כבש את ירושלים. להלן הסדר ההיסטורי:

כנענים, בבלים, פרסים, יוונים, חשמונאים, רומאים, ביזנטים, מוסלמים, צלבנים, ממלוכים, תורכים, בריטים.

לאחר שסידרו את החיילים נסתכל כולם ביחד ונגיד - וואו, כל אלה כבשו את ירושלים? כזו עיר קטנה. זה לא נתפס!

נסכם:

גם מהחידון וגם מפעילות החיילים אנו רואים שירושלים היא מקום מרכזי מאד לכל האומות. למה זה כך? ירושלים היא המקום הקדוש ביותר בעולם וגם הגויים מרגישים ויודעים את זה.

שלב ג':

ירושלים אורו של עולם.

נבנה יחד פאזל (נספח ב) שכתוב עליו ירושלים אורו של עולם. נשאל את החניכות מה פירוש המשפט.

סיכום:

ירושלים היא בשורת הקדושה, הצדק, היושר, השלום והטוב לאנושות. עם ישראל צריך להפיץ את ירושלים לכל העולם. המציאות המתוקנת והאיכותית של הפצת ירושלים תהיה כשיבנה בית המקדש במהרה.

נספחים:

נספח א -

חייל מהצבא היווני

חייל מהצבא האוסמני

חייל מהצבא הצרפתי

חייל מהצבא הרוסי

חייל מהצבא הממלוכי

חייל מהצבא הבריטי

חיוץ אהצבא ההבאי

חיוץ אהצבא הברוטו

חיוץ אהצבא התורכו

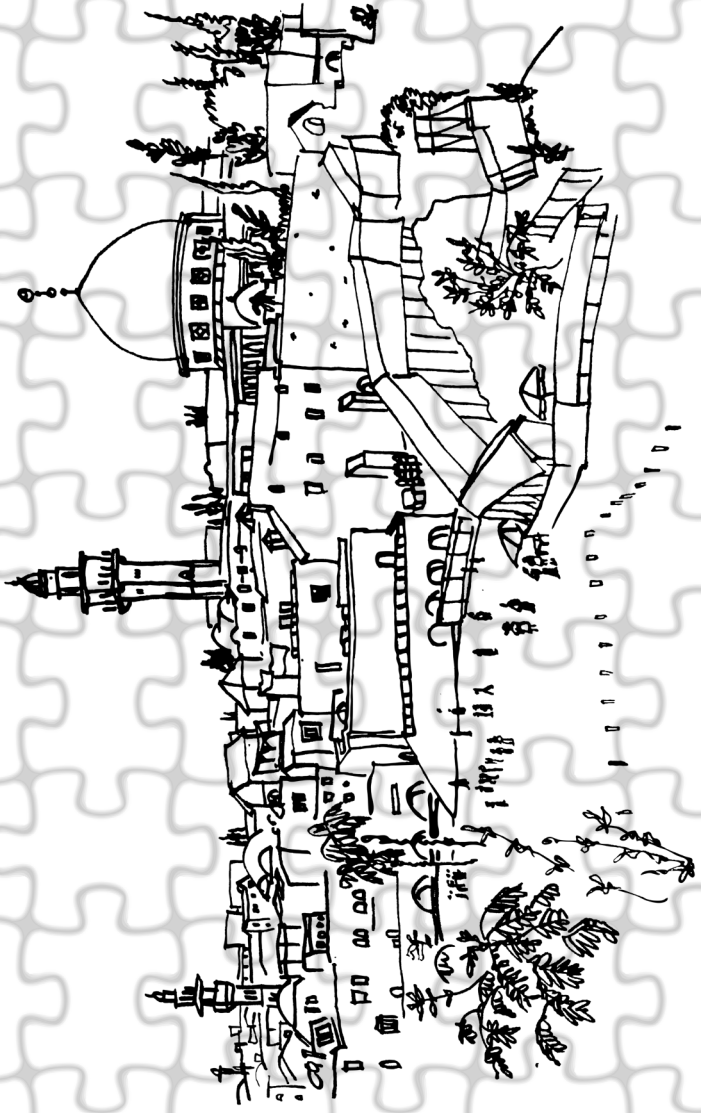
חיוץ אהצבא הפרטו

חיוץ אהצבא הכנעני

ירושלמים אורד שג פורמ

בציפייה לבניין אריאל / שבטים מעוז ומעלה

מטרת הפעולה:

נלמד שהשמחה על איחודה של ירושלים היא עוד שלב בדרך לבית המקדש. אנו שמחים מאד עם ירושלים ורואים את יד ה' המקרבת את הגאולה אך יחד עם זאת מתפללים לבניין אריאל.

עזרים:

אימוג'י שמח ועצוב

קטע מתוך דף הפייסבוק של נחום פצ'ניק

מאמר חגי סגל

מהלך הפעולה:

שלב א':

נקריא לחניכים את הקטע הבא מתוך דף הפייסבוק של נחום פצ'ניק:

השנה שעברה כתבתי פה שאני צמחתי מתפילה האב. עכשיו הצהריים. קחו עו"י מתגדים ותמכו התלמידים.

לם השנה אצום עכשיו הצהריים והסוגות שבת עם האורחים אמרתי להם שהכל מתחיל מהכרת תורה. אני מצמיח את סבא רבא שלי האצמ"ר רבי נחום מצ'ערנבול שניצח עם אלפי חסידיו בשואה. אני מצמיח אותו מתעורר לחיים לחמש דקות ולמנוח ורואה מה קורה סביבו: מדינה יהודית דמוקרטית משלגת (עם כל הצרות...) ואומר לי 'השתגעתם?! איך אתם יכולים אצום כמו לפני 1000 שנה כאשר אתם חיים ככה בארץ ישראל?!' והכרת הטוב והגאולה והשפע והריבונות והחירות האזריה יחסית שיש לנו אני בוחר ליצור שינוי אצום מחצית הצום. ביני לבין אצום אני חושב עדיק ההתנגדות לשינוי באה מחדש ליצור שינוי מחדש מאיך ויזבו אנשים לשינוי שאני בוחר לעשות. זה דורש אומץ אצום כנגד הרוב ולהיות דעה אישית שאני מאמין בה והיא תוצר של הכרת הטוב השפע והביטחון היחסי או זכינו.

בא נשכח שהט' האב שצא באוצאי שבת נולד מישו בן דוד שמנוח ומבטא את האמונה והידיעה שהעולם שלנו הוא בר תיקון וריפוי והגאולה הזו באה תבוא בהכרה בימינו אמין.

יהיה לנו חצי תפילה האב של אבא אצור וחצי של נחמה והכרת הטוב.

כעת נשאל את החניכים -

תכלס, לצום על חורבן זה באמת נראה הזוי כשעם ישראל יושב על ארצו ונמצא בשיא של פריחה. איזה טענות נוכל לטעון כנגד מנהגו של נחום שצם רק חצי יום?

שלב ב':

נחלק לכל חניך אימוג'י שמח ואימוג'י עצוב (נספח 1). נקריא משפטים, ובסוף כל משפט כל אחד שם על הפנים שלו את האימוג'י שמתאים למשפט:

1. יש המון יהודים בעלות

2. יש המון יהודים בארץ ישראל

3. ארץ ישראל היא כיום מרכז התורה בעולם

4. מדינת ישראל מאפשרת לפתוח עסקים בשבת

5. ההתיישבות היהודית למרחב אינה מוסדרת

6. אחוז ניכר מהבני הנצורים יוצאים לברית ולתים מדי שבת

7. החזרות לארמון וזיון יהיו בשבת

8. מאלות בני אדם נהרגים מדי שנה בכבישים

9. מדינת ישראל היא מהמובילות בעולם בתחום החקלאות

10. ברוב מדינות העולם המוסדות החינוך מדינת ישראל אינה נמצאת בדירוג

גבוה

שלב ג':

נקריא את הקטע של חגי סגל, נספח 2, (קצת ארוך אבל חזק):

נשאל את החניכים מה דעתם על ציגלר ומה על גוטליב. בעצם השאלה הגדולה פה האם אני מכתוב לקב"ה לקדם את הגאולה כמו שאני רוצה או שאני מקבל עלי את דרכו והנהגתו גם כשלא נראה לי. אולי אם כל כך שמח לנו שהצנחנים כבשו את הכותל אנו מסתפקים בזה? אולי באמת זה שיא הגאולה? נדון בנושא עם החניכים.

סיכום: יש פה מורכבות שאנו צריכים להחזיק בה. כמו במתודה עם האימוג'י, במדינת ישראל יש

דברים טובים ויש פחות. אכן זו מורכבות שלפעמים קשה להחזיק בה (כמו ציגלר מהסיפור) - מצד אחד שמחה עצומה באיחודה של ירושלים ומצד שני צער על כך שבית המקדש לא קיים ותפילה גדולה לבנייתו.

נספחים:

נספח 1:

סיפור למוצאי ט' באב/ חגי סגל

בערי יהודה ובחצות ירושלים מתגלגל לו כבר עשרות שנים סיפור מוזר על גלות וגאולה. הוא טרם ראה אור בכתובים מפני שאינו עתיק דיו כדי שידבקו בו ניחוחות אגדה, ואולי גם מפני ששני גיבוריו המנוחים לא היו אדמו"רים או עושי נפלאות. אחד מהם, רחמנא ליצ'ן, אכל נבלות וטרפוט לתאבון ולהכעיס. גוטליב, קראו לו. שכניו הדתיים נמנו וגמרו שאפילו ביום הכיפורים לא יסכימו להתפלל במחיצתו, כדרך שמתפללים אז עם העבריינים, כיוון שגוטליב היה כופר גמור, חבר בכיר בסניף הירושלמי של הליגה נגד כפייה דתית. מדי שבת התהלך ברחוב עם סיגריה דולקת, רק כדי להכעיס את שכניו שומרי המצוות. ליצני הדור התלוצצו שהוא מדליק סיגריה שבועית ראשונה כאשר נשות השכונה מדליקות נרות שבת, ומכבה סיגריה אחרונה כאשר מנצנצים שלושה כוכבים של מוצאי שבת.

ממש מול המרפסת של גוטליב, בצומת סנהדריה של ימינו, חי לו יהודי פשוט שהיה היפוכו גמור: ירא שמיים, מקפיד על קלה כחמורה, ושמו בישראל ציג'לר. מטבע הדברים רוב השכנים בסביבה היו יראי שמים שהקפידו על קלה כחמורה, אבל ציג'לר הקפיד גם על מצווה אחת נוספת, שהוציאה את המוניטין שלו בסביבה. סיפרו עליו, כמו על צדיקים ידועים מקדמת דנא, שליד מיטתו היו מונחים תמיד בגדי שבת יקרי ערך, למקרה שהמשיח יבוא באישון ליל. ברגע שהתעורר בבוקר, עם הנץ החמה במזרח, היה ציג'לר מרכיב את משקפיו עבי העדשות ורץ למרפסת לבדוק אם משיח בן דוד ממשמש ובא. הסתכל שמאלה, הסתכל ימינה, ושוב שמאלה וימינה, בתקווה לזהות את הגואל או לפחות את מבשריו.

אפס. המשיח לא בא, גם לא צלצל, אבל ציג'לר לא התייאש. מדי בוקר בבוקרו המשיך לרוץ למרפסת ולבצע שם תצפית משיחית מקפת. בימים נוראים, כשבעלי התקיעה בשכונה היו מנסים את שופרותיהם, הוא היה חש למרפסת גם בשעות היום, לבדוק שמא מדובר בשופרו של משיח. כל נעירה של חמור תועה נדמתה לו כנעירת חמורו של בן דויד. כשנתיים-שלוש לפני מלחמת ששת הימים, כשהיה כבר בגיל זקנה, תלה על מרפסתו שלט גדול: "ואף על פי שיתמהמה, בוא יבוא".

גוטליב, ממול, לא נשאר אדיש לציפייה המשיחית האדירה הזאת. כנצר למשפחה דתית אדוקה הוא ידע היטב במה מדובר. אפילו הכיר בעל פה, בבחינת גרסא דינקותא, את מנגינת "ואף על פי". לכן מיהר לתלות על מרפסתו שלו שלט נגדי: "המשיח איננו". גורמים חרדיים פנו לבית משפט ותבעו את הסרת המיצג הקנטרני, אך בעצת השופט הסירו את תביעתם. כבודו הסביר להם שמדובר במדינה דמוקרטית, שבה איש באמונתו יחיה. או באי אמונתו.

אגב, גוטליב נהג אף הוא להשכים למרפסת. בעיקר כדי לשתות אספרסו של שחרית, אך גם כדי להקניט את ציג'לר. במשך שנים הם נפגשו שם בוקר בוקר, מרפסת מול מרפסת, צדיק

מול כופר. ציגלר חיפש את המשיח למטה, וכשהרים את מבטו נתקל תמיד במבטו המגחך של גוטליב. לפעמים גוטליב החווה בידו תנועת ביטול מתגרה, וציגלר היה מגיב אז בקמיצת אצבעותיו ובהנעתן מעלה ומטה, כמי שאומר: תצחק, תצחק, אבל יום אחד עוד תופתע.

יום אחד הוא באמת הופתע. שניהם הופתעו. זה קרה בשעות הבוקר הלא מוקדמות של כ"ח באייר תשכ"ז, שבעה ביולי 67' למניינו של גוטליב. אחרי יומיים של ישיבה במקלטים, רעמי תותחים ושאר מקלעים, נשמעה לפתע ברחוב תקיעת שופר מרטיטת לבבות. ציגלר רץ למרפסת כל עוד נפשו בו, שוכח את משקפיו על השולחן במטבח. ברחוב למטה, לנגד עיניו הנדהמות וקצרות הראייה, התנייע רכב ברזל אדיר ועליו ניצב בגאון יהודי עטור זקן ארוך, שופר בידו וטלית על שכמו. מיד רץ פנימה, לבש את בגדי החג שלו, וכהרף עין כבר היה למטה, אך רץ בעקבות מרכבת הברזל כל הדרך לעיר העתיקה, כאילו היה אתלט עול ימים.

גם את גוטליב הקפיצה תרועת השופר למרפסת. גם עיניו כמעט יצאו מחוריהן כשראה את הרב עם השופר על הנגמ"ש, ואת ציגלר דולק אחריו בפנים בוערות מהתלהבות. פתאום הבליחה בו ההכרה שאולי ציגלר צדק: המשיח של הדוסים בא. הנה הוא דוהר לו אל הר הבית, לקומם את חורבותיו ולהשיב עטרה ליושנה. בראש מושפל ירד גוטליב למטה, כדי לחכות לציגלר שיחזור, להנדות בצדקתו ולבקש מחילה.

ציגלר חזר הביתה רק אחר הצהריים, אבל גוטליב עדיין המתין לו ברחוב. להפתעתו, פניו של שכנו הדתי היו נפולים כמו פניו שלו. "ציגלר", הוא התפלא בקול, "למה אתה לא שמח? המשיח שלך סוף סוף בא. בוא נשתה ביחד לחיים. קניתי קוניאק כשר".

"זה לא המשיח", ענה ציגלר בקול נשבר, "עדיין לא, סתם רב צבאי. שלמה גורן, אין לו אפילו חמור".

"אבל הוא כבש את ירושלים, את הר הבית!?"

"ירושלים, הר הבית", מלמל ציגלר בחוסר עניין, "אני רוצה משיח".

מתוך "חמש דקות מכפר סבא", באדיבות ספריית בית אל

”ירושלים כעיר שחווה לה יחדיו” / חב”ב

מטרות הפעולה:

סיבת הבחירה בירושלים כמקום המקדש והמלכות.

הסיבה שזו עיר המחברת את עם ישראל זה לזה.

להבין - מה המשימה בדורנו?

עזרים:

דף מקורות

מהלך הפעולה:

סבב:

דמיין שאתה חי בתקופתו של שאול המלך: לאחר כיבוש הארץ ותקופת השופטים, לפני מלכות דוד וזמן רב לפני הקמת בית המקדש. מעט לאחר המלחמה בין דוד לגלית. הבמה המרכזית להקרבת הקרבנות נמצאת בעיר נוב, ואילו הארון נמצא בקרית יערים. ועתה מחליטים לתקוע יתד במקום הנבחר!

אם הייתה לך הזדמנות להחליט בעניין המקום המתאים לבחירת מקום המקדש, מבין האפשרויות העומדות על הפרק: **חברון, בית אל, ירושלים ושילה**, באיזו עיר היית בוחר? נמק את בחירתך. שים לב - אין צורך להישאר מקובע על המוכר.

כמה טענות מרכזיות מצוץ לבחור בצ'רים האחרות:

בבית אל עברו אברהם ויעקב, יעקב בנה בה מזבחות ואף אמר שמקום זה יהיה בית אלוקים.

בחברון חי אברהם ובה קבורים האבות.

בשילה היה המשכן מאות שנים.

לעומת אלה, אין כמעט אירועים מרכזיים בתולדות ישראל שמקושרים לירושלים, ודאי לא בפשט הפסוקים.

מצוא אס כן נחזרה ירושלים?

הגמרא במסכת זבחים נ"ד ע"ב מספרת על פגישת דוד ושמואל שבה דנו בשיקולים לבחירת מקום המקדש, ומסתמכת על הפסוקים מספר שמואל, המובאים בדף המקורות -

מסכת זבחים נ"ד עמוד ב':

דרש רבא, מהו שכתוב 'וילך דוד ושמואל וישבו בניו ברמה'? וכי מה ענין ניות אצל רמה?

אלא שהיו יושבין ברמה ועוסקין בנויו של עולם.

אמרו: 'כתיב וקמת ועלית אל המקום' - מלמד שבית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל, וארץ ישראל גבוהה מכל ארצות. לא ידעו היכן מקומו.

הביאו ספר יהושע. בכל השבטים כתוב וירד ועלה הגבול ותאר הגבול, ואילו בשבט בנימין - 'ועלה' כתוב, 'וירד' לא כתוב. אמרו: גלמד שכאן הוא מקומו.

חשבו לבנותו בעין עיטם, שגבוהה מכולם.

אמרו: נרד מעט, כפי שכתוב 'ובין כתפיו שכן'.

ואפשר שאמרו כך: מסורת בידינו שהסנהדרין בחלקו של יהודה ושכינה בחלק ושל בנימין, ואם נגביה את המקדש - יתרחקו מאוד. מוטב שנורידהו מעט, כפי שכתוב 'ובין כתפיו שכן'.

ועל דבר זה נתקנא דואג האדומי בדוד, כפי שכתוב: כי קנאת ביתך אכלתני.

וכתוב: זכור ה' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה' וגו' אם אבא באהל ביתי... אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה' וגו' הנה שמענוה באפר-תה מצאנוה בשדה יער. באפרתה - זה יהושע שבא מאפרים, מצאנוה בשדה יער - זה בנימין, כפי שכתוב 'בנימין זאב יטרף'.

לאחר ה'א' ו'א' se הפסוקים והמזכרא, se:

- אילו פסוקים משמשים את חז"ל בגמרא להבנת בחירתה של ירושלים כמקום המקדש?

- הגמרא מצטטת פסוק שכלל אינו קיים. למעשה היא מחברת בין שני פסוקים שונים: וְדוּד בָּרַח וַיִּמְלֹט וַיָּבֵא אֶל שְׂמוּאֵל הַרְמְתָהּ... וַיִּלֶךְ הוּא וְשְׂמוּאֵל וַיָּשְׁבוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְשֹׂאֵל לְאֹמֵר הֲנֵה דוּד בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּרָמָה". מפשט הפסוקים ברור ש'ניות ברמה' הוא שם של מקום, במיוחד כשוראים שהצירוף 'בניות ברמה' הוא ציטוט של הדוברים לשאול בציינם את מקום בריחתו של דוד. אם כן, השאלה עליה מבוסס הסיפור - 'מה עניין ניות אצל רמה' - אינה מובנת.

- מה הכוונה ב'ניות ברמה'?

- מדוע לדעתכם זה הזמן בו בחרו דוד ושמואל לעסוק במקום המקדש? הרי לא מובן מה ראו שמואל ודוד לעסוק במקום המקדש דווקא כעת, כשדוד בורח משאול. האם לא מתאים לכך זמן רגוע יותר? זאת ועוד - הגמרא מספרת שדוד לא נתן שינה לעיניו עד שמצא את מקום המקדש, ואם כן מדוע הוא לא פנה בעניין לשמואל עד עכשיו?

- בפסוקים - דוד כלל אינו מזדרז לברוח משאול גם לאחר שנודע לו ששאול רודף אחריו. אילולי מיכל הייתה מאיצה בו, דוד לא היה בורח. מיכל הוצרכה לשכנעו 'אם אינך ממלט את נפשך... מחר אתה מומת', וגם לאחר מכן היא זו שהורידה את דוד בעד החלון. גם לאחר שמיכל הורידה את דוד, נאמר 'וילך' ורק אחר כך 'ויברח וימלט'.

- התשובה לכל היתהויות האלו היא שהמדרש אינו מתאר איכא היסטוריה אלא רציון. נשים רב שהרקע למדרש הוא מתח בין דוד לשאול - כמותר בין יהודה לבנימין. וגם המדרש עצמו אספק מתח בין יהודה לבנימין ובניסיון לחבר ביניהם - "אמרי בסנהדרין בחלקו דיהודה ושכניה בחלקו דבנימין, ואי מצלין ליה מתפליג טאבא, מטה דניתתה ביה פורתא, כדכתיב: ובין כתפיו שכן" - והכיר עלא מקרה הוא.

- מדברי המלרא אלה שהדבר שהעסיק את דוד ושלמה הוא כיצד למנוע פילוג באומה וכיצד לחבר בין חלקיה. דבר זה ניכר בפעולותיו של דוד המלך לאורך כל הדרכ.

- מנעו דברי המלרא היא מקום המקדש צריך לאפשר חיבור בין יהודה לבנימין. כעת נבין יותר את ההחירה בירושלים: או מקום המקדש היה בבית אל, חברון או שילה הוא היה מיוחד מיוחד מיוחד. אע"פ זאת ירושלים לא נבחרה עדיין ומילא אינה מזהה עם שבת מסוים. כמו כן היא נמצאת בלבול יהודה לבנימין. וכן אמרו חז"ל 'ירושלים לא נתחלקה לשבטים', וכיצד שחברה לה יחדיו

- עושה את כל ישראל חברים; זאת כיוון שבזמן הרגל לא נהגת אכילת חולין
בטהרה, דבר המפריד בין 'חברים' לבין 'עמי ארצות'. דווקא בשעה שבזב נרדף
והייו בסכנה הוא אינו עוסק בהתגוננות אלא במחשבות על אחדות.

- ואיפה פוגשת אותנו האחדות היום? דבריה של מרים פרץ.

כעיר שחזרה לה יחדיו

שמואל א' יט

ח ותוסף המלקחמה, להיית; ויצא דוד וילחם בפלשתים, ויך בהם מכה גדולה, ויגסו, מפניו. ט ותהי רוח יהוה רעה, אל-שאול, והוא בביתו ישב, וחניתו בידו; ודוד, מנגן ביד. י ויבקש שאול להכות בחנית, בדוד ובקיר, ויפטר מפני שאול, ויך את-החנית בקיר; ודוד גס וימלט, בלילה הוא. יא וישלח שאול מלאכים אל-בית דוד, לשמרו, ולחמיתו, בבקר; ותגד לדוד, מיכל אשתו לאמר, אם-אינך ממלט את-נפשך הלילה, מחר אתה מומת. יב ותגד מיכל את-דוד, בעד החלון; וילך ויברח, וימלט...

יח ודוד ברח וימלט, ויבא אל-שמואל הרמתי, ויגד-לו, את כל-אשר עשה-לו שאול; וילך הוא ושמואל וישבו בנזית (בנזית) יט ויגד לשאול, לאמר: הנה דוד, בנזית (בנזית) ברמה.

מסכת זבחים נד עמוד ב':

דרש רבא, מהו שכתוב 'וילך דוד ושמואל וישבו בנזית ברמה'? וכי מה ענין נזית אצל רמה? אלא שהיו יושבין ברמה ועוסקין בנזית של עולם.
אמרו: כתוב 'כתיב וקמת ועלית אל המקום' - מלמד שבית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל, וארץ ישראל גבוהה מכל ארצות. לא ידעו היכן מקומו.
הביאו ספר יהושע. בכל השבטים כתוב וירד ועלה הגבול ותאר הגבול, ואילו בשבט בנימין - 'ועלה' כתוב, 'וירד' לא כתוב. אמרו: נלמד שכאן הוא מקומו.
חשבו לבנותו בעין עיטס, שגבוהה מכולם.
אמרו: נרד מעט, כפי שכתוב 'ובין כתפיו שכן'.
ואפשר שאמרו כך: מסורת בידנו שהסנהדרין בחלקו של יהודה ושכינה בחלק ושל בנימין, ואם נגביה את המקדש - יתרחקו מאוד. מוטב שנורידהו מעט, כפי שכתוב 'ובין כתפיו שכן'.
ועל דבר זה נתקנא דואג האדומי בדוד, כפי שכתוב: כי קנאת ביתך אכלתני.
וכתוב: זכור ה' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה; וגו' אם אבא באהל ביתי אם אתן שנת לעיני לעפ-עפי תנומה עד אמצא מקום לה; וגו' הנה שמענוה באפרתה מצאנוה בשדה יער. באפרתה - זה יהושע שבא מאפרים, מצאנוה בשדה יער - זה בנימין, כפי שכתוב 'בנימין זאב יטרף'.

מרים פרץ, ששכלה שניים מבניה, זכתה בפרס ישראל על מפעל חיים על חיזוק הרוח היהודית-ישראלית, וגאמה בשם מקבלי הפרס:

"אנכי, הצניחה, נצטת אלמזכאן כאן היום ולזכר קבא' הפרס. מתפאלת אני לא יהיה נכסול קבא' עשיתי הפסטה תביא נכונה את תזנתן הצמקה לנזינת ישראל, מצאה אלתן כאוים לפרס, ולגני נשפחותינו ולחברינו הקרובים, שתאכו בני ולוצו אלתן לאורך כל הדרכ.

פקחא הילב כאן היום חסרים אהובים ויקרים לא כלל אלתן פאמזכרה. עניימ חסס האני,

יעקב גאטו אנהיון, שנוצרו ארצות הרי האטלס במרוקו. הם לא ידעו קראו וכתבו ולא דיברו את השפה העברית. גאטו היו יושבים כאן היום היו נהנים רק כמה מילים מדרבני, מילים שפעברם היו קוד: ירושלים, שולם, תורה ותורה. בכל אלה, סיפר לי אבי, על עיר שאה הפיר, שאה ראה בפתחונות גטתאקה עבר מאה ארבע - ירושלים, שיש בה עצים נוספים ורחב ארצות הרי האטלס, שאה ראה בפתחונות גטתאקה שהגה אבי את החולה ירושלים הנצמד את שתי אצבעותיו לפתחו ומחלל בפקדושה את שמה, תוך כדי נישוק כל אות נאותיותיה..

אבלחזר החיות של קיץ 1963, הדיע אבי כי החולה ובא הנחיה. לפאתי כיצד אצקה אותו ענה " הוא ילמש חלוצה פתחה, מכניס קצרים וינוח סנדלים" פגשתי את הנחיה את גליח הסוכנות היהודית שהוצא אותנו מהמלאה בקברבאנה, שם לרתי ער היותי בת 10, ויהי'א אלתנו ירושלים - למעשה חברים פבאר שבע, שבה חיותי ער שנת 1969...

הפכתי את ונוני ונון חדש.

כך כל אחת אצחז מהיושבים על במה מכובדת זו, כל אצחז אפחיות ליבו, כל אחת ותבנית נוף מולדתה והכשרתה, כל אחד וירושלים שלו, כל אחד ומחיינות ויצירתו. בנקבלי הפרס ישנם מי שחוו אובדן, ואף על פי כן רוחם לא נשברה. הם מנסיכים אפילו בחברה, איש בדרכו, כדי לעשותה טובה יותר. והאחרים - כולם עושים לא רק אדם עצמו אלא אדם מדינת ישראל, אפתחה ולהצמיח מיושורי העשייה גבולונם האנליטיים השונים שבה. בזכות להיפגש עם החברה הישראלית על גווניה השונים, מפגשים של פנים אל פנים, מפגשים מרחיבי לב שאפשרו לי ניסותם של מחשבות והבנות חדשות. הייתי שמה אם נצא כולנו אפלוש את הגיוון, את "האחרים", נכיר, נרליש, נרקה את החינים הכואבות והנחיות, נשען את הקולות והצולות השונים. וגם אם יש בינונו תהומות - נוכל לבנות געויהן לשרים.

אם רק נכיר בקב ערה הנחיות בינונו על המפריד, כולנו חקבי חיים, כולנו חקבי שולם. זה הבית של כולנו ואין באעיות של אהבת העם והמולדת אצד מסוים, כולנו רוצים לזכות וראות את נבדינו בונים כאן את ביתם, מטיילים בארץ פבטחה ונהנים מנפיה. כולנו מניחים להקרת מופת ברוח חזון נביאי ישראל, מנפוח זה, כולנו נושאים פאחריות לאופיו, לערכיו ולעתידי של הבית הזה. לא נוכל להתעלם, לא נוכל לעמוד מנגד.

הפאכל הזה שנוצר פמדינת ישראל, יש מקום אכולנו, אכל קשת הצבעים. ואם פתחסי פיסה אחת מהפאכל- התמנה לא תהיה שמה. על כן אינני מוכנה לוותר על שם חלק מהעם, וגם אם מלאכת ההרכבה נקלקק - אינני מתייאשת. דכדי להציות פיצורית הפסיפס הזה עלינו לכהז את כולם בשיח שלנו. עלינו ליצור שיח מאובק, שבאני מאפשר העת דעה בוי פחדים ואיומים, שיש בו מקום לפסיוחה ולמחילה. שיח שמחבק את המחויבות שלנו לאהבת האדם "כי בצום אלוקים הרא את האדם", שיח המחבק את מורשתנו, המרבה טוב, אור ותקווה ולא מתרכז רק בחושק. בדברי נעים זמירות ישראל: "מי האיש הקפד חיים.. נצור אלונק מרע לפתית מדינת מרמה סור מרע לעשה טוב, פקש שולם ורודפתי".

זוהי תורת החיים! זכינו לראות את תקומת המדינה ולשלוה

ערה, בשנת ה 70, משימתנו לחשוף את האורות החבויים ב"יחד" הקצום של כלל שפטי ישראל..

פעילות לשבת ירושלים בדרך לכותל

סיפור:

נפילת העיר העתיקה הייתה קשה בעבור כולם. גם בעבורי באופן אישי היה זה אירוע טראומטי, הן משום עצם העניין, הן משום הנסיבות.

אני סבור עד היום כי היה אפשר למנוע את נפילת העיר העתיקה. הבעיה הייתה שמשום מה הפלמ"ח עזב את העיר העתיקה, ואיתו הלוחמים ואנשי החי"ש. במקום הלוחמים המיומנים הללו גייסו להגנת העיר העתיקה אנשים זקנים, חולים ונכים, שברור היה שאין בכוחם להגן על העיר העתיקה. הלגיון הירדני הכניס לשם כוחות עדיפים עם נשק ותחמושת, ולעיר העתיקה לא היה סיכוי. הפלמ"ח פינה את כוחותיו מהמקום כדי להגן על קיבוצי הנגב ולהילחם נגד המצרים, במקום להמשיך ולהגן על ירושלים. אני סבור כי הפיקוד לא התנהל כשורה, וכל מה שנעשה סביר ההגנה על ירושלים התנהל בצורה שגויה והפוכה ממה שהיה צריך להיות. אפשר היה להגן בצורה טובה יותר ויעילה יותר על העיר העתיקה, אך זה לא נעשה.

בסופו של דבר העיר העתיקה נפלה. היה זה בערב שבת. אני הייתי אז בעמדה שלי, וקראו לי לבוא ולטפל ברבנים ובזקנים שלא נלקחו בשבי. הירדנים עשו סלקציה. הם לקחו בשבי את כל מי שלדעתם היו מסוגלים להילחם ולהיאבק, גם את הפצועים שבהם. את הזקנים הם העבירו להר ציון, ושם היו צריכים לקבל אותם. עליתי להר ציון וראיתי אותם יושבים על האדמה – את זקני ירושלים העתיקה, שהיו ביניהם גאונים גדולים בתורה. כשראיתי את המחזה הזה, עלו לנגד עיני קינות תשעה באב על חורבן בית ראשון. ראיתי לנגד עיני את פסוקי מגילת איכה, "ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון העלו עפר על ראשם, חגרו שקים הורידו לארץ ראשם בתולת ירושלים". כך ראיתי אותם, את זקני ירושלים המכובדים ביותר, שעברו את כל מאורעות המצור על ירושלים העתיקה והמלחמה, ויושבים על הארץ עם בגדים קרועים ובלויים. היו בהם גם פצועים. בכיתי איתם כתינוק. לחלק מהאנשים הייתה משפחה בעיר החדשה, ואליה יכלו ללכת. אך היו כאלה, דווקא מבין הגדולים שבהם, שלא הייתה להם משפחה. אחד מהם היה הרב מינצברג הזקן, שהיה מגדולי ירושלים ומגדולי הפוסקים בירושלים. אחד נוסף היה הרב מברסלב, שניהל את בית המדרש של ברסלב בעיר העתיקה. לקחתי אותם ועוד שלושה רבנים אלינו הביתה. הם התגוררו בביתנו במשך כעשרה ימים, עד אשר מצאתי להם בתים בקטמון. זה היה כבר אחרי ששחררנו את קטמון והושבנו אותם בבתינו נוטשים של הערבים. שם הם גרו עד סוף ימיהם.

באותו יום שישי טיפלתי בהם ובעוד הרבה זקנים נוספים. השתדלתי לסייע ככל יכולתי, לדאוג להם למקום ולפזר אותם ברחבי העיר. זה תפס לי את כל היום ולא היה לי זמן אפילו ללכת להתפלל בבית הכנסת שהייתי רגיל להתפלל בו. לפתע ראיתי שכבר מאוחר ושאלתי "איפה יש פה בית כנסת?" אמרו לי שחסידי ברסלב ב"שערי חסד" מתפללים מאוחר מאוד, ושם יהיה אפשר למצוא מניין קבלת שבת.

הגעתי לשם, וזה המחזה שנגלה לנגד עיני: לאחר קבלת שבת ותפילת מעריב עמד הקהל והחל

לרקוד ולשיר "יבנה המקדש עיר ציון תמלא". כשראיתי את זה, לאחר כל מה שראיתי וחוויתי במשך היום, פרצתי בבכי מר. לא יכולתי לשמוח. ראיתי שם בקהל גם את הסופר ש"י עגנון שעזב את תלפיות בגלל המצב ועבר לשערי חסד. תלפיות הייתה בתוך סערת המלחמה, על הגבול ממש. השכונה ספגה את כל ההפגזות ולכן הוא עזב אותה באופן זמני, ובליל שבת מצאתי אותו בבית המדרש של חסידי ברסלב.

התפילה הזאת שם בליל שבת, עם השירה והריקודים, על רקע כל מה שראיתי ועברתי באותו היום – נפילת העיר העתיקה ומראה הרבנים הזקנים היושבים על הארץ מושפלים – השפיעה עליי מאוד. מאז נהגתי לשיר בבית הכנסת שלי "יבנה המקדש" באותה מנגינה ששמעתי אז, בכל ליל שבת אחרי תפילת ערבית. לא אשכח לעולם את השבת הזו.

חידון א-ב על ירושלים:

- א - השער דרכו נכרזה הדרכ לעיר העתיקה. (האכיות)
- ב - הביניין המקדש ביותר לעם ישראל. (בית המקדש)
- ג - האזור בו שכנים הכנסת, מוזיאון ישראל וקרית האוניברסיטה. (גבעת כ"ס)
- ד - המלך המצוה ביותר עם ירושלים. (דוד)
- ה - המלך שספד את בית המקדש השני. (הורדוס)
- ו - קשת עתיקה בסמוך לכותל. (זולטון)
- ז - הר ממזרח לעיר העתיקה, בו שכן בית-קברות יהודי גדול. (הצבות)
- ח - בית-כנסת ידוע, שחורבותיו ומנומנותו לכברו מצויים בכיכר המרכזית ברובע היהודי. (החורבה)
- ט - מחריבו של בית המקדש השני. (טיטוס)
- י - המוזיאון האומי והנצחת השאה במערב ירושלים. (יד אבי)
- יא - שריד בית מקדשו (הכותל המערבי)
- יב - אזור הכביש ת"א ירושלים בו התנהלו קרבות קשים, שמוכר בשנת ה'תשנ"ו. (אטרון)
- יג - הישיבה שהקים הרב קוק בצ"ל בירושלים. (מרכז הרב)
- יד - אחד מהרובעים בעיר העתיקה. (הנצרי)
- טו - המלך שהגיע עם 180,000 חיילים עד חומות ירושלים, ונסוג. (סנחריב)
- טז - אחד ממתחמי בית-המקדש. (העזרה)

- פ - שער בצפון העיר העתיקה. (הפרחים)
- צ - אחד מהרי ירושלים. (הצופים)
- ק - כינוי ירושלים בשיר של יום שני. (קרית מלך רב)
- ר - קיבוץ בתחומי העיר. (רמת רחל)
- ש - המלחמה בה שחררו כל שטחי ירושלים. (ששת הימים)
- ת - שכונה ודוגה בצדק-מרכז ירושלים. (תאפיות)

חידון שערי ירושלים

עליכן לזלות בכל חיבה על איזה שער מערי העיר העתיקה מדובר!

מה היו המעוטורים שמקשים אותי, וזכיתי שדרכי פרצו הצנחנים לעיר
העתיקה המלחמת ששת הימים. (שער האריות)

אני נקרא על שם העיר אליה מגיעה הדרכ שיוצאת ממני לכיוון צפון. בסמוך
אלו נמצאת מערת חזקיהו. יש תחנה של הרכבת הקלה שנקראת על שמו. (שער
בכס)

מה מביע בספר נחמיה ג', י"ג. אני השער הקרוב ביותר לכותל המערבי. (שער
האשפות)

אני נקרא על שם ההר עליו אני מחוקם. אני מביא לרובע היהודי שבתוך החומה
ובמלחמת העצמאות התחוללו בו קרבות קשים. (שער ציון)

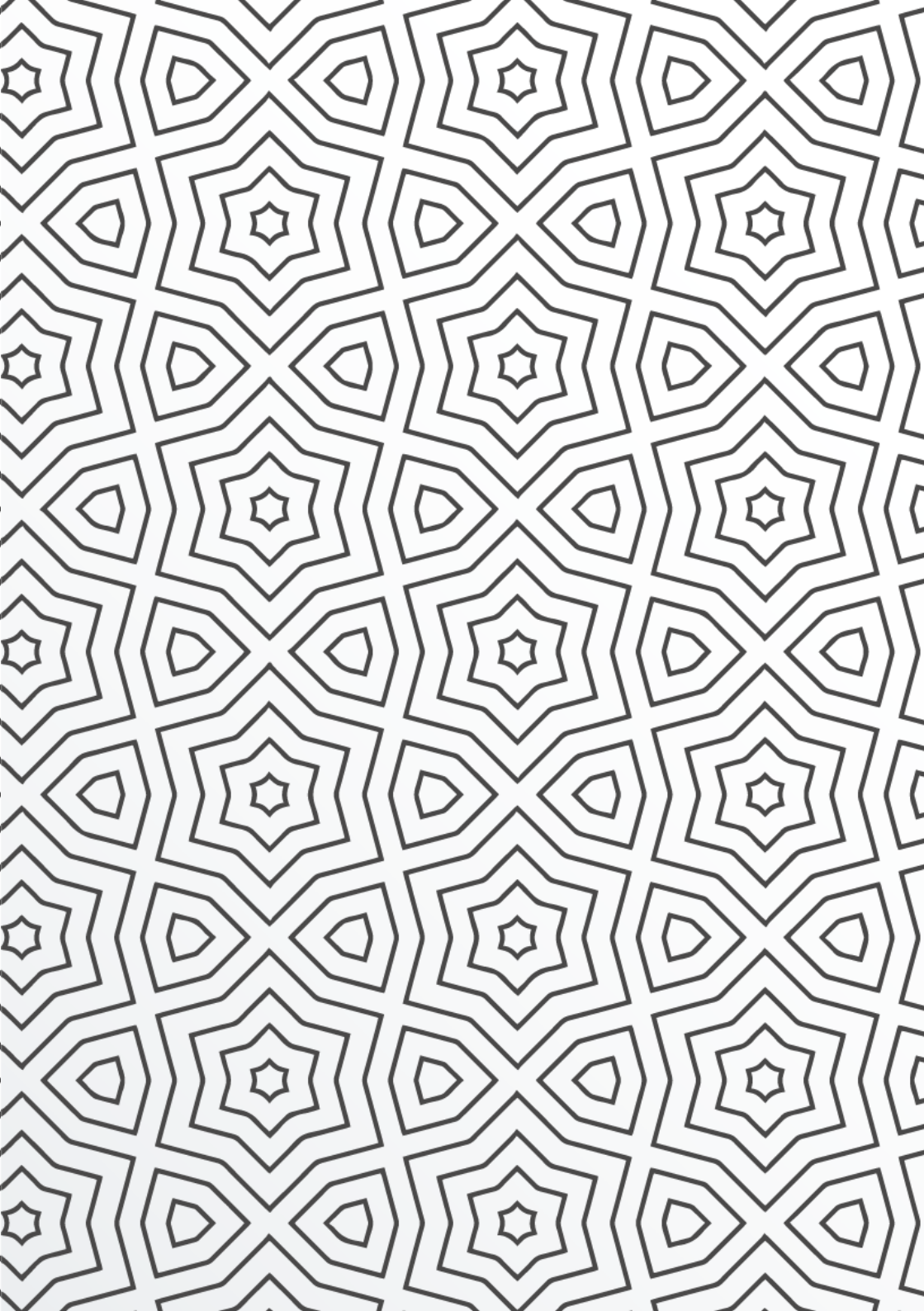

אני נקרא על סם הזמן שנקנית ביחס לשאר שארי החומה. דרכי עבר הגבול בין
הירדנים ליהודים ועל כן הייתי סגור, עד מלחמת ששת הימים שבה שוחררתי.
(שער החצו)

אני נקרא על סם הציר אליה מגיעה הצדק שיוצאת ממני לכיוון מערב. לידי נמצא
מגדל שנקרא על סם מלך חשב מלך הירושלים. (שער יפו)

אני מוביל לרובע המוסלמי שבתוך החומה. האיכופאים קראים לי שער הירדן
והערבים קראים לי 'באב אל-סאהרה'. (שער הפרחים)

רואים אותי ממרום הר הציתים. אני מוביל ישרות להר הבית. אני סגור היום
ואף אחד לא יכול להיכנס דרכי. אני מחכה להיפתח כשיבוא המשיח בעזרת
ה'. (שער הכתמים)

פעולות בנושא שבועות

אשר בחר בנו / שבטים גלעד דביר

מטרת הפעולה:

"אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו"- בפעולה זו נעסוק בעובדה שהתורה מהווה בסיס להכל.

עזרים:

חבילת כוסות חד"פ
כרטיסיות

מהלך הפעולה:

שלב א':

ניתן לחניכים את חבילת הכוסות ונבקש מהם לבנות מגדל כוסות. לאחר הבנייה נבקש בעדינות שיורידו כוס אחת, איזו שהם רוצים.
- סביר להניח שיורידו דווקא את הכוס העליונה. הסיבה לכך - אם הם יורידו את הכוס התחתונה או כל כוס אחרת המגדל יקרוס או שחלקו יתפרק.

נשאל את החניכים: למה בחרתם להוציא דווקא את הכוס הזאת?

נבין יחד איתם שכדי שמגדל יהיה בנוי הבסיס צריך להישאר יציב וחזק.

שלב ב':

נשחק משחק נוסף עם הכוסות. נבקש מהם לבנות מגדל בן 15 כוסות (שורות הכוסות -1,2,3,4,5) תוך עשר שניות או כל זמן אחר שקרוב מאוד ללא אפשרי. סביר להניח שלא יצליחו. אפשר לתת להם ניסיון נוסף.

נשאל את החניכים למה הם לא הצליחו. הם יגידו בצדק שזה זמן שהוא לא הגיוני למימוש ואז נאמר להם שכדי לתת פקודות שיעבדו, יש לתת אותם ממקום שמחובר למציאות.

נסכם את ה'המשחקים':

חז"ל אומרים לנו שהקב"ה ברא את העולם על פי התורה, מה שאומר שהבסיס של העולם הוא התורה. הקב"ה אומר לבני ישראל:

"אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי".

כלומר, קיום העולם נעשה על ידי לימוד תורה וקיום התורה על ידי מצוות.

שלב ג':

נכין מראש כרטיסיות בהן כתוב דברים שמדינה צריכה: מים, אוכל, צבא, בית חולים, חשמל, בנאים, מוצרי חשמל, ריהוט, מוצרי בנייה וכו'.

נניח את הכרטיסיות על השולחן/ רצפה ונבשר לחניכים בשורה: אתם הולכים להקים מדינה. מתחילים מהבסיס ולאט לאט המדינה תגדל. מהם שני הכרטיסים הראשונים שאתם לוקחים? החניכים יתבוננו בכרטיסים ויגידו מה בחירתם. אפשר גם לשכפל את הכרטיסים ושהחניכים ייקחו אותם בפועל, או לחלק לקבוצות וכל קבוצה תיקח חמישה כרטיסים.

החניכים ינמקו את בחירתם.

נבין יחד שבסופו של דבר הכול טוב ויפה אבל בלי מים ובלי אוכל אנשי המדינה לא יחיו. לא יועילו ריהוט וחשמל, יש דברים בסיסיים יותר.

נמשל: התורה והעולם שלנו. יש דברים יפים ונחמדים בעולם אך בלי התורה כל השאר לא רלוונטי. התורה נמשלה למים. כשם שמים הם בסיס בשביל החיים, כך גם התורה – בסיס לחיים.

שלב ד':

ניתן לחניכים להתבונן בתפילת "עלינו לשבח" ונשאל אותם מה התפקיד שלנו כעם ישראל.

לסיכום:

התפקיד של עם ישראל הוא 'לתקן עולם במלכות ש-די' - לגלות את כבוד ד' בעולם. כמו שאנחנו אומרים בסוף התפילה, ב'עלינו לשבח', 'יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך... ויקבלו כולם את עול מלכותך'. מלכות ד' מתגלה בעולם ע"י התורה, וע"י קיום המצוות העולם מגיע לייעודו. בבריאת העולם נאמר "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", "יום שני" וכן הלאה, ואילו כשמגיעים ליום שישי נאמר "יום השישי". מדוע נאמר יום שישי בה"א הידיעה? מסבירים חז"ל שהדבר בא לרמוז על מטרת העולם, הכל נועד בשביל אותו ו' בסיון שבו יקבלו בני ישראל את התורה.

אנחנו צריכים יותר ויותר להתחזק בתפקידנו בעולם, לקיים ולתקן את העולם ע"י לימוד וקיום התורה שהיא הבסיס של העולם כמו שנזכרנו. ובעז"ה מתוך ההתמדה בקיום התורה נזכה במהרה בימינו לבניין אריאל.

נר לרגלי דבריך / שבטים הראל-נווה

מטרת הפעולה:

החניכים ילמדו על המחויבות שלנו לתורה.

עזרים:

כוסות חד"פ

קטע מודפס של הרב מגנס. מומלץ שיהיה לכל חניך.

מהלך הפעולה:

שלב א':

נחלק את הקטע הבא ונקרא עם החניכים:

"יש לפעמים בלבול מושגים של היחס הנכון בין התורה והמציאות. טועים לחשוב שעל התורה להתאים לצורכי החיים, בלא לעלות על הדעת שאדרבה, החיים הם אלו שנדרשים להתאים למושגים של התורה. פעם דיברה איתי רופאה על מילוי טפסים בשבת: כאשר בא חולה יש למלא טופס בו יש לכתוב בין היתר באיזו קופת חולים הוא חבר. אמרתי לה שזהו חילול שבת. אסור למלא את השורה של קופת החולים, גם לא בשינוי, אין בזה שום צורך לחולה. היא שאלה אותי: כיצד ההלכה אומרת לי דבר שאיני יכולה לקיים? בית החולים מחייב אותי למלא את הטופס כולו, איך ההלכה מונעת זאת ממני? אמרתי לה שהשאלה היא נכונה - אבל בניסוח הפוך: 'כיצד בית החולים מחייב לעשות דבר שההלכה אינה מאפשרת?'. יש לראות את המציאות בצורה נכונה."

(הרב יהושע מגנס שליט"א מתוך 'וכונן מקדשך')

נשאל את החניכים מה הם חושבים על הקטע.

שלב ב':

נשאל את החניכים מה היו עושים אם רופא היה אומר להם שצריך לקחת תרופא מסוימת. סביר להניח שהתשובה תהיה שנקשיב לרופא.

נמשיך לשאול: ומה אם לא נראה לי שזה נכון?

התשובה התקנית היא שהרופא יותר מבין ממך ולכן יש להקשיב לרופא.

נסכם את הדיון: כמו שברור לנו שצריך להקשיב לרופא, ככה זה גם עם התורה. הקב"ה ברא את העולם על ידי התורה, כתוב לנו שהתורה קדמה לעולם, התורה מכירה את האדם יותר טוב ממנו, ולכן האדם צריך להקשיב לתורה כדי לפעול נכון ולהיות בריא ולא לעשות את מה שנחו לו. ולכן, גם אם נראה לנו כמו האישה בסיפור של הרב מגנס שהשאלה היא איך התורה לא מאפשרת את מה שהמציאות מבקשת אז התשובה היא שהתורה היא האמת והקובעת את המציאות, בית החולים צריך להיות כפוף לתורה.

שלב ג':

נשאל את החניכים:

מדוע אסור לדבר בטלפון בשעת נהיגה אפילו שיחה קצרה? (כי זה מסוכן!)

למה זה מסוכן, זה בסך הכל 2 דקות? (גם בשתי דקות ואפילו בשניות ספורות ניתן לעשות תאונה!)

למה? ומה ההבדל אם הרכב נוסע או לא נוסע? (רכב הוא דבר בעל משקל רב ובעל תזוזה קלה ע"י הגה, ובנוסף אינו נמצא לבד על הכביש כך שיש סביבו דברים שעלולים לפגוע בו או להיפגע ממנו. לכן צריך לשלוט בו בצורה טובה בכדי לא לפגוע או להיפגע.)

איך זה מתקשר לענייננו?

כמו שברכב צריך דיוק וזהירות ורק ע"י זה ניתן לתפעל כראוי את הרכב ללא נזק, כך גם בתורה, התורה היא מדויקת וצריך ללכת בדרכה בזהירות ובדיוק רב, וכך נלך כראוי בדרכי התורה.

שלב ד':

נביא לחניכים את הכוסות ונבקש מהם לבנות שני מגדלים; הראשון יהיה מגדל רגיל ואילו המגדל השני צריך להיות בנוי בצורה כזו שאין הכוסות צמודות זו לזו ואינן מונחות בצורה ישרה.

אנו מקציבים לחניכים זמן - יחסית קצר, אך ריאלי אם הכל ילך חלק.

סביר להניח שהמגדל עם הכוסות שאינן מונחות כראוי ייפול, וגם אם לא ייפול באותו רגע יהיה מועד לנפילה בקלות. סיבת הדבר היא שאין הבנייה מדויקת. והנמשל - כמו מגדל הכוסות היציב כך התורה - מדויקת, מלאה חוקים ומצוות שנועדו להתוות לנו תפקוד תקין שלנו ושל העולם. אם אדם מישראל יחליט לעשות כטוב בעיניו ולא ירגיש מחוייב לתורה, בעצם לא הפנים את העובדה שהתורה היא יסוד העולם.

שלב ה':

נלמד את הציווי של שאול למחות את זכר עמלק.

בספר שמואל א' (פרק ט"ו) מתוארת הבקשה של הקב"ה משאול למחות את עמלק:

כֹּה אָמַר ד' צְבָאוֹת פְּקֻדְתִּי אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה עִמְלָק לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁם לוֹ בְּדֶרֶךְ בְּעַלְתוֹ מִמְצָרִים: עֲתָה לְךָ וְהִפִּיתָ אֶת עִמְלָק וְהִחַרְמְתָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ עַד אִשָּׁה מֵעַלְלָל וְעַד יוֹנֵק מִשׁוּר וְעַד שָׂה מִגְּמֹל וְעַד חֲמוּר...

שאול יוצא לקרב:

וַיֵּךְ שְׂאוּל אֶת עִמְלָק מִחֻוּלָה בּוֹאֵךְ שׁוּר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִצְרָיִם: וַיִּתְפֹּשׂ אֶת אֲגַג מֶלֶךְ עִמְלָק חַי וְאֵת כָּל הָעָם הַחֲרִים לְפִי חָרָב: וַיִּחַמַּל שְׂאוּל וְהָעָם עַל אֲגַג וְעַל מֵיטֵב הַצֵּאן וְהַבְּקָר וְהַמְּשָׁנִים וְעַל הַכְּרִים וְעַל כָּל הַטּוֹב וְלֹא אָבוּ הַחֲרִימָם וְכָל הַמְּלָאכָה נִמְבְּזָה וְנִמְסָה אֶתָּה הַחֲרִימוּ:

שאול אומנם הורג את עמלק אך משאיר את אגג ואת הצאן.

הקב"ה מודיע לשמואל:

וַיְהִי דְבַר ד' אֶל שְׂמוּאֵל לֵאמֹר: נִחַמְתִּי כִּי הִמְלַכְתִּי אֶת שְׂאוּל לְמֶלֶךְ כִּי שָׁב מֵאֲחֵרֵי וְאֵת דְּבָרִי לֹא הִקִּים וַיַּחַר לְשְׂמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל ד' כָּל הַלַּיְלָה:

הקב"ה מודיע לשמואל כי הוא מואס בשאול כי עבר על דבריו. ושמואל צריך להודיע כעת לשאול שכבר איננו מלך:

וַיָּבֵא שְׂמוּאֵל אֶל שְׂאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ שְׂאוּל בְּרוּךְ אַתָּה לַד' הִקִּימְתִּי אֶת דְּבַר ד': שְׂאוּל חוֹשֵׁב שֶׁעָשָׂה אֶת דְּבַר ד' כִּי "בַּגְּדוּל" הוּא קִיִּים אֶת דְּבַר ד' וְהֵרַג אֶת עִמְלָק. אֲךָ שְׂמוּאֵל בְּתַגּוּבָה עוֹנֵה לוֹ: וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל וּמָה קוֹל הַצֵּאן הַזֶּה בְּאֲזָנָי וְקוֹל הַבְּקָר אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ:

שאול מסביר לשמואל שאותו צאן יכול להיות מיועד למטרה טובה - לקרבנות.

וַיֹּאמֶר שְׂאוּל מֵעִמְלָקֵי הִבְיִאוּם אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל מֵיטֵב הַצֵּאן וְהַבְּקָר לְמַעַן זָבַח

לד' אֱלֹהֵיךָ וְאֵת הַיּוֹתֵר הַחֲרָמְנוּ:

על תשובת שאול שמואל עונה:

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל שְׂאוּל הֲרָף וְאִגִּידָה לְךָ אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר ד' אֵלַי הַלַּיְלָה וַיֹּאמְרוּ וַיֹּאמֶר לוֹ דִּבֶּר: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם קִטְּנָן אֶתָּה בְּעֵינַיִךָ רֹאשׁ שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל אֶתָּה וַיִּמְשַׁחךָ ד' לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁלַחךָ ד' בְּדַרְךָ וַיֹּאמֶר לְךָ וְהִחַרְמְתָה אֵת הַחֲטָאִים אֵת עֲמָלֶךָ וְנִלְחַמְתָּ בּוֹ עַד כְּלוֹתָם אֹתָם: וְלָמָּה לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל ד' וַתַּעַט אֶל הַשָּׁלַל וַתַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינַי ד':

שאל מנסה להצדיק את עצמו:

וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל ד' וְאֵלַיִךְ בְּדַרְךָ אֲשֶׁר שָׁלַחְנִי ד' וְאֲבִיא אֵת אֲגַג מֶלֶךְ עֲמָלֶךָ וְאֵת עֲמָלֶךָ הַחֲרָמְתִּי: וַיִּקַּח הָעָם מִהַשָּׁלַל צֹאן וּבָקָר רֵאשִׁית הַחֲרָם לְזִבְחַן לַד' אֱלֹהֵיךָ בְּגִלְגָּל:

אך כאן שמואל מסביר לשאול, שדברי ד' הם מדויקים ושאינו יכול לעבוד על פי שיקול דעתו אלא לשמוע לדברי ד':

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הַחֲפֹץ לַד' בְּעֵלוֹת וּזְבָחִים כְּשָׁמַעַתְּ בְּקוֹל ד' הִנֵּה שָׁמַעַתְּ מִזְבַּח טוֹב לְהִקְשִׁיב מִחֻלָּב אֵילִים:

שאל מבין שטעה, אבל כעת הוא כבר לא ראוי למלוך כי נכשל בתפקידו. בהמשך הפסוקים נאמר:

וַיִּסַּב שְׁמוּאֵל לְלֶכֶת וַיַּחְזֹק בְּכַנֵּף מְעִילוֹ וַיִּקְרַע: וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׁמוּאֵל קְרַע ד' אֵת מַמְלְכוֹת יִשְׂרָאֵל מְעַלְיָה הַיּוֹם וַנִּתְּנָה לְרַעַף הַטוֹב מִמֶּךָ: וְגַם גִּצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקָר וְלֹא יִנָּחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנָּחַם:

בהמשך מבקש שמואל את אגג:

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הַגִּישׁוּ אֵלַי אֵת אֲגַג מֶלֶךְ עֲמָלֶךָ וַיִּלְךָ אֵלָיו אֲגַג מִעַדְנָת וַיֹּאמֶר אֲגַג אֲכֹן סָר מֵר הַמְּנוֹת: שמואל מציין את המעשים הנוראים של עמלק ולאחר מכן הורג את אגג ונפרד משאול: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל כְּאֲשֶׁר שָׁכַלְהָ נָשִׁים חַרְבָּה בֶּן תִּשְׁכַּל

מְנָשִׁים אַמֶּה וַיִּשְׁסַף שְׁמוּאֵל אֶת אָגַג לְפָנָי ד' בַּגְּלָגֶל: וַיִּלְךְ שְׁמוּאֵל הָרְמָתָה וְשְׂאוּל
עָלָה אֶל בֵּיתוֹ גְּבַעַת שְׂאוּל:

מגילת חיים חגל:

דברי ד' אינם משחק ילדים בהם ניתן לשנות את הכללים על פי ראות עינינו ותחושותינו. התורה היא דבר ד' וכדי לעשות את דבר ד' עלינו לעבוד על פי הנאמר בתורה.

לסיכום:

התורה היא דבר ד'. דברי ד' מדויקים ועלינו ללכת על פיהם. דרך זו היא דרך המלך, השביל שהתורה סוללת עבורנו הוא השביל הנכון. גם אם לפעמים קשה לנו, עלינו לדעת שזו הדרך ואין מקום לקיצורי דרך ועיגול פינות. שלב אחרי שלב נלך בה ומצווה אחר מצווה נקיים, וכך ע"י הליכתנו בדרך ד' נזכה לבן דוד משיח צדקנו בקרוב. אמן.

תורת ה' משיבת נפש / שבטים מעוז ומעלה

מטרת הפעולה:

ללמד שחיים שמחים ושלמים מגיעים מתוך תורה, כאשר לא רק שהתורה אינה 'מקטינה' את החיים אלא להפך - היא נשמת החיים.

עזרים:

דף הוראות של איזשהו משחק.

משחק קופסא שאינו זהה למשחק של אותן הוראות.

2 סטים של פתקים הממוספרים מ-1-30.

מהלך הפעולה:

חלק א' - חיים שלמים

נביא משחק ודף הוראות שקשור למשחק אחר לגמרי (נספח א) ונבקש מהחניכים לשחק על פי ההוראות.

מן הסתם צורת המשחק לא תהיה חלקה.

החניכים יבינו מיד שהסיבה שבגללה המשחק לא עובד היא מפני שההוראות לא שייכות אליו. מי שחיבר את הוראות המשחק הוא לא מי שחיבר את המשחק עצמו.

נמשיך ונרחיב את המשל ע"י מכונת כביסה ורכב. האם אנחנו יכולים להסיע רכב באמצעות הוראות של מכונת כביסה? למשל, ברור שהרבה יותר נוח וזול היה לנו להפעיל את הרכב על ידי מים, אבל מה לעשות, בצורה כזאת הרכב לא יעבוד. ולנמשל - הקב"ה ברא את עולמנו. הקב"ה גם ברא אותנו. הוא כתב את הוראות ההפעלה שהן - התורה. יתכן שישנם דברים לא נוחים בתורה. ילד שחוגג בר מצווה אומרים לו "מזל טוב לרגל כניסתך לעול **מצוות**" - ובכן, זה אומנם נקרא עול אבל העול הזה הוא מתנה! כי הוא ההפעלה האמיתית שלי.

אפשר להסתכל כך על הדברים: כאשר אני נמצא גג עם מעקה, אני יכול לחשוב שהמעקה מצמצם אותי ומגביל אותי. מצד שני נכון יותר שאבין שהמעקה שומר עלי, ודווקא בעזרתו אהיה **חופשי באמת ואוכל לרוץ מבלי ליפול.**

חלק ב' - חיים שמחים

נשאל את החניכים:

מדוע חברת קוקה קולה משקיעה כסף על פרסומות? הרי מי שירצה לשתות קולה ולא אוהב קולה של חברה אחרת בכל מקרה ילך ויקנה את שלהם?

מדוע מפלגה עושה פרסומת לקראת הבחירות? הרי בכל מקרה מי שמעוניין להצביע לה יעשה זאת, ומי שאינו מעוניין לא יצביע?

נדון עם החניכים בשאלות, כשהמטרה להבין שפרסומות משפיעות על המוח של האדם. מוחות של אנשים רבים עובדים כדי לחשוב איך למשוך את האדם למטרות שהם רוצים - שהאדם יחשוב את מה שהם רוצים שיחשוב, שיקנה את מה שהם רוצים שיקנה. את הפרסומות האלה המוח קולט והאדם מתחיל להכניס את הדברים לסדר היום שלו.

הרבה דברים שאנחנו עושים או חושבים מושפעים מהחברה ותלויים בה. חברה זה אומנם דבר חשוב, אבל להיות משועבדים לה - זה כבר לא טוב!

שאלות נוספות למחשבה:

כמה מהדברים שאדם קונה לעצמו, עושה זאת בגלל מה שיגידו? כמה מהבגדים שאדם לובש, זה בגלל המחשבה על מה שיגידו? האם כאשר אנחנו מטיילים אנחנו נהנים מהטיול עצמו או שואפים לכך שנצטלם במהלך הטיול ונראה מבסוטים? כמה אנחנו חיים את המציאות וכמה אנחנו חיים את החיצוניות?

נסכם: כאשר אדם יותר ויותר עוסק בתורה הוא כבר פחות מתעסק במחשבה 'מה יגידו החבר'ה' אלא יותר במה צריך ומה נכון. כשהוא לומד הלכות לשון הרע הוא מבין שיכול להיות שיפסיד חברים או הנאה במחיצתם בגלל שלא יספר על משהו שקרה או לא ישב אם אנשים מסוימים וישמע את סיפוריהם. אבל האמת היא שבהקרה הזו הוא בונה לעצמו עולם הרבה יותר חופשי שלא משועבד לחברה אלא לנשמה שלו.

*ובסוף בסוף, גם החברה מעריכה אותה הרבה יותר כי אנשים מעריכים כאש
במחיצתם נמצא אש le אמת.*

• הגמרא בסנהדרין מספרת שאומרים לעדים לפני שמעידים שיזהרו מלומר שקר, שכן בסופו של דבר גם האדם שהם מעידים לטובתו לא יעריך אותם.

נשאל את החניכים מראש.

התשובה היא שלמרות שמחתו שהעדים חברים טובים שלו והיו מוכנים אפילו לשקר עבורו, בסופו של דבר הם שקרנים. ובתוכו יבוז להם.

חלק ג':

נניח פתקים ממוספרים מ-1-30 על הרצפה בצד אחד של החדר, וסט נוסף כזה בצד שני של החדר.

נחלק את החניכים לשתי קבוצות ונאמר להם את המשימה הבאה: עליכם ב-15 שניות לדרוך על כמה שיותר מספרים. כל קבוצה דורכת על הפתקים שלה. אסור לדרוך על מספר פעמיים. נתחיל מיד, בלי תכנון מראש ובלי לתת זמן המתנה. אנחנו, המדריכים, שופטים. עלינו לשים לב על איזה מספר הם דורכים פעמיים.

לאחר מכן נשחק שוב המשחק, אך הפעם ניתן להם זמן לתכנן יחד כיצד ידרכו על כל המספרים בלי לדרוך על אף מספר פעמים.

ברור שהפעם השנייה הרבה יותר מוגבלת מבחינת התפעול הפרטי של כל משתתף, אבל רק כך אפשר לנצח בלי לעשות טעויות. יש כללים ברורים.

הנמשל: גם אם נראה לנו לפעמים שהתורה מגבילה אותנו, מטרתה שנוכל לחיות את החיים בצורה גדולה ובריאה יותר. במילים אחרות - חיינו יהיו מוצלחים יותר. ע"י התורה נברא העולם. התורה ניתנה מתוך היכרות עם העולם ונותנת לנו כללים ברורים על מנת שנצליח.

ולסיכום:

העולם שלנו מורכב, הנפש שלנו מורכבת. על מנת לחיות את החיים נכון אנחנו נדרשים למי שמכיר הכי טוב את העולם ואת חיי האדם שייתן לנו הוראות שעל ידם נחיה בצורה טובה. התורה נותנת לאדם לשוב למקור שלו, לחיים נקיים ושלווים ולהרחיק ממנו את הדברים שמסיחים את דעתו מזה, שמרחקים אותו מהנשמה שלו ומהשלווה האמתית שלו.

נספחים

הפרידו את הקלפים לשתי ערמות ע"פ צבע גב הקלף. ערכבו את 12 קלפי המלכות (גב הקלף בצבע ירוק) והניחו אותם כשפניהם כלפי מטה (ישננו) במרכז השולחן בארבעה טורים של שלושה קלפים. בחזיתן משותף שמעריב את הקלפים בעלי הגב האדום ומחלק 6 קלפים לכל משותף, שאר הקלפים מדויים את קופת המשחק ומנחים בעזרה כשפניהם כלפי מטה במרכז השולחן (כמוצאר באיור). הביטו בקלפים שלכם אך שמרו אותם נסתרים מפני המשתתפים האחרים.

מהלך המשחק

המשתתף שממלא למחלק משחק ראשון והמשחק ממשיך בכיוון השעון. כל משתתף בתורו מבצע אחת מהפעולות הבאות ולאחר מכן לוחק קלף מהקופה:

משחק בקלף מלך כדי להעיר מלכה מאזור המשחק המרכזי. יש להניח את קלף המלך במרכז השולחן, להדפיח את אחד מקלפי המלכות ולהניח אותו מולך כשפניו כלפי מעלה. כעת המלכה עורה, אם בחרת את קלף מלכת הוורדים, ניתן להעיר מלכה נוספת!

כוחות מיוחדים

להחיל מהמלכות יש כוחות מיוחדים כאשר מעירים אותן.

מלכת הוורדים למרות שערכה 6 נקודות בלבד, יש בכוחה להעיר מלכה נוספת כאשר היא מתעוררת. אם מצאת את מלכת הוורדים, בחיי מלכה נוספת מאזור המשחק המרכזי והגחת את שתי המלכות מולך כשפניהן כלפי מעלה.

לא ניתן להחזיק בו זמנית במלכת החתולים ובמלכת הדבלים מאחר וכן מתקוששת כמו חתולים ודבלים! לדוגמה: אם משותף מחזיק במלכת החתולים וזו מעיר את מלכת הדבלים, יש להחזיר את מלכת הדבלים לאזור המרכזי כשפניה כלפי מטה והדורר מסתיים.

סיום המשחק

המשתתף הראשון שהצליח לאסוף 5 מלכות או מלכות בערך מצטבר של 60 נקודות ומשחק של 3*2 משותפים, או 4 מלכות או מלכות בערך מצטבר של 40 נקודות במשחק של 5*4 משותפים, מנצח במשחק; הנקודות מחושבות על ידי חיבור המספרים על קלפי המלכות הערות של המשותף.

שאלות מלכותיות
שאלו: מה קורה אם כל הקלפים בקופה נגמרו?
תשובה: מערבים מחדש את כל הקלפים ששוחקו ויוצרים מים קפה חדשה.

שאלו: אם משותף נגב את מלכת הוורדים ממשתתף אחר בעזרת אביר, האם הוא נכאי להעיר מלכה נוספת?

חלומות

משחק חשיבה חלומי

תכולת המשחק

- המשחק מכיל 79 קלפי משחק:
- 12 מלכות
- 8 מלכים
- 5 ליצני חצר
- 4 אבירים
- 4 שיקויי שינה
- 3 שרביטים
- 3 דרקונים
- 4 מכל מספר מ' 1 עד 10.

קטרת המשחק

להיות המשתתף הראשון שמצליח:

- לאסוף 6 מלכות או 60 נקודות, במשחק של 3*2 משותפים, או
- לאסוף 4 מלכות או 40 נקודות, במשחק של 5*4 משותפים, או
- לצבור מספר גבוה ביותר של נקודות כאשר כל המלכות ערות.

כיצד מתחילים?

בפעם הראשונה שמשחקים, מומלץ לעבור על חפיסת הקלפים ולהכיר את הקלפים השונים. שימו לב כי לכל מלכה יש ערך נקודות שונה ובנוסף יש גם קלפי מלך, אביר, דרקון, ליצני חצר, שיקוי שינה, שרביט וקלפי מספרים מ' 1 ועד 10.

שחק בקלף ליצני החצר וקח סיכון!

יש להניח את קלף ליצני החצר בעזרה ולהפוך את הקלף העליון מהקופה כך שפניו פונים מעלה. אם הקלף שנחשף הוא קלף מיוחד (מלך, אביר, דרקון, שיקוי, שרביט או ליצני החצר), נוסף אותו לקלפים בידיך ושחק תור נוסף. אם הקלף שנחשף הוא קלף מספרים, מתחילים מקד וסופרים שמאדה את אותו המספר שגב עליו הקלף. המשתתף האחרון שאליז הגעת רשאי להעיר מלכה אחת מראזור המרכזי השמור אחריו!

להיפטר מקלף אחד או יותר כדי למשוך קלפים חדשים, באחת מ' 3 דרכים:

- להוריד קלף אחד, מכל סוג, ולמשוך קלף אחד מהקופה.
- להוריד שני קלפי מספרים זהים ולמשוך שני קלפים מהקופה.
- להוריד שלושה או יותר קלפי מספרים היצרים תרגיל חיבור נכון ולמשוך שלושה קלפים או יותר מהקופה.

- להוריד שלושה או יותר קלפי מספרים היצרים תרגיל חיבור נכון ולמשוך שלושה קלפים או יותר מהקופה.
- לדוגמה: אם יש בידיך קלפי המספרים 2, 3 ו' 6, ניתן להוריד את שלושתם מאחר $2 + 3 = 6$. דוגמה נוספת: אם בידיך קלפי המספרים 2, 3, 4 ו' 9, ניתן ליצור את הדטרנל $9 = 4 + 3 + 2$. יש להכיר על הדטרנל בקול רג.

שימו לב: בסיום כל תור יש למשוך קלפים מהקופה כך שבכל עת יהיו בידיך 6 קלפים.

משחק בקלף אביר כדי לנגוב קלף מלכה ערה מאחד המשתתפים האחרים. יש להציג את קלף האביר במרכז השולחן, לבחור את אחד מקלפי המלכות הערות של משתתף אחר ולהציג אותו מולך כשפגיו כלפי מעלה.

דרקונים, המשתתף היריב יכול לעצור את האביר אם יוריד מיד קלף דרקון מידו. שני המשתתפים מושכים קלף אחד מהקופה. פעולה זו אינה נחשבת כעבור המשתתף שהוריד את קלף הדרקון. המשחק ממשיך רגיל לשמאלו של המשתתף שהוריד את קלף האביר.

משחק בקלף שיקי שינה כדי להחזיר את אחת המלכות הערות של יריבך למצב שינה. יש להציג את קלף שיקי השינה במרכז השולחן, לבחור קלף מלכה של אחד המשתתפים האחרים ולהציג אותו כשפגיו כלפי מטה בין יתר המלכות המנמנמות. (שיפ: נסו, לכוזר את מיקומה של המלכה ועריך הנקודות שלה לתורות הבאים).

שרביטים, המשתתף היריב יכול להחונגן מפני שיקי השינה אם יוריד מיד קלף שרביט מידו. שני המשתתפים מושכים קלף אחד מהקופה. פעולה זו אינה נחשבת כעבור המשתתף שהוריד את קלף השרביט. המשחק ממשיך רגיל לשמאלו של המשתתף שהוריד את קלף שיקי השינה.

תשובה: לא, מלכת הוורדים לוקחת איתה מלכה נוספת רק כאשר מעירים אותה מאזור המשחק המרכזי. במקרה של מלכת הוורדים חזרה למצב שינה ומשתתף מעיר אותה שוב, היא לוקחת איתה שוב מלכה נוספת.

שאלה: אם משתתף שכח לשחק מיידית בקלף דרקון כדי לעצור אביר או בקלף שרביט כדי לעצור שיקי שינה, האם ניתן להשתמש בקלפים אלו מאוחר יותר כאשר הוא נזכר בכך?
תשובה: לא, לדוע המולד המשתתף פספס את ההזדמנות שלו.

שאלה: האם צריך להשיג מספר נקודות מדויק כדי לנצח במשחק?
תשובה: לא, ניתן להשיג יותר נקודות מהדרוש לניצחון.

כמה מילים

דמינו מקום שיש בו מלכת חביתות, מלך עוגיות וחבורת דרקונים... אם זה נשמע לכם כמו חלק מחלום, אתם צודקים: המשחק הזמנא על ידי מירנה אורטס בת השש, שחשבה על המשחק לילה אחד כאשר לא הצליחה להירדם. בבוקר המחרת היא יצרה את העולם הקסום והחלומי של המשחק בעזרת אחותה הגדולה מרילין חזריה דניס ומקס. כאשר תכנסו לעולם הפנטזיה של משפחת אורטס תגלו משחק שעוד בפיתוח זיכרון, אסטרטגיה ויכולת חשבון בסיסית. רק ההזדמנות כשאתם משחקים בקלפי השיקוי, שלא תרדו בטעות את כל המשתתפים!

משחק מאת: מירנה, מרילין, דניס ומקס אורטס.
אירוס: ג'ימי פיקינג.

מיוצר בסין ומשווק בישראל
ע"מ מוקמטניו בע"מ ת.ד. 123 כפר ורדים
052-3316163 טל' 513226795 א.נ
info@FoxMind.co.il www.FoxMind.co.il
Made in China Distributed in Israel
By FoxMind Ltd. P.O.Box 123 Kfar Vadim
© 2007 FoxMind Ltd 2007 מוקמטניו בע"מ

◇◇◇

”

אני מאמין

באמונה שלמה

בביאת המשיח

ואף על פי שיתמהמה,

עם כל זה

אחכה לו בכל יום

שיבוא..

“